

Đồng Mệnh Tuyệt

Contents

Đồng Mệnh Tuyệt	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	17
4. Chương 4	24
5. Chương 5	30
6. Chương 6	36
7. Chương 7	46
8. Chương 8	55
9. Chương 9	65
10. Chương 10	68

Đồng Mệnh Tuyệt



Giới thiệu

Cô vẫn còn nhớ rất rõ ràng. Nhớ rõ lần đầu tiên đi vào Đông phương cư, nhớ rõ lần đầu tiên nhìn th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-menh-tuyet>

1. Chương 1

Cô vẫn còn nhớ rất rõ ràng, nhớ rõ lần đầu tiên. Lần đầu tiên đi vào Đông Phương cư. Lần đầu tiên nhìn thấy hắn. Khi đó, cô sáu tuổi, mà hắn cũng bằng tuổi cô, đứng ở trước mặt cô, dùng một đôi mắt so với đá quý còn sáng hơn, trừng mắt nhìn cô.

Cô ngơ ngác nhìn, không thể động đậy, không thể hô hấp, không thể tưởng tượng...

Khi đó trong đầu óc căn bản không thể hình dung nổi trên đời này lại có một đứa trẻ xinh đẹp đến đời mạng như vậy!

Xinh đẹp đến đòi mạng, là từ ngữ duy nhất cô có thể nghĩ ra.

Ánh mắt xinh đẹp đến đòi mạng, cái mũi xinh đẹp đến đòi mạng, đôi môi xinh đẹp đến đòi mạng, mái tóc xinh đẹp đến đòi mạng...

Vì thế, cô ngây ngốc bật ra một câu:

“Muội muội thật khá...”

Mới xuất khẩu một câu, “muội muội” xinh đẹp đến đòi mạng liền đánh tới, dùng nắm đấm thép tiêu sái đánh vào mặt cô.....

“A! Tuyệt Thế, cháu làm gì vậy?”

Cô bị âm thanh giận dữ của một nhóm các vị bề trên bao vây, lấy tay che lại cái mũi đang đổ máu, sững sờ ngã ngồi trên mặt đất.

“Người, đồ ngu ngốc này, ta là nam!” tiểu hài tử xinh đẹp đòi mạng dùng thanh âm dễ nghe, thờ phỉ phò nói xong.

Nam?

Tiểu nãi tựa như hạt dưa của cô xoay qua.

Cặp lông mày chảnh tề ngay ngắn như cùng hòa vào biển rộng cùng với bờ vai thẳng tắp, rõ ràng tựa như một em bé, nhưng ánh mắt lại sáng lên với hàng lông mi dài, khuôn mặt nhỏ nhắn trong trắng lộ hồng, cái miệng anh đào nhỏ nhắn mềm mại, còn có chiếc áo khoác ngắn kiểu cách Trung Quốc cùng chiếc giày nhỏ nhắn dễ thương...

Làm sao có thể là nam? Làm sao có thể!

“Ai, Tiểu Cữu! Đây là tứ thiếu gia mà từ nay về sau cháu phải chiếu cố bảo vệ, Đông Phương Tuyệt Thế, nhớ kỹ.” Sư phó kéo cô tiến lên, vỗ vỗ đầu của hắn.

Tứ thiếu gia... Đông Phương Tuyệt Thế? Theo hắn từ lúc 3 tuổi sẽ phải không ngừng bảo vệ thật tốt cho vị tiểu đệ đệ kia? Nguyên lai, muội muội xinh đẹp này chính là Đông Phương Tuyệt Thế?

Hoạt bát như vậy, tinh thần như vậy, hung (ác)...như vậy!

Mãi cho đến trước ngày hôm qua, hắn đều nghĩ đến muốn chiếu cố đến tiểu nam hài ốm yếu đáng thương....

“Ta mới không cần cô ta, con người quái dị này chiếu cố bảo vệ cho ta!” tiểu nam hài xinh đẹp đòi mạng trong lời nói hô to.

Người quái dị?

Cô bị mắng ột trận đến ngây ngốc cả người, lại không dám phản bác.

Vốn không nghĩ là chính mình xấu, lại bị người xinh đẹp như vậy mắng, giống như không xấu cũng thành xấu.

“Tuyệt Thế!” một a di cũng rất rất xinh đẹp đi tới trách cứ tiểu mỹ nhân, còn quay đầu đối cô giải thích,

“Cháu tên là Tiểu Cữu sao? Thực xin lỗi, Tuyệt Thế nhà cô tính tình không tốt, cháu đừng trách nó, được không?”

Cô nhìn a di này suốt, có điểm ngượng ngừng gật gật đầu.

Nếu cô có một người mẹ xinh đẹp dịu dàng như vậy thì tốt rồi...

“Cám ơn cháu, cháu thật ngoan.” A di cầm lấy khăn tay giúp cô lau đi máu mũi, mỉm cười.

Cô mê muội nhìn a di, đột nhiên hy vọng máu mũi mình tốt nhất là chảy mãi không ngừng...

“Nha đầu kia thật hiểu chuyện, Cừu Nghĩa, người dạy dỗ rất khá.” Ông lão tán dương nói.

“Quá khen, lão gia, Tiểu Cửu cũng có dạy dỗ chưa đến nơi, chính là còn chưa thành thực, không biểu lộ ra đây thôi.”

Sư phó làm sao lại nói cô như vậy a? cô có điểm bất mãn.

“Cô bé mới có 6 tuổi, như vậy đã là tốt lắm, hiện tại có bao nhiêu đứa nhỏ có thể trầm ổn như vậy đây.” A di vì cô mà nói chuyện!

“Con bé...biết đây là nhiệm vụ của nó sao?” lão gia đột nhiên hỏi.

“Chỉ biết là một ít.”

“Àn, mau chóng nói cho nó hiểu, tránh cho việc bài xích.” Lão gia nói.

“Vâng.”

“Như vậy được không? Đem cô bé vô tội này cuốn vào...” a di xinh đẹp than nhẹ.

“Vì Tuyệt Thế, đây cũng là biện pháp bất đắc dĩ a.” lão gia trầm giọng nói.

Cô khó hiểu ngẩng đầu nhìn, đột nhiên một nhóm đại nhân lâm vào một mảnh trầm mặc, mọi người biểu tình buồn bực vì sao hội là lạ, tiểu nam hài xinh đẹp liền phần nộ đối với cô quát:

“Cút trở về đi! Ta không cần người chết thay!”

Kẻ chết thay? Cái gì a?

“Tuyệt Thế!” các vị bề trên lại vội vã quát bảo ngưng lại.

“Chỉ một mình ta chết là được rồi, người đi đi! Đi đi! Cho cô ta đi...” Đông Phương Tuyệt Thế kích động hướng cô quát.

Cô lui lại phía sau vài bước, vội vàng ổn định bản thân, thân thủ có điểm tức giận ngăn hãm.

Một đòn đỡ không ngờ hoàn hảo, một kích không ngờ chọc vào chiếc váy ngược của hắn, hắn mạnh mẽ ấn cổ cô xuống lộn ngược người khóa kị (cười lên) trên người cô, nắm đấm đánh thẳng lên mặt cô

Lần này cô cũng ngỡ ngàng không ngờ người bị đánh là mình, xoay tay tấn vào mặt hắn. hai người vì thế xoay người cùng đánh vào nhau.

“Tiểu Cửu!” sư phó bạo âm ôn tồn vang lên:

“Tuyệt Thế, không thể!”

Mọi người lập tức tách hai tiểu hài tử bọn họ ra, đại bộ phận người bắt lấy tiểu mỹ nhân đang biến thành tiểu ác ma Đông Phương Tuyệt Thế, đưa hắn ra phóng khách.

Mà cô cũng không quá, bị sư phó kéo tới một bên trách cứ.

“Con còn không biết thân phận của con hay sao?”

Cô ủy khuất cúi gầm khuôn mặt nhỏ nhắn không nói lời nào.

“Nhớ kỹ, con là vì tứ thiếu gia mà tồn tại, về sau, hắn gặp chuyện gì, con đều phải thay cậu ấy chịu, cậu ấy khổ, con cũng phải thay cho lưng, mạng của tứ thiếu gia, mạng của cậu ấy, chính là mạng con, biết không?” không biết không biết không biết! ngay lúc đó cô hoàn toàn không biết!

Không biết vì sao lại phải thấy Đông Phương tứ thiếu gia kia chịu khổ, cô không biết vì sao phải vì hắn mà sống, không biết các vị tiền bối lại muốn cô làm cái gì.

Đến mười tuổi, cô mới hiểu được vì sao cô phải đến Đông Phương gia, cũng hiểu sứ mệnh của cô ở đây là gì.

Cô là kẻ “thế thân” mà bọn họ tìm thấy, chuyên môn thay tứ thiếu gia chần sát (chấn mọi nguy hiểm) “hoạt nhân ngẫu” (túm lại là kẻ chết thay, mạng sống không nằm trong tay mình nữa.)

Nói đơn giản, mọi thương tổn có khả năng sẽ phát sinh trên người Đông Phương Tuyệt Thế.

Mà nguyên nhân chủ yếu cô được nhận nuôi, chính là sinh nhật của cô cùng Đông Phương Tuyết Thế là giống nhau.

Cùng năm, cùng tháng, giống nhau, thời gian sinh giống nhau, đều chỉ kém hơn 59 giây!

Nếu, cô cùng hân đều từ trong bụng mẹ mà chui ra, tương đương là song bào thai. (sinh đôi)

Nhưng mà, chính là bởi vì không chui từ cùng bụng mẹ, bởi vậy, vận mệnh cũng không giống nhau.

Một kẻ là thiếu gia có tiền vận mệnh tốt, ngay cả có trúng mục tiêu bị giết thì cũng đã có người thay hân che chắn.

Một người còn lại thì cha mẹ mất sớm, ba tuổi đã bị đưa vào cô nhi viện, qua tay nhiều người cuối cùng mới được sư phó nhận nuôi.

Đông Phương Tuyết Thế nói đúng, cô tới là làm kẻ chết thay. Nhiệm vụ của cô chính là thay hân bị thương, cùng với...thay hân chết.

Đông Phương Tuyết Thế ra khỏi phòng, đang muốn xuống lầu, chợt nghe thấy một tiếng cười quen thuộc thoả mái từ phòng khách truyền ra, bỗng nhiên dưới chân hân, mi phong bất giác nhướn lên, lại có điểm không muốn cùng chủ nhân của tiếng cười kia đối mặt.

Đã hơn một năm không gặp, cô theo trở về, một cảm giác phức tạp như sợi tơ bé nhỏ lại giống như thực vật dây leo khe khẽ len lỏi quấn quanh vào trong lòng hân.

Hân biết, cảm giác đây không phải chán ghét, cũng tuyệt đối không phải là nỗi nhớ, Tiểu Cửu với hân mà nói chính là sự tồn tại quý giá, cô gây khiêu khích ỗi dây thần kinh của hân, tổng hội mạc danh kỳ diệu (không biết tại sao) kích thích tiềm thức hân, làm hân như vị vậy trong trạng thái chuẩn bị chiến tranh.

Nhưng, cũng chỉ là chuẩn bị chiến tranh, bọn họ còn chưa từng động tay động chân, chỉ duy nhất một lần đánh nhau, ngày đó lần đầu tiên gặp mặt nhau khi mới sáu tuổi.

Sau ngày đó, Tiểu Cửu lại không ra tay.

Bởi vì, quan hệ của bọn họ, cũng từ ngày đó mà xác lập, cái quan hệ kỳ quái đó làm cho con người ta thống hận... hân vừa sinh ra đã ốm yếu, ba ngày thì hai ngày đầu phải nhập bệnh viện, gấp đến độ bà nội và mẹ cũng thủ thúc vô sách, sau đó lại được cao nhân chỉ điểm, nói hân sinh đúng vào ngày trực nguyệt phá đại hung, mệnh cách mang sát (mệnh anh này là phải chết), cả đời tránh xa vô thường (không yên ổn), hung họa liên tiếp đổ xuống, phương pháp duy nhất có thể cứu được, chính là tìm thấy “đồng mệnh nhân” đến che chắn họa sát thân.

Có “đồng mệnh nhân” thay thế thừa nhận sát khí, chính chủ mới có thể bình an lớn lên.

Cái vị gọi là “cao nhân” kia không biết căn cứ vào đâu mà cũng đã không biết đi chết ở nơi nào ra chỉ thị “đồng mệnh nhân” tốt nhất phải cùng chính chủ tương phản, mới có thể dẫn dắt hung họa rời đi.

Mẹ khiếp, chuyện ma quỷ như vậy chết hân cũng không tin.

Nhưng, bà nội cùng mẹ đều cố tình tin.

Cứ như vậy, Tiểu Cửu mới có thể đi vào Đông Phương gia.

Hân cùng cô sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, chỉ sinh sớm hơn hân có 59 giây.

Cho nên, cô thành “đồng mệnh nhân” của hân, mà “đồng mệnh nhân” trừ bỏ sinh nhật giống nhau, quan trọng hơn là, còn phải cùng họ.

Vì thế, cô được mang họ Đông Phương.

Vì thế, từ đó trở đi, cô tên là “Đông Phương Cửu” một gia tộc Đông Phương tuyệt đối tìm không thấy hình nhân, một kẻ rõ ràng không có quan hệ huyết thống, hơn nữa lại là một kẻ xa lạ với Đông Phương gia, hơn nữa ngoại nhân này, ở 16 năm trước, lại là người thân cận với hân nhất....

Đi một bước xuống cầu thang, hân đi vào phòng khách, hóa ra bà nội đang nói chuyện trời đất, Tiểu Cửu ngẩng đầu nhìn hân, trên bộ mặt kia hân có thể nhìn ra tươi cười giả dối đến mức nào.

“Tuyệt Thế, sớm a!”,

Hắn không hé răng, đi thẳng đến tủ lạnh lấy ra một chai nước khoáng, đóng cửa tủ lại.

“Tuyệt Thế, Tiểu Cửu đang chào hỏi cháu đấy!” Đông Phương lão phu nhân hơi trách cứ nhắc nhở hắn.

Hắn vẫn giống như xưa, lạnh lùng đối với Tiểu Cửu làm như không thấy.

“Không quan hệ, bà nội, cô ấy mỗi lần nhìn thấy cháu đều như vậy.” Tiểu Cửu cười khoan dung lại thông cảm.

“Ai, cháu từ nhỏ đã vậy rồi, Tuyệt Thế, ít nhiều cháu cũng đã từng được chị này bảo vệ cho...” lão phu nhân yêu thương vỗ vỗ bàn tay Tuyệt Thế.

“Đủ chưa, tỷ tỷ cái gì? Bảo vệ cái gì? Lời nói buồn cười ngu xuẩn như vậy rốt cuộc muốn nói tới khi nào?”

Hắn xoay mình gằm lên, dung nhan mỹ lệ như lệ ngọc nháy mắt hóa thành lệ ma.

Hắn hận nhất trước mặt hắn nhắc tới chữ đó, giống như không có Tiểu Cửu, dường như hắn không sống nổi đến ngày hôm nay. Đông Phương lão phu nhân ngăn ra, Tiểu Cửu vẫn là mỉm cười, tựa hồ đã sớm đoán được hắn nhất định sẽ tức giận, vẻ mặt chờ mong nhàn nhạt. Hắn nhìn bộ dáng của cô, lửa càng thêm lớn, xoay người xuyên qua phòng bếp, đóng cửa thật mạnh, đi đến đình viện phía sau.

Bầu trời âm u, mưa vẫn còn bay, thời tiết điển hình của đầu mùa xuân.

Trong trí nhớ của hắn, lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Cửu, cũng là lúc vào mùa này.

Lạnh lẽo ẩm ướt... băng giá tràn ngập trong tim.

Hắn đi đến chiếc hồ nhỏ, cúi đầu nhìn trong lòng hồ phản chiếu một loại tuyệt sắc dung nhan, hình ảnh ngược trong nước kia cũng đang theo dõi hắn, vẻ mặt chán ghét.

Chắc, mỗi ngày đều nhìn thấy khuôn mặt này, thật muốn phun.

Đột nhiên, có cảm giác hơi thở rất nhỏ cơ hồ đang tới gần, cho dù hơi thở quen thuộc hơn mười năm, lưng hắn vẫn như thói quen cũ, cứng rắn thẳng tắp.

“Trời lạnh lại có mưa thế này, để ý cảm mạo.” Tiểu Cửu như bóng hình đứng ở phía sau lưng hắn, dùng một loại khẩu khí chế thức quan tâm.

Chế thức, chính là không mang theo cảm tình gì, thuần túy chính là trách nhiệm nghĩa vụ.

Này cũng là khẩu khí hắn thống hận nhất.

“Tránh ra, đừng làm phiền tôi.” Hắn lãnh xích.

“Ai, cách xa hơn một năm, làm sao em lại có thể đối đãi với “tỷ tỷ” như vậy? Tuyệt Thế.” Tiểu Cửu khoe miệng khinh câu, cổ tình giẫm lên lời mình trong lòng hắn.

Quả nhiên, hắn bỗng quay đầu, trên khuôn mặt xinh đẹp làm người ta mù quáng tràn ngập lửa giận, giống như bảo thạch tỏa sáng, càng có vẻ ánh sáng ngọc.

A! cô thực nhớ gương mặt nén giận tuyệt sắc này a!

Nói đến có lẽ buồn cười, cô cảm thấy Tuyệt Thế xinh đẹp nhất chính là lúc tức giận, cho nên từ nhỏ đến lớn thường hay chọc hắn tức giận, cũng chỉ vì nhìn cô nhủu mày nói chuyện.

Đây là tâm tính gặp quỷ bị coi thường? Tiểu Cửu trong lòng tự giễu.

“Chị gái? Cô thật đúng là tự coi mình là người của Đông Phương gia?” hắn lạnh lạnh châm chọc.

“Đúng, cho dù không phải, tốt xấu cũng là “đồng mệnh nhân” của cậu a!” cô lại càng không cần mạng hưởng khu vực cấm va chạm.

Nổi giận đi! Nổi giận đi! Bùng nổ đi!

“Cô đủ chưa? Đừng dùng cái gì mà “đồng mệnh nhân” mà muốn cùng tôi ở cùng một chỗ, cô là cô, tôi là tôi, chúng ta căn bản là không cùng mệnh!” hần thốt nhiên gầm lên, thân thể nắm lấy cổ áo cô, hai tròng mắt giống như hỏa ngọc lưu ly có ngọn lửa nhuộm cháy hồng rực, cơ ngọc như tuyết, minh diễm bức người.

Thật đẹp... cô nín thở nheo lại mắt, ngực rung động, nam nhân Đông Phương gia đều cực kỳ mỹ. Đại ca Đông Phương Phong Hoa đẹp xuất trần. Anh hai Đông Phương Thiên Kiều đẹp tuấn ngang (đẹp zai đến tận mây xanh), anh ba Đông Phương Khuynh Quốc đẹp dã mị. Mà hần...

Hần lại đẹp một cách điên cuồng ngang ngược! Tựa như con vật lẻ loi quý hiếm, khoác lớp da người rơi vào nhân gian, đôi đồng tử đen láy, lúc nào cũng lóe quang mang giết chóc, cùng với thị huyết khát vọng (thèm máu đó. Ghê quá!)

Xinh đẹp mà nguy hiểm, chính là cô đối với hần buông lời phê bình chú giải.

Chỉ tiếc, thú vật này chán ghét vẻ đẹp chính mình, thậm chí còn muốn hủy dung mạo.

Cho nên, nếu muốn hoàn toàn chọc giận hần, chỉ cần nói những lời này!

“Em thật sự đẹp quá a! Tuyệt Thế, càng tức giận càng đẹp.” cô thực tâm cơ nói xong, sau đó chờ mỹ nhân tức giận.

Như cô dự đoán, khuôn mặt Đông Phương Tuyệt Thế biến sắc, từ mỹ nhân biến hóa thành thực nhân yêu quái, hận không thể đem cô xé thành muôn mảnh.

Hần kéo cổ áo cô, quát chói tai thanh âm lạnh lạnh bật ra:

“Cô muốn chết.”

“A...” ánh mắt cô cong lên, chẳng những không sợ, ngược lại nở nụ cười:

“Bộ dạng cậu vẫn như xưa.” Biết hần từ mười sáu năm trước, hần cũng chưa từng thay đổi đâu! Thật thú vị... có như vậy trong nháy mắt, Đông Phương Tuyệt Thế thật sự muốn khuôn mặt đáng giận của cô kia mà đâm một quyền, đem khuôn mặt khiêu khích tươi cười đầy ác ý kia đánh nát.

Nhưng mà, khi tầm mắt hần liếc về bên phải vết sẹo hình trăng rằm kia, tức giận trong lồng ngực xoay mình hóa thành một đoàn choáng váng rồi rầm, găm nhăm tâm ma hần.

Kia chính là vết sẹo, từ chín năm trước xuất hiện ở trên mặt hần, nó là vũ khí tốt nhất cô dùng để đối phó với hần.

Hần không nên ra tay, chỉ cần lộ ra vết sẹo, cô liền thắng.

Lông mày nhíu lại, hần rửa thềm một tiếng, giận dữ đẩy cô ra, lạnh giọng trách mắng.

“Cách xa tôi một chút, miễn cho tôi không cần thận ra tay đánh chết cô.”

Tiểu Cửu đẩy từng bước, bật cười:

“Những lời này cậu từ nhỏ đến lớn nói nhiều, không chán à?”

Hần nghiêm mặt, trừng mắt cô.

Toàn thế giới chỉ có cô dám đứng trước mặt hần cười loạn. shit!

“Thật muốn đánh tôi thì đánh đi a! vẫn nói bất động, tôi chờ cũng thật vất vả nha!” cô nói xong ngược lại tiến sát đến, giọng cao đầu, cổ thân dài nói:

“Đến đây đi! Đánh chết tôi đi! Mau a!”

“Cô...” chán nản trừng mắt nhìn khuôn mặt này trong mười sáu năm, hần thực buồn bực, sao mình có thể nhẫn nại lâu như vậy không đem cô đánh chết?

“Như thế nào không động thủ? Mau lên!” cô ác liệt cười, càng thêm thúc giục.

“Cô thật đúng là cho rằng tôi không dám giết cô sao?” hần cắn răng, tay duỗi ra phía cửa lấy ra túi hồ điệp đao.

“Đúng vậy, cậu căn bản sẽ không giết tôi, bởi vì thủy chung cậu vẫn nghĩ đến chuyện cậu thiếu tôi một mệnh.” Cô chế nhạo.

“Cô...” hần lại chán nản.

Kẻ hỗn trưởng này biết rõ ý nghĩ của hần, vẫn còn làm ra vẻ khiêu khích, thói hư tật xấu của cô sớm muộn gì cũng sẽ thay cô rước lấy họa sát thân.

Đương nhiên, kẻ muốn giết cô đầu tiên khẳng định là hần.

“Kỳ thật, thật sự cậu cũng không cần phải để ý, năm ấy tôi thay cậu chần một đao, vốn chính là việc tôi nên làm, đây là trách nhiệm của “kẻ chết thay” a!” cô đang cười, nhưng lời nói ra còn lợi hại hơn đao.

Lệ dung hần hơi trầm xuống, đôi mắt âm tư.

Mọi người đều thấy Tiểu Cửu tính tình sáng sủa hoạt bát, là trung tâm của ánh sáng, nhưng kỳ thật tất cả chỉ là mặt nạ, chỉ có hần biết, cô vẫn hận Đông Phương gia, cũng hận hần.

Rõ ràng hận, lại âm hiểm bày ra khuôn mặt tươi cười, cái loại giả nhân giả nghĩa này, so với ám khi còn muốn đả thương người.

“Tự mình là đúng, cô có tư cách gì mà làm kẻ chết thay cho tôi?” hần lạnh lùng thốt.

“Ai, thực quá đáng nha, cậu tới đây xem xem tôi chỗ này, chỗ này, còn có chỗ này nữa...” cô kéo cao hai ống tay áo, chỉ vào khuỷu tay, cổ tay, còn có trên cổ vài vết sẹo khác nữa:

“Nhìn thấy không? Đây đều là do cậu chịu thương! Đây là khi chín tuổi vì cứu cậu ngã xuống nước, đây là khi mười tuổi cậu treo cây hái quả bị ngã xuống dưới. đây là năm mười một tuổi khi giúp cậu cùng người khác đánh nhau. Đây là mười hai tuổi...”

“Đủ rồi, có thấy phiền không? Ba vết sẹo này có gì đẹp mắt?” hần nhíu lại mi tâm, xoay người tránh ra, lười nhác nhìn cô một thân toàn vết thương.

Một thân...vì hần mà thụ thương.

Hoặc là, do bị cái tên thầy tướng số mệnh mông nói bừa, trước đây hần mới đúng thật là nhiều tai nạn, bất quá, phần lớn tai nạn cùng cá tính của hần có liên quan, bà nội đã nói hần là ma thần chuyển sinh, từ nhỏ đã hung hãn ác sát, mục đích rõ ràng, đánh: không quen nhìn, đánh: khó chịu, đánh:chịu không nổi, đánh: đáng đánh đòn, muốn đánh:chết tiệt, càng không thể không đánh.

Mỗi ngày đánh nhau gây sự, Tiểu Cửu vốn là vệ sĩ đương nhiên người đầu tiên gặp tai ương chính là cô, hơn nữa nếu hần có ý chính ác cô, trên người cô còn có rất nhiều vết sẹo do hần mà thành nữa.

Chính là, sự kiện bắt cóc lúc 13 tuổi, cô vì bảo vệ hần, bị chém hai đao, một đao ở trên lưng, một đao khác thì tại trên mặt.

Lần bị thương nặng đó, thiếu chút nữa thì lấy đi cả cái mạng nhỏ của cô, tuy rằng sau khi được cứu từ quỷ môn quan trở về, tuy rằng trên mặt hần trên người đều không để lại dấu vết gì. Muốn nói không đau lòng là gạt người, nhưng áy náy cùng tồn tại giữa hai người, bởi vì dù sao nó cũng giống như thiếu nợ cô thậm chí còn là món nợ vĩnh viễn không thể trả nổi... thật sự là đáng ghét!

“Uy, uy, Tuyệt Thế, tôi nói còn chưa xong đâu!” Tiểu Cửu vội vàng ôn ào.

“Đừng có đông kéo tay xả, có việc gì thì nói, không có việc gì liền rút.” Cước bộ hần không ngừng, hung dữ đuổi cô.

Thấy hần nổi giận dùng dùng, Tiểu Cửu bĩu môi, đem tay áo kéo xuống, cười không theo kịp.

“Thật là, tình tình vẫn xấu như vậy, tháng sau sẽ 22 tuổi, mà không có điểm chín chắn sao? A, đúng rồi, cậu có muốn chúng ta cùng đón mừng sinh nhật hảo hảo chúc mừng một chút...”

Hần thật sự sắp bạo, phút chốc đứng định, dùng một loại tính nhẫn nại cực hần, ánh mắt trừng cô.

Biết hần ghét nhất nói đến sinh nhật, cô còn dám nói? Thật sự muốn chết.

“Được được được, nói trọng điểm, nói trọng điểm.” Cô biết, hấn mau trở mặt, tốt nhất có chuyển biến tốt hãy thu lại, nếu tiếp tục gây sự nữa, thật sự là muốn nhìn thấy máu mà.

Vì thế, sắc mặt cô nghiêm lại, sửa lại lời lẽ:

“Chuyện thứ nhất, chiếc ghế Thập Nhị vẫn đang còn trống cần tìm người bổ sung, tuy rằng đã có báo cáo nói vô tình có hai người thích hợp, nhưng hấn cùng Hắc Tĩnh ra ngoài vẫn có người bảo vệ.”

Tiểu Cửu rất có thứ thể báo cáo, nghiêm nhiên như người làm kinh tế ở Đông Phương lang. kỳ thật tất cả đều có lý do, trên danh nghĩa, cô xem như là người của Đông Phương gia, mặc dù trên thực tế, cô cũng chỉ là được tính là sinh hoạt cùng nhóm Đông Phương Lang, từ ngày theo Cửu Nghĩa nhận cô làm đồ đệ, cô liền gia nhập Đông Phương Lang, trở thành thành viên Đông Phương Lang ít tuổi nhất.

Nhỏ nhất những cũng đặc biệt nhất.

Thân thể của cô đan xen vào Đông Phương gia cùng chủ phó của Đông Phương Lang trong lúc đó, không thể nghi ngờ, năm đó Thập Nhất hay nói đùa cô là người có địa vị cao nhất ở Đông Phương Lang, hơn nữa tên cô là “Tiểu Cửu” bởi vậy mọi người cũng ồn ào theo, đem bài danh tự động dỡ xuống, cho cô lên đầu, từ số chín sắp xếp xuống.

Hừ, đám sói kia quả thực sủng cô lên tận trời, ngay cả Cửu tổng quản cũng quản, tùy ý để Tiểu Cửu ở Đông Phương Lang làm mưa làm gió, diễn biến thành cho đến bây giờ cô trở thành Đông Phương Lang lão đại.

Đông Phương Tuyệt Thế mỗi khi nghĩ đến chuyện này, trong lòng lại khó chịu.

“Cho Mười Lăm đến Hai Mươi Lăm luận võ một chút, thân thủ ai mạnh nhất thì lần lượt bổ sung vào.” Hấn đưa ra quyết sách đơn giản.

Người bên ngoài nhìn vào, bốn vị thiếu gia của Đông Phương gia đều là Lang Vương Đông Phương Lang, nhưng trên thực tế, người quản lý chân chính Đông Phương Lang cũng là Đông Phương Tuyệt Thế, hấn chuyên trách toàn bộ “an toàn” của Đông Phương gia tộc, chỉ thiếu một vị Triệu Mộ Hiền khiến hấn hằng đêm phải du lịch, kỳ thật đi tuần, đêm tuần, vốn dĩ là công việc của hấn, mà hấn cũng làm việc thực khoái trá.

Nguyên nhân chủ yếu, nghe nói là đánh người có thể được gọi là chính ngôn thuận.

“chuyện thứ hai, Tam ca cùng Văn Trí Lai tuy rằng tỉnh, nhưng thân thể vẫn còn suy yếu, bà nội muốn cho bọn họ lên trên núi tĩnh dưỡng, nhưng tôi cảm thấy tình huống trước mắt vẫn chưa an toàn, tốt nhất vẫn là ở lại Đông Phương cư là thỏa đáng...”

“Tình huống không an toàn? Cô chỉ là ở trước khu vực phụ cận của Đông Phương cư ?” hấn nhíu mày.

“Đúng.” Ai! Hấn há mồm cũng không biết nói lời nào hay hơn nữa sao? Tiểu Cửu thở dài.

“Điều tra rõ lý lịch sao?”

“Còn không có.”

“Bây sói đang làm đấy thôi?” hấn trừng đôi mắt xinh đẹp.

“Mọi người mới tiến bước Thập Nhị, hơn nữa chuyện Tam Ca, tâm cùng thân thể đều mệt mỏi, hãy để ọi người nghỉ ngơi một chút đi!”

Tiểu Cửu đối với chuyện Thập Nhị thúc mất đi, tâm tình cho đến bây giờ vẫn còn chưa bình phục.

“Tâm mà nghỉ ngơi tức là đi xuống thì sẽ trở nên lười biếng chậm chạp, sói chỉ khi công kích mới có tinh thần, cô không hiểu sao?” hấn nghiêm khắc nói.

“Đúng! Tôi bối rối !” cô thể nào lại không hiểu, khi bóng dáng mười sáu năm qua của hấn, sắc đẹp mỹ nam tinh tế ẩn trong ánh nhìn chết chóc cô đơn, mục đích để tồn tại đại khái chỉ là đánh đánh giết giết mà thôi.

“Kéo dài giọng làm gì? Còn có, biểu tình đó của cô là như thế nào?” hấn không hờn giận trừng cô.

“ Tôi còn có biểu tình gì sao? Cái mặt của tôi vốn dài như vậy a!” vẻ mặt cô vô tội nháy mắt vài cái.

Hắn nhin cục tức xuống, lập tức cả giận nói: “còn có việc gì sao?”

A, hắn nhin lửa giận xuống, bộ dạng cũng thật đẹp mắt làm sao... cô cười thầm, lắc đầu:

“Không có.”

“Vậy cô cười cái gì?”

“Tôi không cười.” cô chỉnh lại sắc mặt.

Cô có, trong lòng cô cười, đừng tưởng ta không biết?” hắn tức chết với cái loại bộ dáng muốn hiểu không hiểu được hỗn trưởng của cô.

“Nga, hóa ra cậu hiểu tôi như vậy? thực làm cho tôi cảm động. cậu đã lợi hại như vậy, cần gì hỏi tôi cười cái gì? Cậu hẳn là đoán được a!” cô châm chọc nói.

“Cô...” vì sao mỗi lần cùng cô nói chuyện hắn đều muốn khí nộ xung thiên.

Thấy hắn mi nhan tràn đầy tử khí, cô biết đã đến cực hạn, vì thế làm bộ lấy đồng hồ ra nhìn thoáng qua, làm bộ công việc bận bịu nói: “a, tôi cần phải trở về, thập bá cùng Thập Nhất thúc thúc nói đêm nay Đồng Phương Lang muốn toàn viên tụ tập ăn lẩu thịt nướng, tôi phải đi giúp một tay...”

Nói xong, chân cô như bôi mỡ trơn chu chạy nhanh.

Hắn tức giận trừng mắt cô bóng dáng nhẹ nhàng mà biến mất, từ nhỏ, tranh chấp của bọn họ từ đầu đến cuối cùng luôn bị cổ họng cô hô to gọi nhỏ mà viện cớ chạy mất, không giải quyết được gì, hại hắn một bụng lửa không có chỗ phát, nội thương trầm trọng.

Đáng giận, mười sáu năm qua rốt cuộc hắn có thể chịu đựng như thế nào? Thật sự hắn cũng không rõ.

2. Chương 2

“Hắn nhận việc sao?” một người đàn ông có bộ dạng gầy nhỏ nghiêng ngả, mang theo đôi kính mắt màu đen, nhìn hình ảnh phản chiếu trên màn hình nhắc tay gạt tóc, hơn nữa còn nhìn chằm chằm cô gái trong màn ảnh, nhẹ giọng hỏi.

“Đúng vậy.”

“Hơn mười năm, con gái của nhà Công Tôn, rốt cuộc tôi cũng tìm được rồi...” nam tử nheo lại mắt, nhìn lên tấm ảnh chụp đang hé ra từng bức ảnh.

Cô gái ước chừng mới hai mươi, bộ dạng cũng không tính là xinh đẹp nhưng toàn bộ ý vị thần thái lại rất hấp dẫn ánh nhìn người khác, cho dù đứng lẫn trong đám người, cũng rất dễ nhận ra.

Ánh mắt hắn linh hoạt nhảy bén mà tỉnh táo, tựa hồ lập tức liền phát hiện có người đang nhìn trộm***chụp ảnh cô, đôi mắt nhìn thẳng vào ống kính, mi khê nhếch, ánh mắt thấu triệt mang một chút đùa giỡn trên chọc, khóe miệng khiêu khích gợi lên, vẻ mặt kia, không sợ hãi hoảng loạn, ngược lại như là cảnh cáo.

Làn da màu mật ong khỏe mạnh, thân hình cao ráo khỏe mạnh, quần dài màu mê hoặc, dưới chân một đôi giày leo núi màu đen, vóc dáng khỏe khoắn hoàn mỹ thanh nhã, động tác tay chân lưu loát mà hoạt bát, nhìn ra được không phải sống trong ngôi nhà ấm nhỏ bé, mà là chịu qua huấn luyện tinh anh đặc biệt, cả người tản ra một loại khí chất kiên cường độc đáo dẻo dai cùng kiên nghị, tự tin, tràn ngập sức sống. tóc dài được buộc đơn giản, vài sợi còn để rơi tự do trên vai, cùng với khí chất vô cùng đặc biệt của mình, cũng đã thể hiện đầy đủ cá tính của cô.

Tuy rằng không giống với dự đoán của hắn, nhưng hắn cũng không thể không thừa nhận, năm đó khi đứa trẻ đó được sinh ra, đã thành một đứa rất nữ tính, điểm ấy, hoặc là hắn nên cảm tạ người đã nhận nuôi cô...

Bức ảnh tiếp theo hiện ra, tập trung vào cổ tay của cô gái, nơi đó có một hình xăm.

“Đem bức ảnh đó phóng to lên.” Hắn hạ lệnh.

Thủ hạ lập tức đem hình xăm kia phóng to lên vài lần, hắn nhìn, hơi hơi nở nụ cười.

“Quả nhiên đúng là vậy! Khả năng không có sai...”

“Xác thực, thật là cô ấy!” thủ hạ cũng vui vẻ nói.

“Tắm tiếp theo.”

“Vâng.”

Cuộn phim tiếp tục truyền phát hình, chính là, đến bức ảnh cuối cùng, hần nhìn không khỏi giật mình.

Má phải của cô, có một vết đao thật dài, vết sẹo đã mờ dần, nhưng mà, vết tích của vết chém kia vẫn như cũ rõ ràng làm người ta kinh hãi.

“Mặt của cô ấy...” mặt của người đàn ông nhăn nhó.

“Theo như số liệu chúng tôi điều tra được, đây là khi cô ấy được 13 tuổi bị thương.”

“Đã xảy ra chuyện gì?” nam tử trầm giọng hỏi.

“Hình như là vì tứ thiếu gia của Đông Phương mới trúng một đao.”

“Đông Phương Tuyết Thế? Tên tiểu tử kia lại làm ột cô gái thay hần chắn đao?” nam tử không nề mặt.

“Cô ấy cùng Đông Phương gia có quan hệ không hề tầm thường, giống như là bảo vệ của Đông Phương Tuyết Thế từ nhỏ.”

“Một người đàn ông cư nhiên cần một đứa con gái bảo vệ? Được lắm!” hần hừ lạnh.

“Cô ấy được nuôi dưỡng là có mục đích, tựa hồ chính là làm bảo vệ...”

“Hừ, ta xem không phải là làm bảo vệ, mà là tấm lá chắn! Xem ra Đông Phương gia cũng biết ưu điểm của cô ấy...” Người đàn ông nắm tay đặt trên bàn, lại nói tiếp:

“Lập tức sắp xếp cho ta gặp cô ấy một mình.”

“Cái này... có điểm khó khăn.”

“Vì sao?”

“Gần đây hành tung của cô ấy rất bí ẩn, chúng tôi cũng không có số điện thoại của cô ấy, hơn nữa Đông Phương gia phòng thủ nghiêm ngặt, cũng không thấy có khách lạ, lần gần đây nhất chúng tôi phái người đi điều tra ngầm đều bị đánh trở về, ngài muốn gặp cô ấy, thật sự là không có cơ hội...”

“Thực ngu xuẩn, không có cơ hội, thì sáng tạo ra cơ hội a! người không phải nói cô ấy luôn luôn giúp Đông Phương gia tìm lăng mộ từ đời Tống sao?” nam tử hừ lạnh.

“Dạ, cô ấy luôn luôn muốn tìm lại lăng tẩm của một vị Triệu thị công chúa đời từ đời Tống...”

“Vậy tại vùng có lăng tẩm tạo chút tin tức xôn xao, đem cô ấy dẫn dụ đến đây, thuận tiện cũng qua tìm hiểu nguyên nhân Đông Phương gia liều mạng đi tìm lăng mộ từ đời Tống thế.”

“Dạ, tôi đã biết.”

“Còn nữa, bắt đầu từ ngày mai, mỗi ngày giúp ta đem một bó hoa đến nhà của Đông Phương tặng cho cô ấy.”

“Dạ.”

Nam tử chậm rãi đứng lên, đi hướng màn hình trắng, vươn tay, đầu lòng vỗ về bức ảnh chụp người con gái trên đó.

“Chờ một chút, rất nhanh ta sẽ đem em từ địa ngục trở về, rất nhanh...”

Đông Phương Lang ở trong biệt thự, bầu không khí nhẹ nhàng vui vẻ, mọi người ăn uống no đủ, Tiểu Cửu đi đầu làm nóng bầu không khí cười đùa thành một đoàn, ngay cả Cửu Nghĩa vốn trầm ổn nghiêm túc, cũng khó có thể cười đùa thoải mái như lúc này, trên mặt lộ vẻ sủng nịnh của người cha đối với nữ nhi của mình.

Đông Phương Tuyệt thể đi vào biệt thự, vừa đứng lúc nghe thấy âm thanh “náo nhiệt ầm ập “ này. Hắn lảng lảng ra hiên thượng bên ngoài, mắt lạnh nhìn cảnh bên trong đang vui sướng, không phải là yêu thích hiện lên, mà là một chút đùa cợt.

Tiểu Cửu cùng đàn sói này ở cùng một chỗ, thực tự do tự tại!

Không giống như ở trước mặt người nhà Đông Phương bọn họ, cố gắng biểu hiện giống như “người trong nhà”, loại cố gắng này, rất cố ý.

Nhất là trước mặt hắn, rõ ràng nhất.

“A? Tứ thiếu gia, anh đã đến rồi!” Thập Nhất phát hiện ra hắn đã đến, kinh hỉ hô to.

Đông Phương Lang vừa nghe thấy thủ lĩnh đến đây, toàn bộ lập tức nhào ra biệt thự nghênh đón.

“Cậu không phải ghét nhất những lúc như thế này sao? Như thế nào lại trở lại?” Tiểu Cửu cắn một cái chân gà, cười tủm tỉm hỏi.

“Tôi muốn đến, chẳng lẽ còn phải hướng cô báo cáo sao?” hắn hừ lạnh.

“Không phải, chỉ là số người mà chúng tôi chuẩn bị là vừa vặn, không mua dư phần cậu nha.” Tiểu Cửu cố ý nói.

“Ai nói tôi muốn ăn? Tôi chỉ là tới cảnh báo báo mọi người đừng đùa đến quá mức, công việc vẫn là công việc, không cho phép nhàn hạ.” Đông Phương Tuyệt Thể lạnh lùng nhìn mọi người chung quanh, câu nói đầu tiên đã đem không khí đóng băng.

“Thật là cao thủ phá hư không khí, lần gần đây nhất cậu đem bầu không khí trở nên lạnh lẽo làm mọi người mất cả khẩu vị.” trước kia, cả nhóm Đông Phương Lang đều vì Tiểu Cửu mà đổ mồ hôi lạnh, dù sao ai cũng không có lá gan ở trước mặt Đông Phương Tuyệt Thể dùng loại giọng điệu này nói, quả thực là không muốn sống nữa, nhưng từ khi qua mười tuổi, tính mệnh của Tiểu Cửu vẫn còn, hơn nữa còn sống rất tốt đẹp, vì thế bọn họ thành thói quen, thói quen nhìn hai người đấu khẩu, thói quen khiêu khích không biết sống chết của Tiểu Cửu đối với Đông Phương Tuyệt Thể, cùng thói quen Đông Phương Tuyệt Thể dễ dàng tha thứ cho Tiểu Cửu.

Bọn họ đối với nhau mà nói, đều là tồn tại đặc biệt, đại khái chỉ có hai người bọn họ là không biết mà thôi.

“Không nghĩ rằng khẩu vị của cô vẫn còn muốn ăn? Không sợ bị nghẹn chết sao?” Đông Phương Tuyệt Thể trừng cô.

“Sẽ không a!” cô cười lại cắn một miếng to.”

“Tứ thiếu gia, đi vào ăn chút gì đi.” Cửu Nghĩa cười mời.

“Không được, tôi đi vào, còn có một đồng người ăn không vô.” Thanh âm hắn theo lỗ mũi hừ ra.

“Tiểu Cửu thích nhất là quậy tung bưng, cậu đừng cho là thật.” Cửu Nghĩa thay cô học trò nhỏ xin tha thứ.

Năm đó hắn thay mặt Đông Phương gia nhận nuôi Tiểu Cửu, một mình huấn luyện dưỡng dục cô ba năm, mới đưa cô về Đông Phương cư, luận về cảm tình, ngược lại Tiểu Cửu cùng hắn thân thiết hơn.

“Hừ, cô ta nói như thế chẳng lẽ ta chưa từng thấy sao.” Đông Phương Tuyệt Thể lãnh xịch.

Biểu tình của Tiểu Cửu bị kiềm hãm, tâm địa bị áp chế tận đáy lòng mà trở nên cuồng nộ. mười sáu năm rèn luyện, cô nghĩ đến chiêu nhẫn này đều thuận buồm xuôi gió,, nhưng vì sao ngẫu nhiên cô vẫn muốn đâm thẳng vào mặt hắn một quyền? hít sâu một hơi, dùng một giây ổn định cảm xúc, lại hé ra khuôn mặt tươi cười.

“Oa! Cậu thật sự tức giận a? bất quá chỉ là đùa vui một chút, cần gì phải làm thật sự như vậy.”

“Không muốn cười thì đừng có cười, lúc nào cũng để lộ ra cái mặt nạ dối trá, ngoại trừ cười ra, cô không thấy phiền, nhưng ta xem đến mệt mỏi rồi.” hắn nhìn chằm chằm cô, không chút khách khí đùa cợt.

Tiểu Cửu tươi cười không thay đổi, chình là, trong mắt ý cười đã mất.

Dối trá? Hắn không nghĩ lại xem, muốn luyện ra công phu dối trá như thế này mất bao nhiêu thời gian?

Càng không nghĩ tới, cô vì cái gì mới có thể dối trá đến như vậy.

Đông Phương gia nhận nuôi cô, cô cảm kích.

Nhưng biết được mục đích sau lưng, lại làm cô ghét cay ghét đắng. muốn lấy hai loại cảm giác đối lập này để lấy lại cân bằng, không giả tạo được không?

Hơn nữa đối mặt với khuôn mặt tuyệt đẹp của hắn, trong lúc đó mười sáu năm qua lòng cô thủy chung là yêu cùng hận lung lay, cái loại cảm xúc tra tấn, tính làm bậy của hắn làm sao có thể hiểu?

Ai biết được cô bị cái tên “đồng mệnh nhân” giam cầm tâm linh, mười sáu năm qua duy nhất tìm được phương pháp để yêu cùng hận trong lòng mới có thể tồn tại được, chính là dối trá? “mệt mỏi thì đừng nhìn a! ai bắt cậu nhìn tôi? Cậu như vậy liên thích tôi a?” cảm xúc phá hư chợt lóe rồi biến mất, cô vui đùa trở lại.

Một cái tên thật phù hợp với việc làm giả nhân giả nghĩa, lòng dạ thâm sâu khó lường! Đông Phương Tuyệt Thế nhăn lại hàng mi, vừa rồi chớp mắt một cái, hắn nghĩ đến rốt cuộc mình cũng thành công kích cho cô hiện nguyên hình, đáng tiếc lại thất bại.

“Thích cô? Tôi điên rồi sao?” hắn cười miệt thị quả thực làm người ta xấu hổ vô cùng.

“Cũng đúng, người thích tôi khẳng định là điên rồi!” Tiểu Cửu lại không chịu đả kích một chút nào hề hề cười.

Thật mạnh...

Đáy lòng nhóm Đông Phương Lang bội phục cô, người người đều lộ ra ánh mắt sùng bái.

Đối mặt với tứ thiếu gia có được dung mạo liễu yếu đào diễm này, tâm ngoan lại thủ lật, tính tình ác liệt khủng bố như ma vương, thế nào mà Đông Phương Lang dám lỗ mãng? Thế nào chỉ sói không bị hổ nuốt? ngôn tước quá (lời nói ác độc giết chết), bị hổ hàn mâu bắn qua?

Hơn nữa nếu sắp xếp thứ tự ở phía sau sói, ở trước mặt hổ ngay cả hổ cũng không dám thử mạnh một tiếng.

Cho nên, từ một góc độ nào đó mà nói, Tiểu Cửu chính là người khiến bọn hổ kiêu ngạo nhỏ a!

Tuy rằng cô là người trẻ tuổi nhất, năm kinh nghiệm ít nhất, nhưng bọn hổ thật sự cam tâm tình nguyện để cho cô làm lão đại của Đông Phương Lang, bởi vì, chỉ có cô mới dám cùng tứ thiếu gia đấu khẩu, hơn nữa bắt bại...

Đông Phương Tuyệt Thế tức giận trừng mắt Tiểu Cửu, cơn tức hướng lên trên đỉnh đầu, Thập Nhất lại đột nhiên tiến lại gần bổ sung một câu:

“Ai, thật sự là có người thích Tiểu Cửu a! đã liên tục một tuần, mỗi ngày đều có người đưa hoa tới đây, chỉ rõ là tặng cho Tiểu Cửu.”

“Đưa hoa?” Đông Phương Tuyệt Thế lệ mi nhăn lại.

“Đúng đúng đúng, lần đầu tiên đưa tới chúng tôi đã kiểm tra rất lâu rồi, còn tưởng rằng đây là một trò đùa dai, nhưng mà hoa không hề bị động tay động chân, hơn nữa là đối phương ủy thác cửa hàng bán hoa trực tiếp đưa đến.” Thập Lục cười nói.

“Là ai tặng?” Đông Phương Tuyệt Thế lạnh giọng hỏi.

“Đối phương không ký tên.” Thập Bát nói.

“Hoa không ký tên mà người cũng dám nhận?” hắn trừng mắt đến Tiểu Cửu đang cười vui vẻ.

“Aizzz, đương nhiên là muốn nhận a! người ta có ý tốt muốn tặng hoa, trả leij thì thật đáng tiếc.” Tiểu Cửu liếc mắt một cái về phía đại sảnh biệt thự sắc màu rực rỡ, miệng nói cao hứng, trong lòng lại âm thầm kêu phiền.

Nói đến đây thật sự là khoa trương, một ngày 99 đóa hoa hồng, hoa rất là đẹp, sau 7 ngày là gần 700 đóa hoa hồng, chẳng những khiến mọi người bị nghẹt mũi choáng váng đầu, mỗi ngày còn phải xử lý hoa bị khô, quả thực khá phiền toái.

“Cô làm sao biết đối phương là có ý tốt? chẳng lẽ cô biết người đưa hoa là ai sao?” Đông Phương Tuyết Thế dung mạo như sương che mặt trăng.

Một năm nay, chẳng lẽ bên ngoài cô đã bắt đầu nhận thức nam nhân là cái gì sao?

“Không biết a!” Tiểu Cửu nhún vai một cái, ánh mắt nhỏ giọt vừa chuyển, đột nhiên nói:

“Ân, không biết có phải có người thăm mền tôi đi? Nhớ rõ lần đi Thượng Hải , có người...”

Nhóm Đông Phương Lang cùng kinh hô lên.

Tiểu Cửu che lỗ tai, trừng mắt mấy vị thúc bá, a di, ca ca, tỷ tỷ, thẳng thừng: “Mấy người lớn tiếng như vậy làm sao?”

“Có người sao? Thật sự?” Thập Nhất dùng một loại khẩu khí hỏi: “là ai không muốn như vậy?”

“Tiểu Cửu sẽ không phải cháu nhìn lầm chứ?” Thập đệ cố ý nói.

“Ai, tôi là ai chứ? Tôi mà nhìn lầm sao?” Tiểu Cửu tức giận nói.

Mọi người ngẩn ra, Tiểu Cửu xác thực không có khả năng nhìn lầm, tuy rằng ngay từ đầu mọi người yêu thương cô nên mới để cô là người đứng thứ nhất, nhưng mà năng lực trí tuệ của cô, thân thủ, phản ứng, chấp hành lực, độ sâu sắc đều quá phi thường, Đông Phương Lang có thể mạnh như vậy cũng là nhờ khả năng của cô.

“Cô không tóm tên kia?” Đông Phương Tuyết Thế lạnh lùng hỏi.

“Không a, khi đó vội vã trở về Đài Loan, liền lười đi thăm dò.” Cô lắc đầu.

“Lười? Nếu đối phương có máy ảnh chụp được mặt của cô, điều tra ra thân phận của cô thì sao?” trong lòng hấn nổi giận, giận cô tự nhiên không đem cái máy chụp ảnh quái thai kia hủy đi, hoặc làm thịt cái gã dám chụp ảnh.

Nếu là hấn, người nọ đã sớm chết.

“Đừng lo lắng, tôi sẽ không mặc danh kỳ diệu đưa người tới.” cô cười cười.

“Không phải đã đưa tới sao?” hấn trừng mắt nhìn cô.

“Lại tức giận, bắt quá cũng chỉ là việc nhỏ...” Tiểu Cửu lăm bắm gãi gãi đầu.

“Chỉ là việc nhỏ, nghĩ biện pháp xử lý sạch sẽ, đừng làm cho đồng rác rưởi này làm bẩn nhà.” Hấn ghét, Thực độc...

Mọi người trong lòng rung mình, mặc dù đã được linh giáo lời nói ác độc của tứ thiếu gia nhiều năm, nhưng đến nay vẫn như cũ không có người nào có thể thích ứng.

“Sao lại nói khó nghe như vậy, biết đâu người đó lại là một soái ca nổi tiếng, thật tâm ngưỡng mộ tôi.” Tiểu Cửu lớn tiếng quay sang nói.

“Hấn nhất định là mù rồi!” Đông Phương Tuyết Thế trực tiếp gạt phăng đi.

Tiểu Cửu sững sốt, quang quác kêu to:

“Oa oa, cậu cậu cậu thực quá đáng, hơi quá đáng!”

“Tôi thích chính là quá đáng!” hấn kiêu ngạo nói.

“Cậu cậu... một ngày nào đó tôi được gả đi rồi, nhìn cậu còn có chuyện nói không.” Cô cá giận.

“Như vậy là tốt nhất, tôi đỡ phải nhìn thấy cô mà phiền.”

“Cậu...” cô đang muốn đâm hấn một quyền, Thập Cửu đột nhiên thần sắc vộ vàng đi tới:

“Tứ thiếu gia, đại thiếu gia muốn cậu cùng Tiểu Cửu lập tức đi vào phòng.”

Làm sao vậy? Đông Phương Tuyết Thế nhíu mi:

“Hình như lăng tẩm ở Hà Nam có chuyện gì đó.” Thập Cửu giải thích.

Tiểu Cửu thu hồi nháo sự, sắc mặt nghiêm chỉnh.

“Chắc, lại tới nữa. sự tình gần đây thật nhiều.” Đông Phương Tuyết Thế thấp rửa mặt một tiếng, xoay người bước đi.

Ai! Khó lắm mới giữ bình tĩnh một chút, lại có việc...

Tiểu Cửu cũng nhíu lại mi, đi nhanh đuổi kịp.

Trung Quốc – Hà Nam

Tiểu cửu đi theo phía sau Đông Phương Tuyết Thế, bộ pháp trầm trọng, đi ra khỏi khách sạn, hít một hơi thật dài.

Tính toán, đã gần hai năm không đi theo Đông Phương Tuyết Thế ra ngoài như hình với bóng như vậy, thẳng thắn mà nói, một mình cô thật sự thoải mái tự tại, ít nhất, sẽ không lôi kéo sự chú ý của người khác, trông mắt xung quanh kia giống như một bầy ruồi nhìn chăm chăm vào đĩa mật ngọt, cô so với ai khác đều rõ ràng, là ai sở hữu ánh nhìn trở mắt kinh diễm của mọi người. Trường hợp như thế này, từ nhỏ cô đã gặp qua nhiều lần, chỉ cần Đông Phương Tuyết Thế xuất hiện, chung quanh sẽ hình thành một từ trường, mà hẳn, chính là từ lực trung tâm, phạm vi hấp dẫn mãnh liệt tầm mắt trăm dặm.

Cô đương nhiên hiểu được, hẳn chán ghét bị mọi người nhìn chăm chăm, cho nên trước khi ra khỏi cửa nhất định phải cải trang, chính là, hẳn cải trang như thế nào lại không cải trang, bất luận như thế nào trên mặt lại vẽ đồ đằng (ta hiểu đại khái là giống như mấy người Anh-diêng nta vẽ mặt màu mè ý) “càng dễ đập vào mắt”, hoặc là đội một cái mặt nạ “càng kỳ quái”, vẫn là đeo kính râm giống như bây giờ, đội một chiếc mũ nhưng màu đen, dùng một thân hắc y hắc giày (giày đen, quần áo đen. Ngẫu!!) đem chính mình bọc kín không một khe hở, mọi người liếc mắt một cái liền nhìn ra hẳn thật độc đáo.

Màu da trắng nõn, đôi môi đỏ tươi, thân hình cao gầy thon dài, trẻ con Đông Phương gia, trời sinh đã gần như là có vẻ đẹp yêu ma tuyệt mỹ, cho dù là hình dáng, cũng tràn ngập mị lực, làm người ta nhìn không được theo dõi từng bước đi của hẳn.

“Lại thế! Phiên chết đi, nhìn cái gì vậy?” Đông Phương Tuyết Thế bước cao bước thấp rửa.

“Đại thái dương, cậu mặc như vậy, người ta không nhìn mới là lạ đó.” Cô nhìn một cái xem thường.

Thời tiết sáng sủa, mặt trời lên cao, mùa đông đã qua, đầu xuân nhiệt độ không khí dịu ấm, hẳn thân cao 180cm, một thân lại đậm màu đen, mặc cho ai đều phải quay đầu lại nhìn một cái.

Huống chi, lại là đang ở Hà Nam, một địa phương chất phác.

“Hừ!” hẳn hừ mạnh một tiếng, ngồi vào bên trong xe do Đông Phương Lang Tứ Thập thuê. Tiểu Cửu đứng ở bên điều khiển xe, Tứ Thập Nhất về mặt kính hoàng, thở dài:

“Chúng ta đi thôi, lăng tẩm của công chúa hẳn là còn một đoạn khá dài nữa...”

Trên xe, Tứ Thập cẩn thận lái xe, cô bắt đầu hướng mắt ra ngoài cửa sổ xe, hồi tưởng lại lúc gặp đại ca Đông Phương Phong Hoa nói chuyện.

Cô cùng Đông Phương Tuyết Thế vội vã trở lại phòng khách, chợt nghe thấy đại ca nói, vùng lăng mộ Hà Nam tin hư hư thực thực ra có người có ý định phá hư.

“Có ý định phá hư?” Đông Phương Tuyết Thế ngạc nhiên.

“Đúng vậy, lúc trước thấy Khuynh Quốc có nhắc tới, nghe thấy tìm đến lăng tẩm của công chúa, tìm thấy một cái động lớn, tuy rằng lăng tẩm vẫn chưa thực sự được sáng tỏ, nhưng ta vẫn còn thấy lo lắng sự kiện này có thể sẽ kéo bọn trộm mộ phiền phức đến.” Đông Phương Phong Hoa ngồi ở phòng khách rộng lớn của Đông Phương cư, khuôn mặt tuần tú tràn ngập sầu lo.

“Đơn vị quản lý của Trung Quốc đang làm cái gì vậy? Công tác phòng trộm mộ của bọn họ đi đâu rồi?” Đông Phương Tuyết Thế lãnh xịch.

“Khó lòng mà đề phòng a! Một khu đất rộng lớn như vậy, còn có rất nhiều lăng tẩm chôn ở đấy, bọn trộm mộ rất quen thuộc nơi đó, nếu bọn chúng muốn trộm thì công an địa phương cũng không bắt được. nói sau, đơn vị quản lý tựa hồ chỉ thuê một số ít nhân viên để trông coi khu vực.” cô hừ nhẹ.

“Vấn đề là , lần xâm nhập này tựa hồ không phải bọn họ đào trộm mộ, bọn họ ở bốn phía xung quanh lăng tẩm phá hư, Thập Tứ truyền đến tin tức, có một nhóm người luôn thừa dịp đêm khuya quanh quẩn ở các lăng mộ, tùy cơ phá hủy di tích, trong một tuần, lăng tẩm sớm đã có ba chỗ bị hư hại.” Đông Phương Phong Hoa lại nói.

“Việc này nghe qua thật không bình thường, tôi sẽ đi xem xem như thế nào. Tuy rằng lăng tẩm công chúa ở vị trí bí ẩn, chúng ta vẫn cứ phải cẩn thận, vạn nhất bị xâm nhập thì nguy rồi.” cô nhu mi nói.

Lăng tẩm công chúa đời Tống kia, lúc trước cô xuống vùng Hà Nam tìm hồi lâu thủy chung không thu được kết quả gì, không ngờ vị “tiên tri” Văn Lai Trí kia lập tức tìm thấy.

Thiên nhân, thật đúng là không phải đùa!

Bất quá, bởi vì sau khi về Đài Loan, đến nay cô chưa từng tự mình xác minh qua địa điểm của lăng tẩm.

“Tốt nhất là đến nhìn một chút, Tuyết Thế, em cùng Tiểu Cửu cùng đi đi.” Đông Phương Phong Hoa nói.

Cô cùng Đông Phương Tuyết Thế đồng thời ngẩn ngơ.

“Vì sao em lại phải đi cùng cô ta?” Đông Phương Tuyết Thế hờn giận.

“Nơi đặt lăng tẩm đó có thể sẽ kết thúc lời nguyện rửa của Đông Phương gia chúng ta, nhưng chúng ta cũng không có kết luận chân chính nào về kẻ đặt chân vào lăng mộ. Lúc ấy Khuynh Quốc vội vã đi cứu Văn Trí Lai, cũng chỉ nhớ kỹ địa điểm, Tứ Thập luôn luôn ở xa xa theo dõi, ta hy vọng lần này em có thể thay Đông Phương gia chúng ta làm rõ chuyện ở khu lăng tẩm, ngày sau cũng để tiến hành nghi thức giải trừ lời nguyện.” Đông Phương Phong Hoa giải thích.

“Một mình em đi cũng đủ rồi, Tiểu Cửu không cần phải đi.” Đông Phương Tuyết Thế nhàn mi.

“Nơi đó chỉ có một mình Tứ Thập Nhất, nếu có chuyện gì xảy ra, Tiểu Cửu có thể giúp em.”

“Em mà còn cần cô ta giúp sao?” hần khó nhọc nói.

“Đại ca, một mình em đi vẫn tốt hơn, một người sẽ dễ hành sự hơn, có Tuyết Thế vào chỉ càng thêm phiền toái.” Tiểu Cửu vẻ mặt sầu lo phiền não.

Để cho Đông Phương Tuyết Thế cùng cô đi ra khỏi cửa, tương đương với việc ôm một quả bom trên người, cô chỉ còn biết lo lắng đề phòng.

“Cô nói cái gì? Cô đi mới là kỳ quái, đây là chuyện của Đông Phương gia, liên quan đến chuyện sinh tử của Đông Phương gia, căn bản không quan hệ đến cô!” Đông Phương Tuyết Thế tức giận hét lớn.

Sắc mặt cô khê biến.

“Tuyết Thế!” Đông Phương Phong Hoa cấp xịch.

Cùng cô không quan hệ phải không...

Cũng đúng, bởi vì chuyện mỹ nhân chú liên quan đến huyết mạch của Đông Phương gia, mà cô, chung quy cũng chính là một kẻ ngoại nhân.

Cho dù, tên cô là “Đông Phương Cửu”

Cho dù cô và Đông Phương Tuyết Thế là “đồng mệnh nhân” cô cũng vô pháp thay hần ngăn trở lời nguyện trí mạng. cho nên, cô đi cũng không có ích lợi gì...

“Tiểu Cửu, những lời Tuyết Thế nói em đừng để trong lòng, em có biết, lời nó nói tựa như độc tiễn phóng loạn, ngay cả chúng ta cũng thường xuyên bị nó bắn thương.” Đông Phương Phong Hoa ôn nhu đối cô nói.

“không có việc gì, đại ca, Tuyết Thế nói một chút như vậy cũng đúng, tuy rằng em cũng mang họ Đông Phương, nhưng trong mạch máu của em lại không phải huyết mạch của Đông Phương gia, việc lời nguyện này quả thật em không giúp được gì, em giống như cây cà phê nhỏ, cũng chỉ có thể dùng để làm lá chắn mà thôi.” Cô cười nhẹ, nhưng trong lời nói cũng mang ý tứ trào phúng.

“Cô...” Đông Phương Tuyết Thế nghe sao lại không hiểu, hẩn nình mi trừng cô.

“Tốt lắm, đừng đem tinh thần lãng phí ở mấy cuộc đấu võ mồm vô vị này, lần này hai người cùng đi đi! Tuyết Thế, nhớ kỹ chụp ảnh phạm vi bên ngoài lăng tẩm của công chúa trở về, cần phải nhìn kết cấu bên trong của lăng tẩm, tìm ra cửa sinh tử, mới có thể giải rửa.” Đông Phương Phong Hoa lập tức ngăn cản hai người chuẩn bị gây sự.

“Ánh mắt của Văn Trí Lai (hình như nhân vật này xuất hiện trong phần Sinh Tử Kiến thì phải) thực sự thấy được?” Đông Phương Tuyết Thế đối với một người mù gần hai mươi năm cư nhiên hồi phục thị lực cảm thấy rất ngạc nhiên.

“Ngày đó sau khi cô ấy tỉnh lại, thị lực liền phục hồi tám phần.” Khuynh Quốc nói,

“cô ấy nói ông trời cho lại đôi mắt phàm nhân để nhìn, cho nên, về sau rốt cuộc không thể đoán trước chuyện tương lai.” Đông Phương Phong Hoa cảm khái nói.

“Mất đi thiên nhãn, chị ấy còn có năng lực giúp chúng ta giải trừ mỹ nhân chú sao?” Đông Phương Tuyết Thế còn nghi vấn.

“Khuynh Quốc từng nói cho tôi biết, biết được kiếp trước là người nổi nghiệp quốc sư đời Tống, phong thủy của lăng tẩm công chúa, phương hướng, đều do cô ấy quyết định. Tôi tin tưởng, cho dù mất đi thiên nhãn, cô ấy đối với phong thủy, kỳ môn độn pháp vẫn là nắm chắc trong lòng bàn tay.”

“Tốt nhất là như vậy.” Đông Phương Tuyết Thế hừ nhẹ.

“Tốt lắm, trước mắt cứ phải nhờ cậy Văn Trí Lai, chúng ta nên bảo vệ tốt nhất cho lăng tẩm, ta đã Cừu tổng quân chuẩn bị vé máy bay, các em xuất phát sớm một chút, đừng trì hoãn.” Đông Phương Phong Hoa công đạo như thế.

Cứ như vậy, cô cùng Đông Phương Tuyết Thế vội vàng bay tới Hà Nam, tuy rằng hai người, trong lòng không thấy vui, nhưng cũng chỉ có thể hành động cùng nhau.

Thị trấn càng ngày cách càng xa, cảnh sắc ngoài cửa sổ xe càng ngày càng hoang vắng, tiểu Cửu nhìn chăm chăm vào hoàng lăng lâu đời nhất của đời Tống, trong lòng không khỏi lo âu, hậu duệ hoàng tộc từ ngàn năm trước, nay cũng đã thành một đồng xương khô, mà hao hết tâm tư dựng lên lăng tẩm, cũng đã thành một đồng mô hoang.

Thời gian lịch sử như nước lũ chảy, con người thật là rất nhỏ bé.

“Còn chưa tới sao?” Đông Phương Tuyết Thế không kiên nhẫn hoạt động tay chân lạnh lùng hỏi.

“Dạ, báo cáo tứ thiếu gia, còn hơn một giờ nữa.” Thập Tứ cung kính nói.

“Chắc, làm cái gì vậy? không có phương tiện giao thông nào nhanh hơn sao?” Đông Phương Tuyết Thế siêu cấp không có tính nhẫn nại.

“Không cần làm Thập Tứ khó xử, đây là nhanh nhất rồi. Mười cậu muốn làm rõ ràng, thế giới này không có cái gọi là ‘ý môn’ (ra khỏi cửa nhà thì muốn làm gì cũng được).” Tiểu Cửu tức giận trừng mắt hẩn một cái. Trước đây hẩn từng bắt ép cô giúp hẩn mua tiểu đình đương ‘ý môn’, nói cái cánh cửa này gì mà, hẩn sẽ không lãng phí thời gian đi nhờ xe địa phương gì đó...

Chắc, còn dám nói? Mỗi ngày hẩn dành thời gian nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính với tivi mới đáng kêu lãng phí, quả thực tựa như cái “cuồng màn hình”, chỉ cần làm sao có màn hình, ánh mắt hẩn liền tự động dính vào không tha.

“Vội nhanh lên một chút, loại tốc độ này thực khiến người ta phiền lòng.” Hẩn hừ lạnh.

“Nhưng mà... Nơi này tình hình giao thông không tốt, nếu chạy nhanh quá sẽ rất xóc, sợ cậu không thoải mái...” Thập Tứ ngập ngừng nói.

“Hiện tại tôi cũng rất không thoải mái.” Hắc lạnh lùng nói.

Tiểu Cửu nhìn ra được Tứ Thập thực kinh hoàng, thẳng thắn nói:

“Cậu không lúc nào là không thoải mái đi? Ngủ! Đến nơi tôi sẽ gọi.”

Đông Phương Tuyệt Thế trừng mắt cô một cái, lệ dung ẩn về phía sau, nhắm mắt dưỡng thần.

Cô thầm than một hơi, cùng tên bốc đồng này ra ngoài, quả nhiên mệt.

3. Chương 3

Một giờ sau, bọn họ đã đến khu lăng tẩm, lại phải đi bộ mất gần 40 phút mới đến được địa điểm lăng tẩm bị phá hủy như lời Đông Phương Khuynh Quốc nói. Một cái động lớn sâu không thấy đáy, nghe nói, đây không phải là cửa ra vào của khu lăng tẩm công chúa, mà là bởi vì thời gian đã lâu mà tạo thành cấu tạo và tính chất đất đai trở nên yếu, không thể chống đỡ, mới làm cho lăng tẩm đã được chôn sâu bị lộ ra.

“Tuyệt Thế, tôi xuống xem trước, cậu đừng...” Tiểu Cửu muốn mình đi trước nhảy xuống dò đường, lời nói còn chưa dứt, bóng người Đông Phương Tuyệt Thế chợt lóe, đã trực tiếp nhảy vào.

Ai, cô chỉ biết, cô chỉ biết, ngăn chặn đều không ngăn chặn được, Đông Phương Tuyệt Thế chính là như vậy, chuyện gì cũng đâm đầu đi trước, nhưng muốn nói hấn đầu to óc nhỏ cũng sai, con người này căn bản chính là quá tự tin quá mức vào bản thân, tự nhận trên trời này không có gì là hấn không ứng phó được.

Vô lực xem thường hấn một chút, cô bỏ lại dây thừng sang một bên, dặn Tứ Thập quan sát thật kỹ, canh chừng ở bên ngoài, lập tức nhảy vào huyệt động. chiều sâu gần hai mươi thước, cô thả dây thừng, trượt dọc vuông góc theo chiều dài của động, nhẹ nhàng nhảy xuống, lập tức mở đèn pin, Đông Phương Tuyệt Thế hiện ra đứng trước một cái quan tài.

“Trời! huyệt động này cư nhiên quan tài lại ở phía trên?” cô kinh ngạc không thôi.

“Xác thực rất kỳ quái. Quan tài bình thường đều ở vị trí vững chắc bí ẩn nhất của khu lăng mộ, vì sao động này quan tài lại vừa vụn ở phía trên?” hấn ngẩng đầu nhìn lên trên, một chùm tia sáng chói lòa chiếu xuống, nhìn ra được đỉnh của huyệt động này kỳ thật phi thường vững chắc, muốn phá huyệt động này từ trên mặt đất, trừ phi trời sụp đất nứt.

“Hoặc là, công chúa muốn nghênh đón vị hôn phu mà nàng đã chờ đợi ngàn năm đến, chờ câu giải thích của hấn...”

Cô nghe nói, trong lúc đó, Du Dao đang áp chế Văn Trí Lai ở chỗ này.

“Cô đang sáng tạo lại chuyện xưa sao? Nào có chuyện huyền hoặc như vậy?” hấn cười nhạo.

“Như thế nào không có? “huyền hoặc” chuyện, Đông Phương gia không phải có một đồng sao?” cô quay đầu liếc mắt hấn một cái.

Hấn ngẩn ra, không có gì chống đỡ.

“Trên thế giới này, còn có rất nhiều việc khó có thể giải thích được.” cô thở dài nói.

“Khó có thể giải thích sẽ không cần thiết phải giải thích, dù sao ta cũng lười tìm đáp án.” Hấn hừ lạnh, chân vừa nhắc, trực tiếp tàn phá đem chiếc nắp quan tài bằng đá đá văng ra, nắp quan tài được làm từ đá thật dày, trượt khỏi khe xuống, nhưng lại không vỡ.

Bụi bay tứ phía, một cỗ hân khí hơi hơi chấn động...

“Uy, cậu bắt kính như vậy, cẩn thận lại rước lấy lời nguyên!” cô che mũi khẩu khí mỉa mai.

“Hừ! nắm mồ này sớm là phế tích, thì sợ gì?” hấn dò xét, quay đầu hướng về phía cô châm biếm:

“Xem đi! Ngay cả xương cốt cũng không thấy.”

Cô tiến lên vừa thấy, quả nhiên, trong quan tài trống không một vật, hoặc là, tổ tiên của Đông Phương gia sớm đã tới đây, hoặc là đã có không ít kẻ trộm mộ đã đột nhập đi?

“Tuyệt Thế, quan tài này... có điểm lạ nha!” cô phát hiện, quan tài này tựa hồ so với bình thường có vẻ lớn hơn.

“Đại khái cô công chúa này là siêu cấp mập mập đi!” hắc cười lạnh.

Cô lườm hắc một cái, cũng không nghĩ nhiều lắm, nhưng tự nhiên nhớ ra kỳ thật lần này trước khi đi, Văn Trí Lai đã cảnh báo cô, vào lăng tẩm, đừng đụng chạm lung tung này nọ, công chúa hàm oán (chết vì oán hận người khác đây mà) mà chết, ai cũng không biết nàng có tay chân gì bồi táng đi theo vào lăng tẩm của mình hay không.

“Vô luận như thế nào cũng phải cẩn thận, lăng tẩm là nơi cực âm, chỉ chụp ảnh liền lập tức rời đi, đừng ở lâu.” Văn Trí Lai dặn dò như vậy.

“Tôi biết.” cô đương nhiên không muốn ở lâu trong một ngôi mộ rồi.

“Còn nữa, cô cùng Tuyệt Thế, hai người còn phải trở về cùng nhau.”

Cô ngẩn ngơ, nhìn cặp mắt tinh tế xinh đẹp của Văn Trí Lai, không hiểu vì sao cô ấy lại bổ sung thêm một câu như vậy. chính là, cô không có cách nào hỏi rõ ràng, bởi vì vừa nói xong cô ấy liền suy yếu ngủ thiếp đi.

“Tốt lắm, chạy nhanh chụp ảnh đi, nơi này vừa buồn vừa ẩm ướt, ở lâu ta sẽ sinh bệnh mất.” Đông Phương Tuyệt Thế nhú mồm cười áo khoác cùng mũ, lộ ra một mái tóc đen nhánh cùng thân hình duyên dáng thon dài.

Ánh sáng từ đèn pin trên tay chiếu xuống, hắc lại càng thêm vẻ tuyệt diệu yêu dật, cô hoa mắt vài giây, nhìn theo khuôn mặt bị mái tóc dài như suối che hơi phân nửa, âm thầm lẩm bầm.

Thẳng thắn mà nói, nếu hắc cắt mái tóc dài đó đi, ngược lại sẽ không giống nữ nhân nữa, hắc cố tình cho rằng như vậy có thể che đi dung nhan cùng ngũ quan quá mức tuyệt lệ, từ nhỏ liền kiên trì không cắt ngắn, thậm chí cho dù làm cho tóc mái che khuất toàn bộ trán, kiểu tóc che mắt mi, hại cô lần đầu tiên nhìn thấy hắc, còn tưởng rằng hắc là “muội muội”

Hiện tại, mái tóc tuy rằng thẳng tắp gọn gàng, lại càng che mất tầm mắt, nhất định hắc không biết, như vậy ngược lại càng tăng thêm vẻ gợi cảm (sặc si), càng dụ hoặc người khác...

Lúc này, hắc hướng cô vươn tay.

Cô thực tự nhiên theo trên cổ tay đưa ra một chiếc dây buộc tóc màu đen, đưa qua cho hắc. (làm ta tưởng bỏ. haiz)

Từ nhỏ, trên cổ tay cô vẫn thường buộc mấy cái buộc tóc màu đen liền, đây cũng bởi vì hắc mà mang theo, bởi vì công việc của hắc hoặc những khi đánh người tình hình đặc biệt lúc ấy có thói quen buộc tóc, có khi buộc thành một cái đuôi ngựa, có khi buộc thành đầu công chúa. Mà cô, thích nhìn hắc buộc tóc, như vậy làm lộ ra hoàn toàn khuôn mặt xinh đẹp âm trầm của hắc, lộ ra toàn bộ hình dáng xinh đẹp. hắc đang thuần thực buộc thành đầu công chúa, phát hiện cô đang nhìn hắc, nhú mồm hỏi:

“Làm sao?”

“Không có chuyện gì.” Cô nhún vai, trong lòng âm thầm than thở, thói quen của con người thật đáng sợ, đã một năm rồi, cho dù cô chưa từng cùng Đông Phương Tuyệt Thế cùng nhau hành động, dây buộc tóc trên cổ tay vẫn chưa bao giờ gỡ xuống, cũ, hỏng rồi, lập tức thay đổi, thủy chung bảo trì trạng thái như cũ.

Cô a, đời này cảm chịu làm người hầu của hắc đi.

“Văn Trí Lai nói cũng không thể ở trong này lâu, cậu chụp ở đây, tôi đi vào bên trong chụp.” nói xong, cô thẳng hướng một cái thông đạo u ám đi đến.

Chính là mới bước được vài bước, Đông Phương Tuyệt Thế liền giữ chặt cô.

Cô quay đầu.

“Cô chụp ở chỗ này đi, ta đi vào bên trong.”

Cô nhìn hần, khoa trương nói:

“Như vậy sao được? vạn nhất có sát khí thì biết làm sao bây giờ? Tôi phải thay cậu chắn sát nha!”

Hần nhíu mi tâm, hừ lạnh:

“Tôi đã sớm không cần cô giúp ta làm lá chắn, cô a, thay chính mình chắn đi! Miễn cho lại bị thương, liên lụy ta.” Dứt lời, hần liền tiến vào thông đạo, đi sang một mật thất khác chụp ảnh. Cô trừng mắt, nghĩ rằng, lời nói sần sọc của hần như vậy liền biến thành châm biếm đả kích, giống như đang cười nhạo cô năng lực không đủ.

Thấp giọng lẩm bẩm, cô đi xung quanh quan tài cẩn thận chụp lại ảnh, đang chuẩn bị đi vào cùng với hần, tự nhiên trên đỉnh đầu truyền đến một trận tiếng đánh nhau. Tâm cô rung mình, có người đến, hơn nữa nhân số không ít, Tứ Thập có khả năng không ngăn cản không được.

Quay đầu liếc mắt thông đạo một cái, cô quyết định không nên gây phiền nhiễu cho Đông Phương Tuyệt Thế, chính mình đi lên xem một chút, chính là mới giữ chặt dây thừng, một đám người mặc áo đen đã nối đuôi nhau nhảy vào huyết, cô vội vàng tránh đi, nhíu mi nhìn chằm chằm vào vị khách không mời mà đến.

Bọn họ người người mặc trang phục, che mặt, lưng hùm vai gấu, được thể lao tới rào rạt.

Hơn nữa, kỳ quái là, bọn họ vào lăng mộ thấy cô, thể nhưng một chút cũng không kinh ngạc.

Cô hoài nghi, những người này có phải sớm canh chừng cô cùng Đông Phương Tuyệt Thế, theo đuôi mà đến?

“Các người đến nhầm nơi rồi, lăng mộ này sớm đã bị đào trộm, không có gì đáng giá trong đấy đâu.” Cô cố ý nói thoải mái, nhưng âm thầm tính toán cân nhắc quần số đối phương, tổng cộng có 10 người, tám ở phía trước, có hai gã phía sau.

Xem ra, nhân vật mấu chốt là hai người đứng phía sau, trong đó, người gầy tựa hồ mới là lão đại, bởi vì theo vị trí mọi người đứng thẳng, đều là bảo hộ cho hần:

“Chúng ta không phải là đến trộm mộ.” đứng trước mặt là một gã áo đen nói.

“Không phải trộm mộ, vậy nhóm các người tới nơi này làm gì?” cô nhíu mày, nghĩ rằng những người này xác thực không giống những kẻ trộm mộ.

“Chúng ta...”

Người nọ mới nói một nửa, một đạo ngân quang liền từ trong thông đạo bắn ra, hướng đến cổ hần, người nọ sợ tới mức cuống cả lên, nhưng người phía sau hần lại không kịp tránh, một đạo rạch qua cổ họng, máu bắn thành tia, hô loạn một tiếng rồi ngã xuống.

Đối phương một trận oanh ngạc nhiên, Tiểu Cửu lại không cách nào giấu được thở dài.

Luôn như vậy, Tuyệt Thế cũng không thèm nghe đối thủ dong dài, hần luôn lưỡi hỏi tiền căn hậu quả, húc đầu liền đánh, luôn đánh trước nói sau, thà rằng giết nhầm, cũng tuyệt không phóng túng một cái.

“Làm gì mà cũng dong dài với bọn chúng? Xâm nhập mộ, giết không tha!” Đông Phương Tuyệt Thế lãnh xịch một tiếng, lại hướng định nhân mãnh công, chiêu thu nhận mệnh, một chút cũng không nương tay.

Tiểu Cửu nhận mệnh, cũng đi theo sát nhập vào giết địch, như một cái bóng dán tại phía sau hần, liên thủ phóng chiêu ra.

Đám hắc y nhân kia nhìn thấy thân thủ hần bất phàm lại tâm ngoan mãnh liệt, đều nghiêm nghị chuẩn bị chiến tranh, nhưng khi mắt bọn họ nhìn đến sắc đẹp tuyệt diệu vô song, người người lại giống như bị sấm đánh, há hốc mồm, thẳng đến khi đao phong hần sắc bén làm bị thương mấy người, mới từ kinh diễm tỉnh lại.

“Chuyên tâm đánh!” gã áo đen gầy gò được che chở quát một tiếng. Mọi người lập tức hồi tâm, lập tức triển khai phản kích, cùng hướng Đông Phương Tuyệt Thế vây công, chính là bọn họ lại tựa hồ cố ý tránh qua Tiểu Cửu.

Di?

Tiểu Cửu nhú lại mi, đối với bọn họ mặc danh kỳ diệu “xem nhẹ” mình, cô cảm thấy có chút buồn bực.

“Bọn họ sao lại không đánh cô?” Đông Phương Tuyệt Thế cũng phát hiện, đá mạnh vào bụng một người, không hờn giận hỏi.

“Có lẽ, bọn họ không đánh mỹ nữ.” cô chen chân vào quét ngang, bức khai hai người, còn chưa đoán được sự thật.

Hắn hừ lạnh, trừng cô, hướng cô chém ra quyền, đem một gã hắc y nhân phía sau cô đánh bại.

“Như thế nào? Không tốt sao?” cô quay đầu nhìn hắn, bày ra khuôn mặt tươi cười, đối hắn đá chân ra, đem một gã hắc y nhân đang muốn đánh về phía hắn ngã.

“Buồn cười đến chết.” hắn khở sở nói, xoay người một cái đem hai gã hắc y nhân đánh bay.

“Chắc, cậu quả thực không có khiếu hài hước.” cô phun nước miếng, đồng thời thừa cơ đem một gã hắc y nhân đánh ất mũi méo xệch.

“Nếu bọn họ không đánh mỹ nữ, hẳn là chỉ đánh cô mới đúng.” Hắn lãnh khỉ.

“Cái gì? Cậu nói cái gì?” cô nhú mày:

“Chắc, cậu thật là không có khiếu hài hước mà.”

“Cậu không thể gọi đây là hài hước được, mà là châm chọc.” cô kháng nghị. Hai người người tới ta đi, ngoài miệng thì đầu khẩu lẫn nhau, tay chân lại không hề nhàn rỗi, đánh cho lưu sương cho đã nghiền, hơn nữa thân thủ hai người thật tốt, hỗ trợ công lẫn thủ, chẳng những không cản trở nhau, ngược lại có thể che dấu cho nhau không chệ vào đâu được, loại ăn ý tuyệt hảo này, cho dù là một đôi song sinh so ra cũng kém hơn.

Hắc y nhân cao gầy tránh ở một chỗ kia, một cái chớp mắt cũng đã nhìn thấu bọn họ, ánh mắt sau cặp kính hiện lên một chút thâm độc, giận dữ.

Đánh một vòng, hắc y nhân lấy bảy đối hai, lại thủy chung không chiếm được tiện nghi, ngược lại bị thương trầm trọng, mỗi người trên mặt đều hóa thành gấu mèo, bất quá bọn họ thân thể cường tráng, vẫn quần quít lấy Đông Phương Tuyệt Thế cùng Tiểu Cửu.

Trên người bọn họ có súng, nhưng cũng không dùng, chứng tỏ bọn họ muốn bắt sống chúng ta, Tiểu Cửu đánh mất ra hiệu cho Đông Phương Tuyệt Thế.

Hừ, bắt sống? xem bọn chúng có bản lĩnh không đã. Đông Phương Tuyệt Thế đáp trả cô bằng một ánh mắt kiệt kinh mị nhân.

Đừng tìm bọn chúng đánh tiếp nữa, lằng tằng này không chịu nổi sự tàn phá, nghĩ biện pháp đi ra trước rồi nói sau. Cô lại liếc hắn một cái.

“Cô bảo tôi trốn? ” hắn giận trừng cô.

Nói một cách khác, kêu lùi lại!

Hừ! con mẹ nó lui! Đông Phương Tuyệt Thế không kiên nhẫn, quang mang lộ sát khí, xoay mình thả người phóng qua vài tên hắc y nhân, hồ điệp đao trong tay bay ra, đâm thẳng nam tử nhỏ gầy vẫn tránh ở cuối cùng, bất trộm phải bắt kẻ cầm đầu, hẳn đã sớm nhìn ra, tiểu tử kia chính là của đám người này.

Hắc y nhân một trận kinh hoàng, đại hán bên cạnh nam tử nhỏ gầy vội vàng đem nam tử tránh ra, tránh khỏi hồ điệp đao, đón nhận tiếp chiêu.

Những người khác vẫn đang tập trung công kích Đông Phương Tuyệt Thế, nhưng hắn coi thường những đợt kích phía sau, vẫn hướng phía nam tử sắc bén tấn công, phòng tuyến sau lưng, tất cả giao cho Tiểu Cửu, chỉ cần có cô ở bên, ai cũng không thể làm tổn thương hắn một phân nào.

Đại hán kia liều mạng bảo vệ cho nam tử nhỏ gầy, nhưng Đông Phương Tuyết Thế hành tung quỷ mị một bước hung hiểm xoẹt qua đại hán, hồ điệp đao trong tay toàn hướng nam tử kia, mắt thấy nam tử đầy mệnh cũng sắp tàn, toàn bộ hắc y nhân, bao gồm cả đại hán kia đồng thời rút súng, tất cả nòng súng đều nhắm Đông Phương Tuyết Thế.

“Đừng nhúc nhích!”

Đông Phương Tuyết Thế mũi dao cách cổ họng nam tử này có 3cm, lạnh lùng nhìn hán.

“Người quả nhiên là lão đại của bọn chúng, bắt quá, lại chính là con mèo bệnh.” Tay vừa ngừng, lời nói ác độc nhin không được nổi bão.

“Đông Phương tứ thiếu gia, thật đúng là như lời đồn, là Đông Phương tứ Lang Vương tối hung ác cần rõ.” nam tử kia giận dữ hừ nhẹ.

“Người là ai?” Đông Phương Tuyết Thế ngọc mi nhất túc, mâu quang băng hàn.

Nội tình của bản thân lại bị người khác nắm được, trong khi hán lại không biết thân phận của địch nhân, điều này làm cho hán phi thường phi thường khó chịu.

Nam tử kia không đáp, ngược lại đem ánh mắt chuyển hướng đến Tiểu Cửu: “làm ột người con gái phải đi theo một con sói hung ác không có nhân đức như vậy, rất nguy hiểm, cũng quá lãng phí.”

Như thế nào, người này lại hướng về phía cô nói?

“Đến tột cùng người là ai?” ánh mắt cô tất cả đều là địch ý.

Nam tử chậm rãi cởi khăn đen che mặt mũi, lộ ra gương mặt trẻ nhưng gầy gò tái nhợt.

Đeo kính đen, thoát nhìn có vẻ là loại nhả nhận bệnh tật.

“Ta đưa hoa hồng có thích không? Đông Phương Cửu.” hán đối với cô mỉm cười.

Tiểu Cửu ngây dại.

Người này...chính là người đưa hoa hồng?

Sắc mặt Đông Phương Tuyết Thế thâm trầm. Xem ra, Tiểu Cửu đã sớm bị người theo dõi, chính là, người này có thể một đường nhìn chăm chú, có thể thấy được người này không đơn giản! không, hoặc là, người này không phải kẻ theo dõi, mà là đã sớm ở chỗ này chờ Tiểu Cửu.

“Kẻ gần đây phá hư lãng tằm này, nguyên lai là người a!” hán trừng mắt nam tử.

Nam tử tuổi trẻ bất động một giây, quay lại nhìn hán, lẩm bẩm:

“Đông Phương tứ thiếu gia phản ứng thực mau, lập tức đã vạch trần được tiểu xảo của tôi.”

Tiểu Cửu mới giật mình, vùng lảng mộ đời Tống từng gây xôn xao, tất cả đều là kế hoạch của nam tử này, là hán cố ý dụ cô tới đây.

“Lúc trước ở Thượng Hải, người theo dõi tôi, cũng là anh đi?” cô giận tái mặt, cảnh giác nổi lên.

Hiểu được lãng tằm này được dùng làm mồi, người này tựa hồ đối với chuyện Đông Phương gia biết không ít.

“A... Thật thông minh, đúng vậy, là tôi.” Nam tử chậm rãi đi thông thả hướng cô, cười thừa nhận.

“Vì sao lại lấy tôi làm mục tiêu? Tôi không quen biết anh, tôi nghĩ, trước đó chúng ta cũng chưa gặp mặt nhau lần nào.” Cô tin tưởng, mình chưa bao giờ gặp qua hán.

“Cô không biết tôi, nhưng tôi lại quen biết với cô!” nam tử đứng trước mặt cô, đôi mắt tràn ngập nóng bỏng.

“Anh quen biết tôi?” cô giật mình.

“Đúng vậy! Từ khi cô vừa sinh ra, tôi liền quen biết cô, quan hệ của chúng ta phi thường thân thiết!” hán cười nói.

“ Có ý tứ gì?” cô nhú mi.

“Em, là cô dâu của anh, là vừa sinh ra đã được đính ước có hôn sự với anh!” đáp án ngoài ý muốn này làm cho Tiểu Cửu cùng Đông Phương Tuyệt Thế đều ngây dại.

Hôn...hôn ước?

“Em vốn mang họ kép Công Tôn, tên một chữ tự là Lâu, lâu dài vĩnh cửu, em anh hai nhà là quan hệ đã mấy đời, cha mẹ em gặp chuyện không may, em mất tích không rõ, Bạc gia chúng ta vẫn luôn luôn đi tìm em, tìm hơn mười năm....”

Cô họ Công Tôn? Công Tôn... Lâu?

Tiểu Cửu chấn ngạc (chấn động,kinh ngạc) há hốc mồm.

Đã mười chín năm, lại đột nhiên có người chạy tới nói cho cô biết danh tính cùng thân phận của mình? Đột nhiên có người....

Xuất hiện ở trước mặt cô, nói cô làm vị hôn phu của hần?

Rất kỳ lạ đi?

“Hiện tại rất cục anh cũng đã tìm được rồi, cho nên lần này anh đặc biệt muốn em trở về. Tiểu Cửu, theo anh trở về đi.”hần cười vươn tay, hướng khuôn mặt cô.

Tiểu Cửu ngây ngốc, hoàn toàn đã quên chống cự, nhưng một bàn tay rất nhanh nắm lại, cổ tay bị một bàn tay nam tử cứng như thép chế trụ. Nam tử kinh ngạc giương mắt nhìn, chống lại ánh mắt như dao găm của Đông Phương Tuyệt Thế. Ánh mắt có nồng đậm cảnh cáo, cùng với.... tức giận khi có người xâm phạm vào vật sở hữu! cùng thời gian, tất cả khẩu súng đều được lên đạn, hòng súng hoàn toàn nhắm vào đầu Đông Phương Tuyệt Thế.

Tiểu Cửu đột nhiên hoàn hồn, khẩn cấp kêu lên:

“Tuyệt Thế đừng làm vậy!”

“Đúng, đừng xằng bậy nga, Đông Phương Tuyệt Thế, nếu không đầu của ngươi sẽ thành cái tổ ong.” Nam tử cười lạnh.

“Trước lúc đó, ngươi nhất định sẽ chết trong tay ta.” Đông Phương Tuyệt Thế vênh tai nói, hồn nhiên không nhìn thấy súng này.

“Thật là, vốn muốn nể tình Đông Phương gia các người đã có công nuôi dưỡng hơn mười năm mà buông tha cho ngươi, nhưng ngươi đã muốn chết, ta cũng sẽ không khách khí.” Nam tử hừ nói, lấy ánh mắt ý bảo thủ hạ động thủ.

Đông Phương Tuyệt Thế giận dữ, xoay mình buông nam tử ra, hạ người quét chân, trước khi bọn chúng nổ súng công kích, cũng nhanh chóng đoạt được một khẩu súng, quăng cho Tiểu Cửu.

Giống như đã diễn tập hàng trăm ngàn lần, Tiểu Cửu tiếp được, thân thủ đột nhiên xoay trụ cánh tay nam tử, lộn nhào một cái, đè hần xuống, khẩu súng trong tay đã tỳ lên cái gáy của hần.

Biến hóa này làm cho đám người đang tuân lệnh không kịp nhìn, làm cho tất cả mọi người đều ngây dại.

“Nếu không nghĩ đến lão đại các người đang bị thương, ta đã cho xong đời!” thần sắc Tiểu Cửu băng hàn, tư thái mạnh mẽ ác liệt tuyệt không thua Đông Phương Tuyệt Thế.

“Tiểu Cửu, em đã bị Đông Phương Tuyệt Thế làm hỏng rồi...em chẳng lẽ không hiểu được, em là đang giúp kẻ ngoại nhân sao?” nam tử thấy cô trong lúc này còn giúp Đông Phương Tuyệt Thế, sắc mặt trầm xuống.

“Với tôi mà nói, anh mới là ngoại nhân.” Cô hừ lạnh, dùng sức xoay nhanh tay hần, bắt quả trong lòng lại hiện lên một tia cảm giác kỳ quái.

Nam tử này trên người có một loại hương vị đặc biệt, hương vị kia, nhẹ nhàng xâm chiếm suy nghĩ của cô.

“Ngô...” hần đau đến nhú mảy.

“Tông chủ!” vị đại hán kia kêu lên, tất cả những người mặc áo đen đều đem hòng súng chĩa sát Tiểu Cửu cùng Đông Phương Tuyết Thế.

Không khí giương cung bạt kiếm, hết sức căng thẳng. Nam tử thờ dài, bỗng nhiên hạ lệnh:

“Toàn bộ buông súng, đừng làm Tiểu Cửu bị thương.”

“Nhưng mà tông chủ...”

“Buông!” nam tử lại nói.

Mọi người do dự vài giây, người cao to kia lại tự thu súng trước, những người khác cũng tuân theo mệnh lệnh buông súng, lùi lại phía sau.

“Như vậy có thể đi?” nam tử nhìn Tiểu Cửu.

“Ra lệnh cho thủ hạ của ngươi biến khỏi nơi này.” Tiểu Cửu cũng không dễ dàng thả người như vậy.

“Giang Thạch, kêu mọi người đều đi ra ngoài đi!” nam tử rất biết phối hợp, đối với đại hán kia hạ lệnh.

“Tông chủ...” Đại hán kia ninh mi.

“Không sao đâu, dù sao mục đích lần này của ta chính là muốn gặp mặt Tiểu Cửu, hôm nay như vậy là đủ rồi.” nam tử thần nhiên nói.

Giang Thạch không hề nhiều lời, vung tay lên, hắc y nhân lập tức thu dọn thi thể trên mặt đất, tập trung đến miệng huyết động, Tiểu Cửu mới buông nam tử này ra. Hắc lão đảo vài bước, đứng là đứng thẳng không xong, lui ra phía sau vài bước, cánh tay vịn vào quan tài của công chúa mà thở dốc, Giang Thạch rất nhanh tiến đến đỡ hắc y, tựa hồ thực lo lắng.

“Anh họ Bạc, kêu Bạc Thiếu Quân, anh sẽ ở Bắc Kinh chờ em, chờ em tự mình tìm đến anh..” nam tử đối với Tiểu Cửu cười cười, chính là nói chuyện khi đã ổn định hơi thở.

“Cô ấy sẽ không đi.” Đông Phương Tuyết Thế vẻ mặt trầm tư âm hiểm, đã sớm bị hắc trái một tiếng Tiểu Cửu, phải một tiếng liền lên cơn tức ứa ra.

Kêu thực thân thiết, hắc thật đúng là nghĩ đến hắc là lão công tương lai của Tiểu Cửu?

“Nếu cô ấy muốn biết mình là ai.” Bạc Thiếu Quân khiêu khích nhìn Tiểu Cửu, vẻ mặt khẳng định.

Tiểu Cửu đón ánh mắt của hắc, lạnh lùng không nói.

“Nhưng thật ra...Đông Phương tứ thiếu tốt nhất đừng cùng đi, bởi vì ta chuyên môn hàng trừ yêu ma, người yêu mị thiên tư tuyệt sắc nếu vào nhà của ta, chỉ sợ đối với ngươi không tốt lắm.” Bạc Thiếu Quân nhìn hướng Đông Phương Tuyết Thế. Vô liêm sỉ! Đông Phương Tuyết Thế lửa giận điên cuồng bước từng bước lên trước, tay phải ngưng tụ sát khí.

Tiểu Cửu rất nhanh giữ chặt lấy Đông Phương Tuyết Thế, đối phương hiện tại trong tay có súng, nếu đánh tiếp chẳng những không có phần thắng, lại có khả năng phá hủy lăng mộ.

Huống hồ, cô cũng chú ý tới người Bạc Thiếu Quân sắc mặt tái nhợt, kỳ thật như vừa rồi tiếp xúc hai bên, cô liền nhìn ra được hắc gây yếu không chịu nổi một kích, hơn nữa, giống như trong người còn mang bệnh.

“Chờ mong lần gặp lại sau, Tiểu Cửu...” Bạc Thiếu Quân dứt lời, vô lực tựa vào người Giang Thạch, Giang Thạch đỡ hắc, đám hắc y hộ vệ, bảo vệ ở phía sau dần dần ly khai khỏi lăng tẩm.

“Cô làm sao ngăn cản được ta? Cô sợ ta giết chết tên mèo bệnh kia?” Đông Phương Tuyết Thế tránh khai tay cô, bỗng nhiên xoay người trừng cô.

Tiểu Cửu trầm mặc nhìn huyết động lâm vào trầm tư.

Bạc Thiếu Quân? Người họ Bạc rất ít gặp, muốn điều tra lai lịch người này hắc là không khó....

“Cô suy nghĩ cái gì?” Đông Phương Tuyết Thế nhú mi, tuấn nhan toả vẻ giận hờn.

Cô không hề rảnh.

“Cô sẽ không tin tưởng chuyện ma quỷ của hần đi? Có nam nhân tùy tiện nói cô là vợ chưa cưới của hần là cô liền tin ngay?” ngu ngốc!

“Mặc kệ có phải là sự thật hay không, đều phải điều tra cho rõ ràng đã?” cô nhìn hần nói.

“Đương nhiên phải điều tra, hơn nữa, tuyệt đối không thể buông tha.” Cô hừ lạnh. Đối phương đều tự động chạy đến trước hần giường oai, không ra tay trừ bỏ, không phải hổ thẹn với lương tâm mình sao.

“Chuyện này quan hệ đến thân thể của tôi, liên quan đến chính tôi.” Cô lập tức nói.

“Thân thể cái gì? Đây đều là do tên kia nói lung tung, hần mạo phạm vào Đông Phương gia chúng ta, không phải cô! Việc này nói sau, cô rảnh làm loại sự tình này sao? Ba ngày sau chính là ngày gồm sứ Đông Phương đem ra triển lãm, cô trở về chuẩn bị thu xếp công việc, còn về tên họ Bạc vô liêm sỉ kia, giao cho ta xử lý.” Hần sát khí bừng bừng nói.

“Dự triển lãm luôn luôn là thập thúc xử lý...” cô ngẩn ra.

“Hiện tại từ bây giờ ta ra lệnh cho cô phải xử lý.”

“Nhưng mà...”

“Ra bảo cô trở về, cô trở về đi.” Hần cường ngạnh hạ lệnh. Người mù cũng nhìn ra được mục tiêu lần này của tên họ Bạc là Tiểu Cửu, nghĩ đến đây, trong lòng hần không hiểu từ đâu nổi lên một mớ meo (ghen ăn tức ở đây mà)

Mẹ nó.

Tiểu Cửu ngẩng mặt nhìn hần, lập tức cười meo meo nói:

“Như thế nào, cậu như vậy tức là sợ tôi đi thăm dò thân thể của mình a? chẳng lẽ, cậu lo lắng tôi sẽ rời khỏi Đông Phương gia sao?”

Con người hần mĩ lệ buông xuống, lãnh miết liếc cô, thanh âm giễu cợt nói:

“Cô suy nghĩ nhiều quá. Ta là sợ cô rất ngốc, trúng kế của người khác, đến lúc đó gặp phiền toái, còn khiến ta giúp cô xử lý.”

Tươi cười của cô biến mất, tức giận dâng cao:

“Nhưng căn cứ vào kinh nghiệm từ trước, gây phiền phức là cậu, bị liên lụy đều là tôi.”

Hần nhíu mi không hề giận, tầm mắt lại vừa đảo qua hai má cô bị tên họ Bạc kia sờ qua, ngực như bị cái gì đâm một chút, đột nhiên dấy lên tính tình khó ưa.

“Đừng dài dòng, tóm lại việc này không cho phép cô nhúng tay, hiện tại việc cô nên làm nhất, đi rửa mặt đi, bẩn chết đi được!” mặt đất hần như bốc hỏa bỏ lại những lời này, trực tiếp giữ chặt dây thừng, nhảy lên khỏi khu lẳng mộ.

Tiểu Cửu ngẩn ngơ, lấy tay sờ sờ mặt mình, nhìn nhìn lại lòng bàn tay, khó hiểu lắm lắm:

“Sao đột nhiên bảo tôi rửa mặt? mặt của tôi không bẩn a...”

Gãi gãi đầu, cô nhún vai một cái, theo sau đuôi hần, chui ra khỏi lẳng tẩm.

Mọi người lục đục rời khỏi, bên trong khu huyết mộ lâm vào mảnh hắc ám, trên quan tài của vị công chúa, tại nơi mà vừa rồi bị Bạc Thiếu Quân đụng chạm qua, hiện lên một cái ấn rửa màu xanh, một mảnh âm trầm, ầm ầm tản ra ánh sáng lạnh mang theo điềm xấu....

4. Chương 4

Bắc Kinh

Vào đêm, Bắc Kinh không hề báo động trước một trận tuyết rơi, rõ ràng đã bước vào mùa xuân, lại lạnh giống như làm cho hô hấp của con người ta đông lại, Tiểu Cửu thân ảnh nhẹ nhàng ở ngã tư đường di động

tới, ánh mắt nhìn chăm chăm vào cuối con đường đông đúc, trong đầu lại nghĩ tới tối hôm qua cô cùng sư phụ nói chuyện điện thoại.

“Ta cũng không biết nguyên bản dòng họ của con, ta tìm tới con thuần túy là vì cơ duyên đặc biệt, năm đó ta tìm cho tứ thiếu gia một đứa bé gái cùng sinh nhật đến sứt đầu mẻ trán mà chưa được gì, vừa vặn gặp một vị lão hữu, ông ấy có mở một cô nhi viện, ông ấy nói sẽ giúp ta lưu ý, không bao lâu, ông ấy gọi điện nói cho ta biết, trong viện có một cô bé mới hoàn toàn phù hợp với yêu cầu của ta...”

“Năm đó con ba tuổi, cha mẹ vì tai nạn xe cộ mà mất sớm, bị đưa vào cô nhi viện, lúc đó trên cổ con có đeo một lá bùa bình an, bên trong có ghi lại ngày tháng năm sinh của con, thậm chí nói chuẩn đến tận số giây, chỉ là không để lại tên con là gì, mọi người hỏi tên con là gì, con chỉ biết bập bẹ nói ‘Tiểu Cửu’, chúng ta mới giúp con đặt tên là ‘Cửu’...”

“Sau đó ta đem con đi đến chỗ vị đại sư kia xác định, hắn vừa thấy con, vẻ mặt ngạc nhiên, càng không ngừng thờ dài đây là thiên ý, sau đó dặn dò ta phải chiếu cố thật tốt cho con, nói con có mệnh cách họa sát phụ vương lực (có mệnh khắc hung thần) con muốn bảo vệ ai, người đó có thể bắt tử...”

Cô có thể khắc được hung thần?

Như vậy, vì sao ngay cả gia đình của chính cô, cha mẹ của cô đều không sống được?

Vì sao còn có thể vào ở cô nhi viện?

Vì sao còn có thể lúc 13 tuổi, thiếu chút nữa thì chết?

Trước ba tuổi, đến tột cùng cô là ai?

Trước khi trở thành “Đông Phương Cửu” tên gọi của cô là gì?

“Tiểu Cửu, thẳng thắn mà nói, ta nghĩ thân nhân con mất sớm, nếu không ta sẽ không mang con trở về Đông Phương gia. Năm đó nhận nuôi con ba năm rồi mới mang con đến Đông Phương cư, không chỉ vì huấn luyện con, mà quan trọng hơn là trong ba năm này muốn xem có người thân nào đến nhận con không, để tránh có người gây phiền toái... nhưng cách 19 năm sau mới đột nhiên có người đến tìm con, chuyện này hiển nhiên không đơn giản, tốt nhất con đừng xúc động, về Đài Loan trước, chờ chúng ta điều tra rõ thân phận đối phương rồi nói sau.”

“Con biết.” Đông Phương lang làm việc cẩn thận, điều tra chuyện ít có khả năng nhầm lẫn, sư phụ nói cô không có người thân, cô tuyệt đối tin tưởng, chính là, điểm quan trọng không phải họ Bạc là thân nhân của cô, mà là hần biết thân phận của cô.

“Nếu biết thì liền cùng tứ thiếu gia ngày mai đáp phi cơ trở về, ta thật vất vả khuyên can hần, con cũng đừng gây chuyện.”

“Dạ.”

Trong miệng cô đáp lời như thế, nhưng mà hôm sau, cô không đáp phi cơ trở về Đài Loan, ngược lại đăng ký bay trong một cái máy bay khác, đi đến nơi này, Bắc Kinh.

Đây là lần đầu tiên cô vi phạm mệnh lệnh sư phụ, cũng là lần đầu tiên, khi cùng Đông Phương Tuyệt Thế xuất môn, bỏ hần một mình hành động.

Hần nhất định ở trên máy bay giận dữ, tức giận đến chửi ầm lên đi? Nhưng sự tình liên quan đến thân thể của cô, trước khi không điều tra cho rõ, cô không thể cứ như vậy trở về.

Hơn nữa, cô tự tin có thể tìm được tư liệu về Bạc gia nhanh hơn Đông Phương Lang, một năm nay cô một mình một người ở Trung Quốc lẫn lộn, muốn điều tra tư liệu về họ Bạc này đối với cô mà nói cũng không khó, đặc biệt, nếu đối phương cố ý chờ cô đi thăm dò, vậy càng dễ dàng, cho nên, không đến thời gian một ngày, cô liền điều tra ra Bạc Thiếu Quân này, cùng với gia tộc họ Bạc này. cũng giống như những dòng họ đặc biệt, tư liệu về Bạc gia cũng khá kỳ lạ.

Cước bộ của cô rất cục cựa cũng dừng lại, đứng ở toà nhà giống như miếu cổ phía trước.

Miếu này, không giống như những ngôi miếu cận đại Trung Quốc hoa lệ điêu màu, giống đền thần ở Nhật Bản, nhưng nghe nói đền thần ở Nhật Bản mang đậm phong cách kiến trúc đời Đường, cho nên, nếu thật muốn hình dung, Bạc gia này thật giống nhà lớn thời Đường, phong cách cổ xưa tự nhiên, bên trong trầm ổn.

Bất quá nhà của Bạc gia cũng không tránh khỏi không khí âm trầm cổ quái, chỉ là trước mắt là cánh cửa lớn, đủ để cho những kẻ nhát gan phải nhượng bộ lui binh.

Cánh cửa gỗ cao lớn ước chừng cao chín thước, phía trên cửa có một bức tượng phù điêu mãnh thú kỳ quái, trợn mắt như chuông đồng, miệng lớn như cái bát, răng nanh bạc hướng, hung hãn bức người.

Cô lệch đầu, suy nghĩ nửa ngày, nhìn không ra đây là con thú gì, nhin không được lắm lắm:

“Ồ đại môn làm yêu thú hung ác như vậy, nhà này người cùng thật sự là quái...”

Theo như tư liệu điều tra được, Bạc gia này gia tộc thực quái, bởi vì ngành sản xuất kinh doanh của bọn họ, gọi là “trừ ách”!

Trừ ách, tức là khu trừ tà ác, họ Bạc này, đơn giản mà nói, chính là cái người ta hay gọi là pháp sư, nhưng bọn họ đổi ngoại tự xưng là “trừ ách sư”. Bọn họ thay mặt coi đây là nghiệp, mỗi lần thay mặt đều từ trong tộc tuyển ra tông chủ, đồn đại vị tông chủ này pháp lực cường đại, có thể trừ tà, tiêu tai giải ách. Hơn nữa quan trọng nhất là, Bạc gia cùng chính phủ quan hệ khá thâm hậu lương hảo, quốc gia nếu có chuyện đại sự, tất hướng Bạc gia xin chỉ thị.

Tuy rằng chỉ là nghe đồn chưa chứng thực, nhưng một số ít nhân vật chính thương nổi tiếng năm ngoái rất muốn được Bạc gia đoán cho số mệnh.

Bạc Thiếu Quân đó là một thế hệ tông chủ của Bạc gia, năm nay ba mươi tuổi, nghe nói từ nhỏ có tư chất trời cho, là kỳ tài Bạc gia trăm năm khó gặp, đối với Âm Dương Ngũ Hành rửa thuật mọi thứ đều tinh thông, chính là hắn có diệu pháp thần bí, trước đây rất ít khi xuất môn, trừ khi Bạc gia có khách lui tới, người bình thường rất ít có thể nhìn thấy hắn.

Nhưng mà, không giống như một người mặt mày thích rạng rỡ, nam nhân ngày gần như ẩn cư, lại tự mình chạy đến Hà Nam tìm cô...

Cô cùng hắn, thật sự có quan hệ?

Đang trầm ngâm, mãnh thú khiếp người trên cửa lớn đột nhiên tách thành hai mảnh, chậm rãi mở ra.

Giống như đã sớm đoán trước được cô đã đến, bên trong cánh cửa, một thân hình cao ráo cường tráng mang theo đèn lồng, cung kính đón chào:

“Công Tôn tiểu thư, mời vào.” Thanh âm quen thuộc, cô lập tức liền đoán ra hắn chính là vị đại hán đi bên cạnh Bạc Thiếu Quân ngày đó, Giang Thạch. Cô hờn giận, nhíu mày nói:

“Tôi họ Đông Phương, đừng tùy tiện giúp tôi đổi họ.”

“Vâng, thật có lỗi. Đông Phương tiểu thư, mời vào, tông chủ của chúng tôi đã sớm chờ ngày cô tới.” thái độ của Giang Thạch phi thường khách khí cùng có lễ, cùng với thái độ lúc ở trong lăng mộ hoàn toàn bất đồng.

“Như thế nào, Bạc Thiếu Quân chẳng những am hiểu được âm dương ngũ hành, cũng có thể biết được sao?” cô cười trào phúng đi vào Bạc trạch, nghĩ rằng, đáng tiếc vẫn còn nhiều điều chưa biết, bằng không, đến tột cùng xem cô cùng Bạc Thiếu Quân, ai lợi hại hơn.

“Tông chủ chúng tôi cũng không có năng lực đoán trước, nếu có, hắn đã sớm tìm được cô.” Giang Thạch đi bên người cô, phía trước lại có sáu người áo trắng dẫn đường.

Bên trong cánh cửa là một tiền đình rộng lớn, trước mắt cô là mấy cành cây lớn cứng cáp hai bên đan sát vào nhau, càng làm tăng thêm trang nghiêm, cổ kính.

Không khí trầm lắng, cô hoài nghi có phải mình đang vào thăm viếng trong một cái miếu không.

Vào khuôn viên nhà, người áo trắng lui ra, trong đại sảnh không một bóng người, cô cau mày, quay đầu hỏi Giang Thạch:

“Bạc Thiếu Quân đâu?”

“Tông chủ đang ở đàn tế, xin mời đi theo tôi đến đó.” Giang Thạch nói xong dẫn cô đi ra phía sau. Đàn tế? Mẹ a, Bạc Thiếu Quân đúng là làm thật? Bên trong một căn phòng tối đen như mực đúng là có một đàn tế thật lớn? Trên đàn tế cái gì cũng đen, chỉ có Bạc Thiếu Quân một thân bạch y.

Hắn mặc chiếc áo bào màu trắng, đầu đội khăn trắng, cầm trong tay phát trần màu trắng, hơn nữa sắc mặt hắn vốn tái nhợt, lại lúc lắc ngọn nến trong tay đứng lên, tựa như tên bạch quỷ....

Nhưng mà, cái làm cô giật mình không phải bộ dạng dọa quỷ của hắn, mà là mùi hương rùng rợn mà cô cảm thấy quen thuộc....

Khi là đứa trẻ ba tuổi, không có khả năng ghi nhớ, cô cũng không nhớ rõ chuyện trước ba tuổi, nhưng mùi hương này cô nhớ rõ!

Như là mùi đàn hương, nhưng càng đậm, hơn nữa, hơn một chút... cùng với mùi thảo dược...

“Em đã đến rồi.” Bạc Thiếu Quân đứng ở trước đàn tế, đối với cô mỉm cười.

“Người thật đúng là pháp sư ...” cô nhìn hắn, trong lòng bắt đầu buồn bực, xung quanh cô, cô gặp chuyện gì, như thế nào đều liên quan đến những chuyện huyền bí cổ quái, như là công chúa luân hồi chuyển thế và phò mã... Như là, Bạc Thiếu Quân trước mắt này biết pháp thuật. hiện tại không phải là thế kỷ hai mươi mốt khoa học kỹ thuật tiến bộ, khoa học luận chứng sao?

Vì sao những gì cô nghe thấy, nhìn thấy đều là một loại quái lực loạn thần bất khả tư nghị?

Bạc Thiếu Quân nở nụ cười.

“Như thế nào, anh cảm thấy em có vẻ thất vọng, em không thích thân phận cũng như nghề nghiệp của anh sao?”

Hắn nói xong vẫy tay một cái, một người hầu bên cạnh hắn lập tức tiến lên cởi khăn quàng đầu, áo khoác trắng, trong khoảnh khắc, hắn sẽ từ thân phận pháp sư trở thành một nam tử bình thường hiện đại.

Quần dài áo sơmi bình thường, tóc ngắn gọn gàng, kính đen. Nhưng.....

Vì sao cô vẫn cảm thấy hắn quái?

“Nhìn không thích.” Cô thản nhiên nói.

“Anh sẽ tìm biện pháp khiến em thích, nếu không, làm sao em có thể đáp ứng cùng anh kết hôn.” Hắn chậm rãi bước xuống cầu thang, đi đến phía cô.

“Tôi sẽ không cùng anh kết hôn, bất luận tôi là ‘Công Tôn Cửu’ giống như lời anh nói.” Hai tay cô nhét vào trong túi áo, lãnh đạm nói thẳng.

Cô tới nơi này chỉ muốn xác nhận thân thể của mình, cũng không phải xác nhận hôn sự của mình. Đời này, cô không có khả năng đi đến hôn nhân. Bạc Thiếu Quân đứng trước mặt cô, nhìn thấu vẻ mặt cô sáng ngời, rạn vỡ, hừ nhẹ:

“Anh biết, anh không thể cùng Đông Phương Tuyết Thế kia so sánh, hắn dung mạo diễm lệ tuấn tú, nhất định đã sớm làm em mê đến tận xương, hơn nữa bọn em ở cùng một chỗ mười sáu năm, cảm tình nói vậy cũng sâu sắc. Bất quá, anh phải khuyên em một câu, hắn tuy hứng lại cuồng bạo cũng không thích hợp làm người chồng, nhân duyên của em, đã sớm bị anh ấn định.”

“Không muốn chết, thì đừng nói lung tung.” Cô nhìn hắn, trong mắt lộ quang chột lộ.

Hắn phạm vào kiêng kị của cô, trong lòng cô đối với Đông Phương Tuyết Thế là cảm giác gì, chính cô còn chưa xác định được, ai cũng không có quyền quyết định.

Đây cũng không phải lần đầu tiên Bạc Thiếu Quân nhìn thấy sát khí hung ác ở cô.

Khi ở trong lăng mộ, hần liền phát hiện, khi Đông Phương Lang nhận nuôi cô, cô sớm đã bị bầy sói đồng hoá, tuy rằng hơn phân nửa thời điểm tính tình cô thẳng thắn lại mang chút bướng bỉnh, nhưng mà, khi gặp được tình huống, huyết tính cùng bạo lực ẩn sâu trong máu cô sẽ hiện ra.

“Ai...gần mực thì đen mà, anh nhìn em đã bị người Đông Phương gia làm cho ô nhiễm.” hần thở dài

“Tôi vốn là người của Đông Phương.” Cô lạnh lẽo nói.

“Câu này thật buồn cười, em căn bản không mang họ Đông Phương, Tiểu Cửu, em là họ ‘Công Tôn!’” Bạc Thiếu Quân châm chọc chỉ ra chỗ sai của cô.

“Nếu tôi thật sự họ Công Tôn, liền cho tôi chứng cứ.” Cô vươn tay.

“Chứng cứ ở ngay tại trên người em.”

“Trên người ta?” cô nhú mi.

Hần chậm rãi đến gần cô, đột nhiên nắm nhẹ cổ tay cô, cô lập tức nhanh như chớp lật ngược tay hần lại, xoay cổ tay chế trụ tay hần, trừng mắt nhìn.

“Làm gì?” cô nghiêm khắc hỏi.

“Tông chủ?” Giang Thạch lo lắng thấp giọng kêu lên.

Bạc Thiếu Quân vẫy tay ngăn cản mọi người xông xáo, nhin xuống đau đớn trên tay, nhìn chăm chăm vào cô, nói:

“Trên cổ tay em có một hình xăm, từ nhỏ đã có đi?”

Cô liếc mắt một cái xuống bên trong cổ tay mình đang được giấu dưới ống tay áo, lông mày nhíu lại:

“Đây là bớt...”

“Không kia không phải là bớt, mà là một hình xăm, là Bạc gia chúng ta giúp em xăm lên, hình xăm đó, chính là gia huy Bạc gia, dấu ấn đẹp dễ này, chỉ có tông chủ Bạc gia cùng với con dấu đã được ấn định của Bạc gia mới có thể có dấu ấn này, cô dấu được xăm vào tay phải, là hình xăm phản bạch âm thức, mà tông chủ thì lại được xăm vào tay trái, là dương thức.” Bạc Thiếu Quân chậm rãi nói xong, đem tay trái tới trước mặt cô. Cô nhìn trên cổ tay trắng nõn của hần có một hình xăm phù chú, cả người chấn động, ngây dại, giống nhau như đúc! (cái hình xăm ‘phản bạch’ ta hiểu chính cái hình bát quái âm dương, nửa đen nửa trắng đó)

Hình xăm của hần, cùng của cô giống nhau hoàn toàn, chỉ trừ bỏ một cái âm, một cái dương.

“Vào một buổi tối ngày mùng 9 tháng 9 cách đây 21 năm, khi 9 phút 59 giây em được sinh ra, ngày đó hung thần trực tiếp đi lên trần gian, nhưng em trời sinh lại hưng vượng, thuần âm lại ở giữa dương, mệnh hung ở giữa đại cát, có phá hoá phúc lực, bởi vậy, cha anh mới có thể trong tiệc rượu ngày trăng rằm đầy tháng mà đánh ước với em, lựa chọn em làm vợ anh.” Bạc Thiếu Quân cười nhìn cô.

Tiểu Cửu vẫn ngây ngốc thất thần như cũ, trong đầu một mảnh trống không.

Cái gì âm a dương... cái gì hung cát... lại cái gì phúc hoạ mang hướng... người này đang nói cái gì a?

Bạc Thiếu Quân thừa dịp cô đang thất thần, nhẹ nhàng rút tay, cầm ngược lại tay cô, hai cánh tay đặt song song, thoạt nhìn giống như một đôi.

“Xem, đây là chứng cứ, chứng minh em là con gái của vợ chồng Công Tôn, chứng minh người là Công Tôn Cửu, chứng minh 21 năm trước, đã thuộc về Bạc gia chúng ta.”

Cô.... Thật sự mang họ Công Tôn? Thật sự tên là Công Tôn Cửu? Thật sự... là lão bà của Bạc Thiếu Quân sao? Tiểu Cửu cứng ngắc nín thở ngẩng đầu, ánh mắt theo cổ tay nhìn xuống hình xăm rồi chuyển qua trên mặt Bạc Thiếu Quân, ý đồ muốn theo gương mặt xa lạ này tìm lại một tia trí nhớ, nhưng mà, nhìn nửa ngày, trong lòng cô hiện lên, tất cả đều là không hiểu, cảm thấy bài xích.

Bộ dạng Bạc Thiếu Quân không tính là kém, chính là quá mức gầy yếu, nhưng mà đây không phải nguyên nhân chính khiến cô không thích hần, nhìn nam nhân Đông Phương toàn diện sắc đoạt hồn, cô cũng đã sớm

không đem những nam nhân bình thường ra so sánh với nhóm Đông Phương mỹ nam, như thế rất không công bằng, cũng quá tàn nhẫn.

Cô sở dĩ bài xích Bạc Thiếu Quân, là ở hắn có loại khí tức quỷ dị mờ mịt.

Hai gò má gầy gò lõm xuống, làm cho hắn nhìn như nhũ nhận phong độ lại ẩn ẩn lộ ra một chút tối tăm, đôi mắt sau cặp kính đen sắc bén nguội lạnh, tuy rằng hắn lúc nào cũng tươi cười ôn hoà, nhưng cả người hắn làm cho cô có cảm giác, ngược lại còn lạnh khốc hơn cả Đông Phương Tuyệt Thế.

“Tông chủ của Bạc gia lấy trừ ách làm nghiệp, chỉ có mệnh cách cực âm mới có thể đảm nhiệm, nguyên nhân vì cực âm, cho nên từ trước tới giờ đều phải lựa chọn có phúc sung hậu, có năng lực để sát tận nường (??), mới có thể giúp tông chủ trấn trụ hung hoạ, bảo trụ mạch máu Bạc gia.” Bạc Thiếu Quân nói tiếp.

Cô nghe được một điều lại một điều. như thế nào, lại có một người tính lấy cô làm tấm lá chắn? quái, mọi người biến cô thành cái gì? Chuyên môn dùng để đặt ở tấm lá chắn đặt ở trước mặt sao?”

“Cho nên sự tồn tại của em đối với bọn anh mà nói, phi thường trọng yếu.”

“Nếu quan trọng, tại làm sao có thể khi nhà tôi lại gặp chuyện không may, để cho tôi phải vào ở trong cô nhi viện?” cô lạnh lùng gạt tay hắn ra.

“Công Tôn gia xảy ra chuyện, là do phản đồ của Bạc gia làm, bởi vì tên phản đồ kia không cam lòng bị cha anh trục xuất khỏi gia môn, mới cố ý ra tay đối với cả nhà em, tạo nên tai nạn xe cộ ngoài ý muốn, giết cha mẹ em, cũng đem em không đầy ba tuổi mang đi, từ lúc đó về sau không biết đi đâu.” Bạc Thiếu Quân âm ỉ giải thích.

“Như vậy a...” mâu quang cô chợt tắt, nếu cô nói đây là sự thật, như vậy, việc cô tan cửa nát nhà, Bạc gia phải là người chịu toàn bộ trách nhiệm.

“Bọn anh truy tìm hơn mười năm trời, rốt cục cũng tìm được tên phản đồ kia, bắt hắn nói ra tung tích của em, mới tìm ra được cô nhi viện năm đó em ở.

“Thật là, làm gì cần phải phiền toái như vậy đâu? Các người có thể tìm cô dâu khác thay các người chán sát a!” cô đùa cợt xem xét hắn.

Bạc Thiếu Quân lặng lẽ nhìn cô, than nhẹ:

“Anh đi tìm, nhưng mà, sau đó với phát hiện, em là đặc biệt, mười vạn người mới có một, ngàn năm một thuở, em trừ bỏ mệnh cách kì quái, lại cùng bát tự của anh tương hợp, trừ em ra, những người khác đều không được.”

“Phốc!” cô nhin không được phun cười ra tiếng:

“Thật sự là đủ, nói cho cùng tôi cũng giống như kim bài miễn tử.” (chém!)

“Em là bảo vật của anh.” Hắn mỉm cười thân thủ muốn đụng chạm cô.

Cô nhẹ nhàng lui về phía sau, tránh khỏi tay hắn, cười lạnh lùng.

“Đủ, Bạc Thiếu Quân, chuyện xưa của anh nghe thực êm tai, bắt quá, chuyện xưa tính chân thật có vài phần, tôi còn muốn tự mình tìm hiểu.”

“Không cần điều tra, vào ngày sinh nhật trăng tròn khi chúng ta đính ước để em trở thành cô dâu, đã để lại một đoạn tóc, nếu em không tin, có thể đi thử DNA để đối chứng.” Bạc Thiếu Quân vẫy tay, Giang Thạch lập tức đem một cái hộp hình vuông đưa đến.

Cô mở nắp hộp, bên trong hộp có một túi nhung dày tinh tế, bên trong còn có một tấm ảnh chụp, đó là một đôi vợ chồng trẻ ôm một đứa trẻ mới sinh không lâu, đứa bé hai mắt còn nhắm nghiền đang ngủ say, đôi vợ chồng trẻ tuổi đem bàn tay bé tí xiu mập mạp đứa bé đáng yêu kéo lên cao, làm cho bức ảnh chụp gần như chỉ tập trung vào hình xăm trên cổ tay nhỏ bé, người vợ đau lòng nhìn con gái, nửa điểm cũng không hưng phấn, người chồng thì nụ cười khá vui vẻ.

Sắc mặt cô đại biến, gần như nín thở, không phải bởi hình xăm, mà bởi vì người vợ trẻ tuổi kia, bộ dạng giống cô đến phi thường...

“Kỳ thật căn bản không cần lãng phí thời gian, trong lòng em rất rõ ràng, em chính là đứa bé trong bức ảnh đó, ‘Công Tôn Cửu.’” Bạc Thiếu Quân nhìn chăm chăm cô, nhẹ giọng nói.

Cô thật là Công Tôn Cửu?

Đây chính là tên thật của cô? Là cô đã quên 19 năm ‘thân thế’ của mình?

Sau khi giật mình run sợ một hồi, một cỗ cảm giác mất mát không hiểu từ đâu nhưng sóng triền ập đến người cô.

Cô rốt cục tìm được cái tên trước 3 tuổi của mình ‘Công Tôn Cửu’, nhưng mà, từ giờ khắc này đây, cô cũng có khả năng mất đi 19 năm làm ‘Đông Phương Cửu’!”

Theo bản năng, cô quay đầu nhìn đại môn Bạc gia, đột nhiên có điểm hối hận khi tới đây một chuyến.

Hoặc là, trong lòng hần, cô lại có vẻ khát vọng muốn làm Đông Phương gia “Tiểu Cửu” sao?

“Lưu lạc 19 năm, hiện tại, em trở về nơi đây, trở lại Bạc gia chúng ta, trở lại bên cạnh anh...” hần dùng âm điệu khàn khàn lại mang điểm kỳ dị nói.

Tại cô bỗng nhiên trở nên ù ù, nổi lòng chợt hoảng.

Trở về?

Trở lại nơi này? không, không đúng, cô hần là muốn ‘trở về’! Văn Trí Lai... nói cô phải trở về! nhất định phải trở về...

Cùng với Tuyệt Thế... cùng nhau trở về....

Cô tỉnh ngộ quá muộn, vừa mới nhớ ra câu dặn dò kia, bả vai đã bị hần đè lại.

“Đừng nghĩ, Tiểu Cửu, cái gì cũng đừng suy nghĩ. Em cùng với anh ở cùng một chỗ, Bạc gia cần em...anh càng cần em hơn nữa...”

Cô chấn động, trong tai vang lên âm thanh cổ quái của hần, trong mũi tràn ngập một mùi thơm lạ lùng, đầu óc cô lâm vào choáng váng, nhưng lại không có nửa điểm kháng cự, đưa tay cho hần, rồi cứ như vậy mặc hần đưa đi.

Nguy rồi, sơ suất quá!

Phần lý trí còn sót lại thất kinh kêu lên, nhưng lại không thể ra lệnh cho toàn thân nghe lời.

“Không cần lại từ chối, Tiểu Cửu, yên tâm giao chính mình cho anh đi...” ngón tay Bạc Thiếu Quân hướng vào cô, nói giống như thúc giục vào linh hồn cô.

Cô không tự giác nhắm mắt lại, im lặng tiến vào trong lòng hần.

“Đúng, như vậy mới đúng, cô gái ngoan, từ hôm nay trở đi, anh sẽ không để em rời xa...” tiếp nhận cô trong vòng tay, hần ôm lấy cô, khoe miệng hiện lên một chút đắc ý cười lạnh.

5. Chương 5

Bạc Thiếu Quân cúi đầu nhìn Tiểu Cửu đang nằm trong lòng, cười, chính là, nụ cười của hần không duy trì được lâu, hần đắc ý, cũng rất nhanh bị một bóng đen từ trên trời giáng xuống đánh nát. Bóng đen kia đột ngột lại mau lẹ, bí mật mang theo sát khí cuồng mãnh, giống như một cơn gió lốc màu đen, cứ như vậy không hề báo trước cuốn vào Bạc gia.

Bóng đen xoát nhiên rơi xuống đất, một trận này hơi thở so với tuyết mùa đông còn khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo, khiến bộ mặt mọi người phát đau, ngực cứng lại.

Giang Thạch cùng gia nhân của Bạc gia há hốc mồm kinh hãi, hoàn toàn không hiểu hần vào bằng cách nào, bốn phía Bạc gia đều có hệ thống theo dõi cùng thủ vệ tuần tra chặt chẽ cẩn mật, không hề có tiếng chuông cảnh báo, cũng không có bất luận kẻ nào thông báo.

Bạc Thiếu Quân định nhân vừa thấy, sắc mặt tái nhợt trầm xuống.

Đông Phương Tuyệt Thế một thân hắc y tung bay trong gió, đỉnh đầu đội chiếc mũ đen phi hành, vạt áo trước gió phanh ra, buộc tóc tuột ra, tay áo tung bay giống như đôi cánh đen, tóc dài rối tung, bộ dáng kia, giống như tử thần tà mị từ địa ngục đến bắt người... thật đẹp, rất dã (hoang dã), thật ngông cuồng ác liệt, rất nguy hiểm...lệ sắc quý mị kia đủ để đoạt lấy lòng người. dưới đèn đuốc sáng ngời, mọi người kinh ngạc nín thở ngây ngốc.

“Không nghĩ tới cậu đến nhanh như vậy.” Bạc Thiếu Quân có chút ngoài ý muốn, có chút ảo não, hẳn nghĩ rằng, Đông Phương Tuyệt Thế ít nhất cũng phải một hai ngày nữa mới đến.

Vốn tưởng rằng, Đông Phương Tuyệt Thế cũng không để ý đến Tiểu Cửu, bất quá tốc độ của hắn tới đây xem ra, hiển nhiên hắn đã đoán sai, hai người này ràng buộc, so với hắn nghĩ còn sâu sắc hơn nhiều.

Đông Phương Tuyệt Thế lạnh lùng không nói, thẳng trừng mắt Tiểu Cửu đang kẻ sát ở trong lòng Bạc Thiếu Quân, mị nhân như hỏa, khí diễm tận trời.

Hơn mười sáu chung sống cùng nhau, hắn còn có thể không hiểu tính tình của cô?

Mặt ngoài cô làm ra vẻ không có chuyện gì, trong lòng lại càng có tâm sự, ở Thượng Hải trước khi đăng ký, hắn cảm thấy cô nói quá nhiều, loại bộ dạng giấu đầu hở đuôi này, căn bản đừng nghĩ lừa được hắn.

Vì thế, hắn nhờ nhân viên hàng không chăm sóc cho Tứ Thập bị thương, đi tra xét danh sách hành khách, quả nhiên, cô tính vụ trộm bay đi Bắc Kinh, đến Bạc gia điều tra thân thể của mình.

Hắn nào có thể để cho cô dính vào một người như thế? Đông Phương Lang truyền đến tin tức, Bạc gia thần bí như vậy, tựa hồ là một nhà âm dương cổ thuật gì gì đó, mà tên Bạc Thiếu Quân bộ dáng còn âm dương tử khí kỳ quái, vì thế hắn mặc kệ chỗ ngồi trên máy bay, tiêu tốn một khoản tiền lớn, bắt chấp phải bồi thường gấp mười lần để đổi lấy một chiếc vé máy bay trong tay một hành khách ở khoang hạng nhất. đuổi theo chiếc máy bay trước khi nó cất cánh, đáp lên cùng một máy bay, theo đuôi cô mà đến, hắn muốn nhấn nạt một chút, trước tiên làm cho cô tìm ra Bạc gia, bất quá, bên ngoài Bạc gia có mấy con ruồi rất chướng mắt, rõ ràng hắn diệt khẩu trước, sau đó trực tiếp nhảy lên nóc nhà Bạc trạch quan sát. Không ngờ mới từ trên cao nhìn xuống, liền rõ ràng nhìn thấy Tiểu Cửu bị Bạc Thiếu Quân gắt gao ôm....

Nhất thời, toàn bộ cơn tức ở ngực theo từ Thượng Hải để đến bây giờ liền bạo đốt!

Người Đông Phương gia, thẳng khốn này cũng dám chạm loạn vào sao?

‘Buông cô ấy ra’. Thanh âm hắn trầm thấp sắc bén, mỗi người nghe được đều hết hồn.

“Không, tôi đã chứng nhận được cô ấy là cô dâu của tôi, từ giờ trở đi, cô ấy chỉ thuộc về mình ta thôi.” Bạc Thiếu Quân ngạo nghễ tuyên bố, cũng đem Tiểu Cửu ôm đi thật nhanh.

Đông Phương Tuyệt Thế gương mặt tuyệt mỹ thuần biến, hoàn toàn bị những lời này chọc giận, hoàn toàn cũng nổi điên.

Thuộc về cậu? Có làm không vậy? Tên mèo bệnh này dám nói Tiểu Cửu thuộc về hắn.

Đây là lời nói chỉ của riêng mình hắn (anh Tuyệt Thế ý ạ).

Toàn thế giới này, chỉ có hắn mới có tư cách nói những lời này.

Bởi vì, Tiểu Cửu là bóng hình của hắn, người hầu hắn, Đồng Mệnh Nhân của hắn. cô là hắn, là Đông Phương Tuyệt Thế hắn..

“Đừng nằm mơ, bất luận là hiện tại hay tương lai, cô ấy cũng không có khả năng thuộc về ngươi.” Hắn khí nộ xung thiên, thân hình nháy mắt di động, đã hướng đến Bạc Thiếu Quân.

“Tông chủ!” Giang Thạch kinh hãi, vội vàng tiến lên bảo hộ chủ.

Nhưng Đông Phương Tuyệt Thế động tác vừa ngoan độc lại nhanh, năm ngón tay nắm lấy cổ áo Bạc Thiếu Quân, dùng sức tách hắn ra khỏi Tiểu Cửu, lại thuận thế đem Tiểu Cửu kéo vào trong lòng mình, một tay kia cầm hồ điệp đao, đâm thẳng cổ hắn.

Đúng lúc Giang Thạch đẩy Bạc Thiếu Quân ra, cũng lấy thân thể làm lá chắn, đao phong cắt qua cánh tay hắn, một đạo vết máu phun ra.

Đông Phương Tuyệt Thế ghét liếc mắt trừng hắn một cái, cúi đầu để sát vào hoàng thần vẫn đang nhắm mắt Tiểu Cửu rống giận:

“Đông Phương Cửu, cô còn không tỉnh lại cho ta?”

Cả người Tiểu Cửu như được giải huyết, lui bả vai, đầu choáng váng, xoa lỗ tai hét lớn:

“Mẹ nó! Lớn tiếng như vậy làm gì a?”

“Nha! Cũng không phải người mới, chỉ đơn giản như vậy mà cô đã bị đánh ngất, quả thực làm mất mặt nhà Đông Phương.” Đông Phương Tuyệt Thế nhin không được mở miệng lại mắng.

Di? Thanh âm của hung thần ác sát nghe thật rõ... Tiểu Cửu thần hồn lập tức quay trở lại vị trí cũ, mở mắt ra, trừng mắt nhìn diêm dung hoả bạo gần trong gang tấc, thất thanh kinh hô:

“Tuyệt Thế? Cậu...cậu như thế nào...”

“Tôi như thế nào? Cô còn muốn hỏi ta như thế nào đến đây? Như thế nào không về Đài Loan? Hay là muốn hỏi ta như thế nào đoán được cô nhất định cãi lại mệnh lệnh của ta?” thấy cô thanh tỉnh, lửa giận trong hắn không cách nào dừng lại được.

Cô ngẩn người, nháy mắt mấy cái, lẩm bẩm nhịu mảy:

“Tàu đều biết hết tôi hỏi cái gì, liền trực tiếp trả lời thôi...”

“Cô muốn làm tôi tức chết? Đông Phương Tuyệt Thế cắn răng tê rùng. hắn thật sự bị cô làm cho tức chết rồi! tức cô bỏ hắn lại chuồn êm, tức cô không coi người ta nói, tức cô khi này bị tên họ Bạc sờ tới sờ lui lại ôm đến ôm đi...”

“Được được được, đừng tức giận, đừng tức giận, đừng mắng đừng mắng, đầu của tôi đã đủ hôn mê...” cô ôm đầu, trong miệng lẩm bẩm, trong lòng lại hơi hơi nhộn nhạo.

Suy nghĩ trong lòng cô thật sự ngày càng không thể gạt được hắn sao? Đây không phải chuyện tốt nha...

“Còn dám nói...? Ngay cả thuật mê hoặc đều tránh không được, cô ngu ngốc sao?” hắn lại mắng.

Thần sắc cô run sợ, ngẩng đầu hướng Bạc Thiếu Quân trừng mắt, lạnh lùng châm biếm:

“Tôi thật sự quá tin người mà, nguyên lai Bạc gia cũng dùng loại thủ đoạn này để lừa bịp người khác.”

“Vì muốn em ở lại, chuyện gì anh cũng có thể làm được.” Bạc Thiếu Quân mỉm cười, đối với hành vi của mình không có một chút kiêng kỵ tránh né.

“Tôi sẽ không ở lại đây, cho dù ta có là Công Tôn Cửu như anh nói hay không.” Cô nghiêm mặt nói.

Sắc mặt Đông Phương Tuyệt Thế trở nên dữ tợn, quay đầu trừng mắt, quát chói tai:

“Cô thật hồ đồ? Tuỳ tiện liên tin tưởng lời nói dối của người khác?”

Cô thở dài, cúi đầu nhìn hình xăm trên cổ tay mình: “có lẽ, hắn cũng không có nói dối, trên tay này, chính là chứng cứ...”

Đông Phương Tuyệt Thế cầm tay cô, từ nhỏ hắn đã vẫn thường nhìn thấy ấn kí hình tròn màu xanh có vấn đề gì đó?

“Cái bớt này thì làm sao vậy?”

“Đó là gia huy của Bạc gia chúng ta, chỉ có cô dâu của ta mới có hình xăm này.” Bạc Thiếu Quân nói xong giơ cánh tay lên, lộ ra hình xăm trên tay, khiêu khích nhìn hắn nói thêm:

“Nam chủ dương, nữ chủ âm, đủ để chứng minh, cô ấy là tân nương của ta, cô ấy và ta, là một đôi.”

Đi con mẹ nó một đôi!

Đông Phương Tuyết Thế ở trong lòng thấp rủa một tiếng, tuần nhan trầm xuống, cười lạnh:

“Bất quá chỉ là một cái hình xăm, có thể chứng minh cái gì? Ai biết được không phải người mới làm sau này chứ, cố ý chế tạo chứng cứ này?”

“Tôi không cần chứng minh với cậu, Đông Phương Tuyết Thế, tôi chỉ cần chứng minh với Tiểu Cửu, tôi nghĩ, cô ấy biết rõ ràng những điều tôi nói đều là sự thật, về phần cậu có tin hay không, đều không sao cả.” Bạc Thiếu Quân khẩu khí cố ý chỉ ra Đông Phương Tuyết Thế không có liên quan gì đến chuyện này.

“Tiểu Cửu bị anh dùng mê thuật ý nghĩ không rõ ràng, chỉ có tôi tỉnh táo thật sự, có tôi ở đây, anh đừng mơ tưởng động vào cô ấy.”

Đông Phương Tuyết Thế hừ lạnh.

“Thật sự là người em trai tốt! Bảo hộ tỷ tỷ như vậy.” Bạc Thiếu Quân chế nhạo.

Tiểu Cửu nhíu mày, nghĩ rằng, Bạc Thiếu Quân này tâm cơ cũng thật sâu khôn lường! rõ ràng hẳn cố ý muốn chọc giận Tuyết Thế.

Con mắt Đông Phương Tuyết Thế sáng lên nguy hiểm nheo lại:

“Ai nói cho anh cô ấy là tỷ tỷ của tôi?”

“Đông Phương gia nhà cậu nuôi nấng cô ấy, không phải sao?”

“Ai nói nhận nuôi thì phải là huynh đệ tỷ muội?”

“A, đúng rồi, tôi nghe nói, Đông Phương gia các người nhận nuôi cô ấy chỉ là vì muốn thay cậu làm lá chắn”.

Đông Phương Tuyết Thế im lặng một giây, tiếp theo, khoé môi khê nhếch:

“Xem ra, điều anh biết còn thiếu...”

Tiểu Cửu thầm kêu không ổn, nam nhân Đông Phương gia đều có một loại cổ quái, khi tức giận đến cực điểm, ngược lại sẽ không rít gào mắng, chỉ biết cười, mà mỗi khi bọn họ nở nụ cười, nếu không khiến cho tình phong huyết vũ (gió tanh mưa máu) tuyệt không bỏ qua.

Trong đó, Tuyết Thế là cực đoan nhất.

“Các người đều nghĩ rằng cô ấy mồ côi, mới có thể dùng cô ấy làm tấm lá chắn, dù sao sinh mệnh của cô ấy rẻ mạt, có chết cũng không có quan hệ, đúng không?” Bạc Thiếu Quân tiếp tục nói, Đông Phương Tuyết Thế khoé miệng cong lên cao.

Da đầu Tiểu Cửu bắt đầu run lên.

“Bất quá, các người không thể tiếp tục lợi dụng cô ấy, cô ấy là nương tử mất tích mười chín năm của tôi, nên đem cô ấy trả lại cho tôi thì hơn.”

“Còn?” Đông Phương Tuyết Thế đối với những chữ này cực kỳ phản cảm:

“Anh dùng từ sai, còn có ý tứ khác, tỏ vẻ hướng tôi hướng anh mượn này nợ đó.”

“Cậu đúng là mượn a! nhưng lại mượn mười chín năm!” Bạc Thiếu Quân cười lạnh.

“Không đúng như vậy, bởi vì từ ngày Tiểu Cửu bước chân vào Đông Phương cư, cô ấy chính là của tôi.” Đông Phương Tuyết Thế bá đạo tuyên bố.

Tiểu Cửu ngạc nhiên, quay đầu nhìn hẳn, tìm ngừng đập nửa nhịp.

Hắn...đang nói cái gì?

“Của cậu?” sắc mặt Bạc Thiếu Quân trầm giận dữ.

“Đúng, của tôi, mặc kệ cô ấy là ai, mặc kệ cô ấy ở bên người ta sắm vai nhân vật gì, cô ấy đều là vật sở hữu cá nhân của tôi, trừ phi tôi gạt đầu, nếu không, ai cũng không thể động vào, không có khả năng, không thể muốn.” Đông Phương Tuyết Thế ngang nhiên nói được mà tùy hứng. Tiểu Cửu trợn to hai mắt, lần đầu

tiên cô nhìn thấy Đông Phương Tuyết Thế thể thể hiện ra ý nghĩ chiếm hữu mãnh liệt như vậy, cũng là lần đầu tiên biết hắn nghĩ về cô như thế nào.

Vật sở hữu....

Nguyên lai, hắn cứ cho rằng như vậy sao? Bởi vì hắn đem cô trở thành của riêng hắn, cho nên chỉ có hắn mới có thể chinh phục cô, ra lệnh cho cô, sai khiến cô sao?

Tiểu tử này!

Cô nên tức giận? nên phẫn nộ? bất luận tên này chưa bao giờ để bất cứ người hay vật nào cưỡng hãm lọt vào trong mắt hắn, không lý do gì không tức giận.

Nhưng mà, liền bởi vì biết tính tình Tuyết Thế, bởi vì hiểu rõ hắn, bởi vì hiểu được toàn bộ thể giới trong lòng hắn chỉ phân chia vì hắn muốn, cũng vì hắn không cần, cho nên, nghe hắn nói như vậy, cô chẳng những không hề cao hứng, ngược lại... tim đập còn nhanh dị thường....

“Tôi nghĩ, Tiểu Cửu cũng không cho là như vậy.” Bạc Thiếu Quân châm chọc nhìn về phía cô.

“Tôi...” cô đang muốn nói, đã bị Đông Phương Tuyết Thế một ngụm đánh gãy.

“Ý muốn của cô ấy một chút cũng không quan trọng, hết thấy lời tôi nói mới tính.” Đông Phương Tuyết Thế cuồng vọng nói.

“Uy!” cái này hơi quá đáng đi! Rốt cuộc cô trên danh nghĩa vẫn là tỷ tỷ...

“Đi thôi, không cần thiết phải nghe tên điên này nói nhiều, theo tôi trở về!” Đông Phương Tuyết Thế lười nói, nắm tay cô bước đi.

Bạc Thiếu Quân âm trầm hừ một tiếng, quát:

“Cậu muốn đi thì đi một mình đi, để Tiểu Cửu ở lại.”

Đông Phương Tuyết Thế quay đầu lại, lạnh lùng nhìn hắn:

“Tôi đi đến đâu, cô ấy phải theo đến đó.”

“Cô ấy sẽ không đi theo cậu.” Bạc Thiếu Quân nói được thực chắc chắn.

Hắn vừa nói một câu, một đám hộ vệ Bạc gia liền xông tới.

Đông Phương Tuyết Thế mau quanh lạnh thấu xương, sát khí nồng đậm.

Tiểu Cửu nhăn mày, không thể tưởng tượng bản thân mình lại đột nhiên trở thành đồ vật trao tay như vậy.

Rốt cuộc chuyện này là tốt hay xấu?

“Tốt lắm, Bạc Thiếu Quân, tôi biết anh thực sự muốn tôi lưu lại, nhưng mà tôi cũng không muốn gả cho anh, cho dù tôi thật sự là Công Tôn Cửu, tôi cũng có quyền lựa chọn hôn nhân của mình đi?” cô thật sự quay về phía Bạc Thiếu Quân thuyết phục.

“Không, em không có, hôn sự này, hoàn toàn không thể xóa bỏ.” Bạc Thiếu Quân nghiêm chỉnh nhìn cô chăm chăm.

Cô ngẩn ra, lập tức nụ cười lạnh lẽo hiện lên:

“Anh không hiểu tôi, con người tôi, cực kỳ cực kỳ căm ghét bị ép buộc.”

“Anh sẽ không ép buộc em, anh sẽ làm cho em cam tâm tình nguyện gả cho anh.” Bạc Thiếu Quân lại nói.

Đông Phương Tuyết Thế nghe không nổi nữa, nháy mắt hai cánh bướm bạc bay ra, mục tiêu hoàn toàn tập trung trên người Bạc Thiếu Quân.

Giang Thạch cùng hộ vệ Bạc gia lập tức bao vây lấy thiếu gia của họ, nhưng trong khi bọn hắn ngăn lại hai thanh hồ điệp đao thì đột nhiên nhìn thấy rõ ràng trong tay Đông Phương Tuyết Thế trong tay cầm một thứ kỳ lạ gì đó....

“Tuyệt Thế, không thể!” Tiểu Cửu gấp gáp kêu lên.

Nhưng đã quá muộn, ngay khi tiếng kêu thất thanh của Tiểu Cửu vang lên, Đông Phương Tuyệt Thế mặt đầy ý cười tà ác, cầm trong tay vật kỳ quái kia dùng sức ném ra phía sau đèn tể, sau đó mọi người chỉ nghĩ thấy một mùi thuốc súng nồng nặc, Giang Thạch cùng nhóm hộ vệ sắc mặt đại biến, đồng thời hướng Bạc Thiếu Quân bổ nhào che chắn cho hắn, sau đó, ánh lửa chợt loé lên, ầm ầm một tiếng, toàn bộ khu nhà rung động kịch liệt, đàn tể bị hư hỏng mất một nửa....

Bụi bặm khắp nơi, Đông Phương Tuyệt Thế cùng Tiểu Cửu sớm chẳng biết đi đâu, chỉ để lại một đồng hồ đen cùng thi thể.

Bạc Thiếu Quân được Giang Thạch đỡ đứng lên, sắc mặt âm trầm lục ám:

“Thật sự là yêu nghiệt...đi đến không có nơi đâu là không có huyết tinh hỗn loạn... Đông Phương Tuyệt Thế này là yêu, ta không thể không Phi diệt!”

“Tông chủ, có muốn đuổi theo Công tôn tiểu thư không ạ?” Giang Thạch lo lắng phần nộ phải đi tro bụi trên người hắn.

“Không cần, ta sẽ ở dưới lăng tẩm, ‘tử phù’hắn là bắt đầu phát huy hiệu lực, Đông Phương gia rất nhanh sẽ ném được quả đăng, đến lúc đó, Tiểu Cửu tuyệt đối sẽ ngoan ngoãn trở về bên cạnh ta.” Bạc Thiếu Quân âm tà nói xong, trong mắt loé lên tinh quang.

“Nói cậu đừng ném lựu đạn, thế nào cậu lại luôn không nghe lời?” Tiểu Cửu hai tay chống nạnh, trừng mắt nhìn cái mồm lớn đang bừa bãi tàn sát hamburger Đông Phương Tuyệt Thế. Người này bình thường luôn yêu thích đùa giỡn với hồ điệp đao chém chém sát sát, cái này vẫn chưa tính là đáng sợ, bởi vì đây chỉ xem như hắn tập thể hình kiêm giải trí, đáng sợ nhất là hắn một khi đã bị chọc giận, hắn liền dùng thuốc nổ, dùng phát minh đặc thù cường mạnh, đem cái gì chướng mắt hắn san thành bình địa. (kinh dị. yêu nghiệt a!)

“Ai kêu hắn chọc ta, chỉ oanh tặc một nửa gia môn của hắn, xem như đã khách khí lắm rồi!” Đông Phương Tuyệt Thế mặt dày tựa trên sofa, ánh mắt nhìn chằm chằm vào tivi phòng khách sạn, hừ lạnh.

“Cậu làm như vậy chỉ làm cho sự tình thêm phức tạp, căn bản không giải quyết được vấn đề.” Cô tức giận đi đến tắt tivi. Tivi này ngay cả đến trẻ con cũng có thể nhìn xem không dời mắt.

Đông Phương Tuyệt Thế không hề giận nhả lại lông mày, mặt vừa nhấc, ánh mắt bắt đầu châm lửa: “ai nói ta muốn ‘giải quyết’ vấn đề? Ta muốn giải quyết ‘họ Bạc’! nếu cô không kéo ta đi, ta sẽ bổ thêm ‘lôi hỏa’ của ta.”

“Cậu làm sao không thể không giết hắn?” cô cả giận nói.

“Cô làm sao phải tức giận như vậy? Như thế nào, cô sợ hắn chết đi sẽ không có người nào muốn kết hôn với mình sao?” hắn đem một miếng hamburger cuối cùng nhét vào miệng, châm chọc hỏi.

Thực ác liệt...

Cô trước hít sâu một giây, mới theo lời hắn nói, tức giận:

“Đúng vậy, hắn là nam nhân đầu tiên khiến tôi cảm thấy hứng thú, chết đi thực đáng tiếc.”

“Có cái gì mà đáng tiếc? Tên mèo bệnh kia bộ dạng éo lá, cô thật sự gả cho hắn, lập tức trở thành quả phụ.” Hắn ác độc châm biếm.

Tên miệng thối này! cô lo lắng rằng Đông Phương gia bởi vì như thế này sẽ kết thù chuốc oán với Bạc gia, hắn lại có thể nói giỡn.

“Sẽ không, Bạc Thiếu Quân nói tôi trúng mục tiêu có thể phúc vượng trạch hậu, tôi gả cho hắn, hắn sẽ sống lâu trăm tuổi, nếu muốn chúng ta có thể con cháu đầy đàn, hạnh phúc dài lâu.” Cô khoa trương nói, cắn một miếng khoai tây chiên.

“Làm trò, cô căn bản không thích hắn, lại càng không muốn gả cho hắn.” hắn hừ lạnh, cầm lon coca, ngửa cổ lên uống.

“Cũng không nhất định phải như vậy, hoặc là tôi cùng hắn nhất định có nhân duyên, lâu ngày sinh tình, tôi thật sự sẽ biến thành Bạc phu nhân.” Hiện tại đã đổi thành cô nói giỡn.

“Không có khả năng.”

“Vì sao?”

“Bởi vì ta không cho phép.” Hắn cứng đầu nói.

Tâm cô nhảy lên một chút, nhưng mà lại có điểm tức giận.

“Cậu không cho phép? Thực buồn cười, cậu thật đúng tự cho tôi là ‘của cậu’?” tay chống nạnh, cô tới gần chỗ sofa hắn ngồi, cúi lườm hắn.

“Đúng vậy!” hắn nâng lên dung nhan tuyệt mỹ, chống lại ánh mắt của cô, đương nhiên đáp.

“Cô...!”

“Cô là ‘Đồng mệnh nhân’ của tôi, mạng của cô là của tôi, cô là người của tôi, trừ phi tôi không cần cô, nếu không cô không thể đi.”

“Tên bốc đồng! cậu cho tôi là nô lệ của cậu sao?” mặt cô trầm xuống, trong lòng hận ý với hắn bốc ra từ đầu.

Mười sáu năm qua, trong lòng cô vẫn có hai lực lượng giằng co, một là đối hắn yêu, còn lại đối hắn hận. cô thương hắn, vừa hận hắn, hai loại cảm xúc mâu thuẫn này cùng tồn tại lại bài xích lẫn nhau, có khi, yêu của cô nhiều một chút, có khi, hận ý lại dâng lên, cho nên, cô vẫn không thể xác định ý nghĩa của hắn đối với mình, bởi vì khả năng trước đó một giây động tâm, giây tiếp theo lại đối hắn căm thù đến tận xương tuỷ.....

6. Chương 6

Chung quy Tiểu Cửu không rời khỏi Bắc Kinh, bởi vì cô không thể đi. Hai giờ trước, khi cô vừa mới cùng Đông Phương Tuyết Thế rời khỏi khách sạn, một chuyện kỳ quái đã xảy ra! Đông Phương Tuyết Thế giống như bị trúng tà, đột nhiên nôn không ngừng, giằng co gần ba mươi phút, cơ hồ đem cả dịch mật nôn ra, vẫn không thể dừng lại.

“Tuyết Thế, rốt cuộc cậu bị làm sao vậy? nôn nhiều lắm không?” cô lo lắng hắn ăn cái gì đó làm bụng bị khó chịu.

“Tôi...” Đông Phương Tuyết Thế nói không nên lời, bởi vì cứ mở miệng lại nhین không được muốn phun ra.

Mắt thấy hắn sẽ phun ra đến mức hạ đường huyết do mất nước, cô quyết định đưa hắn đến bệnh viện.

“Không được, như vậy cậu sẽ không thể đáp máy bay, trước tiên phải đưa cậu đi kiểm tra.” Cô tới quầy gọi một tiếng xe taxi, đang muốn lên xe, điện thoại của cô liên vang lên.

“Vâng?”

“Tiểu Cửu, Đông Phương Tuyết Thế có khoẻ không?” Bạc Thiếu Quân ôn nhu ân cần thăm hỏi, hàm ý chứa đầy ác ý. Sắc mặt cô đột nhiên biến sắc, lập tức hiểu được, Tuyết Thế bị như vậy, đều là do Bạc Thiếu Quân giở trò quỷ.

“Anh rốt cuộc làm cái gì?” cô cắn răng.

“À... anh cái gì cũng không có làm! Tất cả đều do hắn gieo gió gặt bão, là tại hắn lúc ở trong lăng mộ giết hại thủ hạ của anh, ở lăng tẩm quan trọng nhất là “sinh môn”, mà anh chỉ thuận tay để ở sinh môn một cái [tử phù].” Bạc Thiếu Quân thoải mái mà cười.

“Từ phù?” Tiểu Cửu âm thầm hít một ngụm không khí.

“Đúng, tử phù, đem toàn bộ lăng tẩm phong ấn thành một cái tử huyệt, nếu lúc trước đã có sẵn một lời nguyện rửa, nó sẽ làm cho lời nguyện đó mạnh gấp bội, sau đó, những người liên quan, đều không trốn thoát... nếu ba mươi tuổi phải chết, một người cũng đừng mong sống sót.” Bạc Thiếu Quân nhẹ giọng nói.

“Cái gì?” cô ngây dại, Bạc Thiếu Quân thực hiển nhiên đã biết chuyện Mỹ nhân chú!

“Có muốn biết tử phù anh hạ nếu phát huy sẽ như thế nào không? Đầu tiên là nôn mửa, sau đó phát sốt, toàn thân vô lực, chỉ có thể thống khổ, vẫn tiêu tụy, thẳng cho đến khi chết mới thôi.”

Cô kinh hãi nhìn Đông Phương Tuyết Thế, cô cho tới bây giờ chưa thấy qua hắc suy yếu trắng bệch như thế.

“Hiện tại, không chỉ Đông Phương Tuyết Thế, anh nghĩ, ba người anh của hắc, cùng với đứa con chưa ra đời của Đông Phương gia, hắc là cũng cùng chung số phận đi!” Bạc Thiếu Quân giống như đang nói về chuyện gì đó rất thú vị.

Không!

Tiểu Cửu hoảng hốt, Bạc Thiếu Quân tử phù chẳng những Đông Phương tứ huynh đệ đều gặp tai ương, mà ngay cả đứa bé trong bụng Hắc Tĩnh cũng... tên này muốn tiêu diệt Đông Phương gia!

“Là Bạc Thiếu Quân giả trò? Hắc...nói cái gì?” Đông Phương Tuyết Thế nhìn chằm chằm vào dung nhan đang sợ hãi của cô, thân thể mềm nhũn phần nộ mà nghiêng rằng.

“Xem tình huống của Đông Phương Tuyết Thế thật tệ! Dạy hắc tránh tổn hao khí lực nếu không như thế nào mà có khí lực đi đến chân anh cầu xin đây?” Bạc Thiếu Quân âm trầm cười.

“Họ Bạc ...nói cái gì đó?”

“Anh thực thối nát.” Ánh mắt cô nháy mắt đã kết băng.

“Là em bức anh làm vậy. Tiểu Cửu, em biết rõ anh làm như vậy là có mục đích, chỉ có một.” Bạc Thiếu Quân thở dài.

Đúng, cô biết, hắc muốn cô, dùng bất kỳ thủ đoạn tồi tệ nào, chỉ vì cô.

Nhưng, quý dị là, cô biết rất rõ ràng rằng, hắc cũng không yêu thương cô, cái Bạc Thiếu Quân muốn, chính là có thể có thể tử ngăn sát làm cho gia tộc thịnh vượng thôi. Gả cho người như thế, chỉ cần chấp nhận số phận, ngoan ngoãn nói dối tông đường, tuyệt đối sẽ không bị bạc đãi, nhưng mà, điều kiện đầu tiên là tâm phải cam tâm tình nguyện.

Mà lòng của cô...sớm không ở...

“Trở về đi! Tiểu Cửu, trở lại bên người anh.” Bạc Thiếu Quân kêu.

“Lập tức giải trừ tử phù của anh!” cô nén giận.

“Có thể, sau khi chúng ta kết hôn, tự nhiên anh sẽ giải trừ nó.”

“Anh...”

“Anh đã xem trước ngày đính hôn, chính là ngày kia, đó là một ngày tốt.”

“Ngày kia?” nhanh như vậy?

“Đúng rồi, anh hy vọng Đông Phương Tuyết Thế có thể ở lại dự lễ, cho nên, em liền dẫn hắc trở về đi!” hắc bổ sung thêm một câu.

“Bạc Thiếu Quân, anh đừng quá phận!” cô tức giận đến giọng nói lạnh cứng.

“Anh nói cho em xem suy nghĩ thế nào! Em kết hôn, nhất định cũng phải có người nhà tham dự, Đông Phương Tuyết Thế là đệ đệ của em, không đến có được không?”

Đệ đệ... cô quay đầu nhìn Đông Phương Tuyết Thế, trái tim co rút đau đớn, kêu Đông Phương Tuyết Thế dùng thân phận em trai để tham dự hôn lễ của cô, chiều này của Bạc Thiếu Quân đủ ngoan độc.

“Ngày kia...muốn làm cái gì? Hấn...muốn làm cái gì?” Đông Phương Tuyết Thế giận dữ hỏi.

Cô tránh đi tầm mắt hấn, trực tiếp đối với di động, cường ngạnh nói:

“Có tôi là đủ rồi, không cần bất luận kẻ nào tham dự, tôi không cho phép người động đến một sợi lông tơ nào của anh ấy, cho anh ấy đi, tôi liền trở về.”

Đông Phương Tuyết Thế nghe được mày rậm nhíu chặt lại, khẩn cấp nói:

“Tiểu Cửu, cô không thể...”

“Em thật đúng là thích tên tiểu tử kia, anh có điểm ghen tỵ!” Bạc Thiếu Quân trào phúng nói:

“Em đi! Em đã nguyện ý trở lại, anh liền đáp ứng em, anh không thích hấn. Nhưng mà tốt nhất đến giữa trưa phải đi khỏi Bắc Kinh, vĩnh viễn không được xuất hiện trước mặt anh nữa.”

Cứ như vậy, Tiểu Cửu cùng Bạc Thiếu Quân thương lượng xong, cô tắt điện thoại di động, nhìn thật sâu vào Đông Phương Tuyết Thế đang tựa vào sofa ở đại sảnh khách sạn.

Hấn cũng không nôn mửa nữa, nhưng tình huống vẫn là rất tệ, gương mặt xinh đẹp giống như bị rút mất máu, giữa hai đầu lông mày lộ ra hắc khí, hơi thở suy yếu mà ngán ngủ, hai mắt bình thường cao ngạo, cũng mất đi sự tinh anh, trở nên ảm đạm âm tối. Giống như bảo thạch bị che mất ánh sáng lấp lánh, lúc này cô không nhận ra Đông Phương Tuyết Thế mọi khi nữa. Bởi vậy cũng biết, cho dù công phu của Đông Phương Tuyết Thế có mạnh mẽ cỡ nào, cũng không thể chống lại được loại phù chú yêu thuật này.

“Cô cùng Bạc Thiếu Quân nói gì đó?” chỉ là những lời này, Đông Phương Tuyết Thế đã thở hồng hộc.

“Nghe thấy cậu nói thật tốt, tôi giúp cậu gọi xe, cậu sẽ lập tức đến sân bay đáp máy bay về Đài Loan, tôi sẽ liên lạc với sự phụ ra đón cậu.” cô nghiêm túc nói.

“Còn cô thì sao? Cô muốn đi đâu?” Đông Phương Tuyết Thế kỳ thật không hỏi cũng biết đáp án.

“Tôi đi tìm Bạc Thiếu Quân.”

“Không cho phép đi!” hấn trừng mắt nhìn cô, dung nhan trắng bệch mà phẫn nộ.

“Bạc Thiếu Quân hạ tử phù, không chỉ mình cậu biến thành như vậy, ngay cả đại ca, anh hai, anh ba, còn có Hắc Tinh và đứa bé trong bụng đều gặp nguy hiểm, toàn bộ sự việc này là do tôi mà nên, cho nên, tôi phải tự giải quyết...”

“Chuyện tử phù, Văn Trí Lai sẽ giải quyết được. không cho phép cô đi.”

“Văn Trí Lai thân thể căn bản chưa hồi phục, tôi lại không thể gây cho Đông Phương gia thêm phiền toái, Bạc Thiếu Quân muốn là tôi, chỉ cần tôi, tất cả vấn đề đều có thể giải quyết.”

“Cô cho là cô tìm hấn, hấn sẽ hoá giải tử phù sao?” ngu ngốc đáng chết! Loại hứa hẹn như thế này mà cô cũng tin?

“Tôi sẽ làm cho hấn phải hoá giải, tin tưởng tôi.”

“Không, tôi không tin hấn, cô cũng đừng có tin tưởng hấn... theo tôi về Đài Loan.” Hấn bắt lấy tay cô, lần đầu tiên cảm thấy sợ hãi, sợ cô cứ như vậy vĩnh viễn rời khỏi hấn mãi mãi.

Trái tim cô run rẩy, cúi đầu nhìn hấn, chưa từng nghĩ tới sẽ phải ly biệt nhanh như vậy.

Cô từng nghĩ đến, cho dù không thể yêu hấn, cho dù chỉ có thể là Đồng Mệnh Nhân của hấn, cô cũng có thể ở cùng một chỗ cả đời với hấn.

Nhưng giờ phút này, bọn họ đối với Đồng mệnh nhân đúng là bắt đầu cùng một số phận.

Cô muốn một lần cuối cùng này thay hấn chẵn, chính là chẵn cho Bạc Thiếu Quân không thể giết hấn.

Dùng hôn nhân của cô, tương lai của cô...

Còn có tình yêu của cô...

“Không có thời gian, đừng dong dài nữa, chuyện này tôi đã quyết định.” cô kiên định, dễ dàng tránh khỏi bàn tay hắn.

“Cái gì?” Đông Phương Tuyết Thế giận trừng mắt cô.

“Tôi chỉ trở lại thân phận vốn có, về sau, tôi không còn là Đông Phương Cửu, mà là Công Tôn Cửu, thậm chí, sắp trở thành Bạc phu nhân, tôi...không rảnh để bảo hộ cậu, Tuyết Thế, cậu phải tự mình bảo trọng.” cô cố ý nói thật thoải mái, nói như không còn gì lưu luyến.

“Tôi nói rồi, không có sự cho phép của tôi, cô không thể đi.” Hắn gầm nhẹ.

“Cậu không có tư cách ngăn cản tôi, bởi vì, tôi cho bây giờ không phải là của cậu, trước kia không phải, về sau lại càng không phải.” cô lạnh lùng nói.

Khuôn mặt tuyết mỹ của hắn gần như bốc cháy.

“Tương lai của tôi, chính tôi tự quyết định, mà tôi đã quyết định phải gả cho Bạc Thiếu Quân, chỉ tiếc là không kịp nói cho bà nội cùng phu nhân biết, đành nhờ cậu thay tôi chuyển tin vui.” Cô kiên định nói xong.

“Cô dám gả cho hắn xem xem!” Đông Phương Tuyết Thế tức giận đến phát run. Giận cô tự mình quyết định vì Đông Phương gia mà hy sinh, giận chính mình lại bị Bạc Thiếu Quân sắp đặt, giận Đông Phương gia vĩnh viễn không thể đánh thắng nổi tà đạo yêu pháp.

Cô giả bộ bất đắc dĩ, thở dài một hơi, hừ cười:

“Tôi sẽ gả cho hắn, hơn nữa đã ấn định ngày cưới rồi.”

“Cô...” ngu ngốc! ngu ngốc! đứ ả ngu ố!

“Chúc phúc cho tôi đi! Sau đó, chúng ta không cần gặp lại, đến khi chết, đừng nhìn thấy nhau nữa.” cô nhin xuống cảm giác ăn mòn đến tận xương trong lòng, thật sâu nhìn hắn, nhìn hắn một lần cuối cùng.

Nhìn đôi mắt tinh anh rạng ngời, cái mũi cao thẳng tắp, đôi môi anh đào...

Còn có tính tình tùy hứng trên đời chỉ có một không hai, bá đạo, càn rỡ, dã man, bộp chộp... cùng với tuyết diễm.

Hắn ngẩn ra, ngực giống như bị một thanh lợi khí đâm thủng thật mạnh, đau đến không thể hô hấp. Không thể gặp mặt? Cô dám nói như vậy? Dám một mình quyết định không gặp mặt hắn?

“Cần phải đi rồi, máy bay không đợi người.” nói xong, cô hướng quản lý khách sạn nói một tiếng, tiếp theo, không nhìn Đông Phương Tuyết Thế, không chút do dự xoay người ra khỏi khách sạn.

“Tiểu Cửu! Trở về!” hắn tức giận lớn tiếng kêu lên, động đậy thân mình muốn đuổi theo, ngay cả một bước cũng không thể đi được, cả người vô lực ngã sòng soài xuống đất.

“Tiên sinh!” nhân viên quản lý khách sạn vội vàng tiến đến dìu hắn.

Tiểu Cửu tâm đau đớn, thiếu chút nữa quay đầu trở lại, nhưng, không được, muốn cứu hắn, hiện tại cô không thể mềm lòng, cô phải đi.

“Tiểu Cửu! Đứng lại! Tiểu Cửu.”

Sau lưng truyền đến hơi thở khó khăn đau tâm liệt phế của Đông Phương Tuyết Thế, nhưng Tiểu Cửu trên mặt không một chút thay đổi, cước bộ không ngừng, kiên quyết đi, càng kiên định rõ ràng.

Chính là, không ai thấy, lòng cô đang rơi lệ. Đừng, tiểu nam hài xinh đẹp đòi mạng. Đừng, mối tình đầu của em, người em yêu say đắm duy nhất, vĩnh biệt...

Bạc trạch, giăng đèn kết hoa, nhưng mà, toàn là đèn lồng trắng, kết thành màu trắng.

Rõ ràng việc vui,lại giống như đang làm đám tang.

Tiểu Cửu trừng mắt nhìn những thứ trong tầm mắt, mặc trang phục toàn màu trắng, đầu đội mũ trắng, thấy thế nào cũng đều giống như gả cho quỷ.

Người Bạc gia này thật sự quá quý dị, Bạc Thiếu Quân thì mười phần quái thai.

Hai tay cô chống vào thắt lưng, ở trong lòng chê bai một tiếng, liều mạng áp chế vướng mắc cùng cơn thịnh nộ trong lòng.

Hai ngày trước, cô trở lại Bạc trạch, mới phát hiện ra Bạc trạch bị Đông Phương Tuyệt Thế làm cho gần như san bằng sạch sẽ, hơn nữa ở đây đang đẩy nhanh tốc độ sửa chữa, mà vẫn chưa sửa được đến đại sảnh, thì lại bắt đầu trang trí cho hôn lễ.

“Hiển nhiên, Bạc Thiếu Quân anh đã sớm đoán chắc tôi sẽ trở về. Anhedon tử phù ở lăng tẩm của công hoá giải đi.” Cô đối mặt với Bạc Thiếu Quân, lạnh lùng đưa ra yêu cầu.

“Anh đã nói rồi, chờ sau khi chúng ta kết hôn, em trở thành vợ của anh, anh liền hoá giải.” Bạc Thiếu Quân cười nói.

“Không, tôi không tin anh, anh phải hoá giải trước.” cô trừng mắt hằn.

“Ai, Tiểu Cửu, anh làm gì sai mà em không tin tưởng vậy, làm cho anh thấy khó quá.” Bạc Thiếu Quân thở dài.

“Hừ, tôi nhìn anh không thấy cái gì gọi là khó quá.”

“Đông Phương gia chẳng qua nuôi dưỡng em 16 năm, đối với em anh mới là người thân nhất!”

“Anh không phải, anh họ Bạc, mà tôi họ Công Tôn.” Cô lãnh xịch.

“Nhưng sau kỳ trăng tròn em nhất định trở thành người của Bạc gia.”

“Nhất định? Ai nhất định? Ai đáp ứng? Giúp một đứa bé vừa mới sinh ra không lâu đính hạ hôn ước, lại bắt buộc cô ấy tuân thủ, thật sự đây là chuyện buồn cười nhất trên đời này.” cô cuồng tiếu.

Bạc Thiếu Quân giận tái mặt, quát nhẹ:

“Chuyện này đã được thần thánh quyết định, tuyệt không buồn cười.”

“Thần thánh? Tôi xem là tà ác đi! Anh muốn không phải là một vợ, mà là một kẻ chặn sát cho người sống, như thế nào, nếu như không phải anh sắp chết, mới vội vàng cưới tôi đến xung hỉ đi?” cô châm chọc nhìn sắc mặt hằn có bệnh.

Bạc Thiếu Quân nheo mắt lại, thản nhiên thừa nhận:

“Em đoán đúng rồi, anh bệnh cũng không không nhẹ, thật sự là sắp chết.”

Cô ngây dại.

Hoá ra lại bị Tuyệt Thế nói trúng, cô mà gả vào Bạc gia, lập tức biến thành quả phụ?

Trong lòng cô co rút mạnh đau đớn, nhưng phần đau này cũng bởi vì biết được Bạc Thiếu Quân sắp chết, lại nghĩ đến Tuyệt Thế, nghĩ đến lần cuối cùng cô nhìn thấy ánh mắt của hắn.

“Tông chủ Bạc gia đều trước hai mươi lăm tuổi kết hôn, bởi vì trừ ách mà khiến cho âm khí làm hao tổn dương thọ, chỉ có cưới được phúc thê mới có thể duyên mệnh, anh vẫn tìm không thấy em, cho nên thân thể ngày càng ...” Bạc Thiếu Quân giải thích.

“Như vậy, nếu anh vẫn mãi không tìm ra tôi, cái chết sắp đến là không thể nghi ngờ?” cô lạnh lùng hỏi.

“Đại khái là vậy!”

“Anh chết, người bị hạ phù chú sẽ như thế nào?” cô đột nhiên hỏi.

Bạc Thiếu Quân sững sốt một giây, nở nụ cười.

“Em hy vọng anh chết sao? Như vậy khiến em thất vọng rồi, Tiểu Cửu, nếu anh chết phù chú chẳng những vĩnh viễn không thể trừ, thậm chí còn trầm trọng thêm, khả năng còn đáng sợ hơn mỹ nhân chú ngàn năm kia.”

Sắc mặt cô trắng bệch.

“Cho nên, anh không thể chết được, đúng hay không? Em không thể, cũng sẽ không làm cho anh chết, đúng không?” Bạc Thiếu Quân tà ác nhìn cô.

Một cỗ không khí lạnh xuyên dọc sống lưng cô, người này đang cảnh cáo cô, hẳn cố ý nói cho cô biết, vì Đông Phương gia, vì Tuyết Thế, cô phải cô phải canh giữ thật tốt bên người hắn, tuyệt đối không thể gạt bỏ.

“Yên tâm, anh sẽ khiến em quên đi Đông Phương Tuyết Thế, vợ chồng đồng lòng, Bạc gia mới có thể lớn mạnh, chỉ cần qua hôn lễ, anh cam đoan, sau khi hôn lễ xong toàn bộ tâm tư của em sẽ chỉ để trên một mình anh mà thôi.” Một tràng dài đối thoại kia, ngay khi chắc chắn hẳn chấm dứt. Chính là cô hoài nghi hẳn phải như thế nào mới có thể để cô quên được Đông Phương Tuyết Thế ? Làm cho cô quên đi người mà đã sớm cùng cô không tiếc sinh mạng để bảo vệ?

Nghĩ đến Tuyết Thế, cả khuôn mặt cô trở nên suy tư, chau lại.

Không biết hiện tại hắn như thế nào? Thân thể có thoải mái không?

Mà những người khác đâu? Cũng không có chuyện gì chứ?

“Tiểu thư. Giờ lành đã tới, mời đến đại sảnh.” Một vị thị nữ đến gọi cô.

Cô hít vào một hơi, dùng sức lắc đầu. đem tuần nhan của Đông Phương Tuyết Thế xóa đi, mới hướng đại sảnh đi đến.

Trong đại sảnh, đèn trắng nền trắng, màu trắng phiêu động.

Trên trăm vị Bạc gia đều có hộ vệ vây quanh bốn phía, cũng là thuần một sắc áo trắng, nhìn cô đến nhũn mày.

Mẹ ơi! Đây là cái gì? Linh đường sao?

Cái này giống hôn lễ sao? Đây là chăm sóc người thân trước lúc lâm chung đi! Vì cô đem cái chết để chăm sóc người trước khi lâm chung.....

Trên sàn ở giữa gian phòng chính là một hình vẽ phù đồ (dấu ấn) giống như hình xăm trên cổ tay cô, Bạc Thiếu Quân áo bào trắng được thêu chỉ bạc đi đứng bức phù đồ bên phải. thị nữ giúp cô đi từng bước một hướng đến bên phù đồ bên trái. Một loại cảm giác chán ghét dâng lên trong lòng cô, cô không thích những khuôn mặt này, không thích không khí này, lại càng không thích Bạc Thiếu Quân đứng chờ cô ở phía trước.

Nhưng mà, cho dù không thích như thế nào, cô đều phải hoàn thành nhiệm vụ.

Nhiệm vụ thành công, luôn luôn ở nguyên một vị trí, bất kể trả giá, bất kể tư tình, đây là nguyên tắc cơ bản nhất mà Đông Phương Lang phải tuân thủ.

Mà gả cho Bạc Thiếu Quân, chính là nhiệm vụ cuối cùng của cô. Bạc Thiếu Quân mỉm cười vươn tay phải về phía cô, mặt cô không chút thay đổi đem tay trái vươn đến đáp lại, hai người nắm tay nhau, hình xăm trên sườn cổ tay vừa đúng lúc hoàn chỉnh tạo thành một đôi.

Bạc Thiếu Quân vùng tay lên, ngọn lửa của cây nến trắng nháy mắt bốc cao lên, một lão nhân ở phía trước dẫn đầu bắt đầu niệm một chú văn toàn từ ngữ kỳ quái,tiếp theo, mọi người chung quanh cũng cũng thấp giọng đọc theo giọng niệm kia, thanh âm tập trung một chỗ, càng lúc càng lớn, càng ngày càng vang, bốn phía cộng hưởng càng lúc càng mạnh.

Cô có điểm choáng váng, tâm thần bị quấy nhiễu, ý thức bị thanh âm kia làm cho rã rời.

Không biết qua bao lâu, Bạc Thiếu Quân nắm lấy tay cô, lấy đao cửa qua đầu ngón tay cô, ở trên không trung vẽ một cái phù chú, hét lớn một tiếng, trong phút chốc, trong mắt cô đèn hoa màu trắng, tất cả đều biến thành màu đỏ! Như màu máu đỏ tươi, không khí vui mừng, ở trong mắt cô tràn ngập mở ra.

“Công Tôn Cửu, em trở thành thê tử của Bạc Thiếu Quân ta.” Bạc Thiếu Quân lấy giọng điệu hắn nói xong.

“Tôi. Công Tôn Cửu, trở thành thê tử của Bạc Thiếu Quân.” Tiểu Cửu nói theo thì thầm.

“Vì tôi sinh, vì tôi chết, trung trinh như một.”

“Vì anh sinh, vì anh chết, trung trinh như một...”

Sau đó, Bạc Thiếu Quân cũng đem dao kia cứa một đường trên đầu ngón tay, đem giọt máu nhỏ trên hình xăm ở cổ tay cô.

Nhất thời, cả người cô chấn động, giống như một thể lực hắc ám xâm nhập vào trong cơ thể cô, đem toàn bộ lý trí, tình cảm của cô che lấp....

Đem nam nhân quan trọng nhất trong lòng cô khoá chặt thật sâu!

“Kết thúc buổi lễ!” lão nhân cao giọng hô.

“Chúc mừng tông chủ!” mọi người hân hoan chúc mừng, trước kia lo lắng thân thể tông chủ bất an, nay tất cả đều buông xuống, chỉ cần đêm nay động phòng, Bạc gia còn có thể cứu...

“Chúc mừng cái rắm!”

Một tiếng nói trong trẻo tràn ngập ác ý cùng tức giận đánh gãy tiếng chúc mừng, giống như một quả lựu đạn, đem không khí chúc mừng nháy mắt đông cứng lại.

Mọi người kinh sợ xôn xao, còn chưa kịp hoàn hồn, từng tiếng nổ mạnh liên ỉm ở bốn phía Bạc Trạch đồng thời vang lên, đình tai nhức óc gầm vang, hình như có tên bất hảo nào cố ý ngay tại thời khắc vui mừng của Bạc gia mà phá hoại không khí.

“Đông Phương Tuyết Thế?” Bạc Thiếu Quân sắc mặt khê biến. Giờ phút này Đông Phương Tuyết Thế phải đau tâm liệt phế của Đông Phương cư tại Đài Loan, thống khổ mà suy yếu mới đứng, làm sao có thể...

Giang Thạch cũng chấn động, rõ ràng hẳn thật sự điều tra, lúc trưa quả thật Đông Phương Tuyết Thế đã rời khỏi Bắc Kinh.

Sân trước đại sảnh truyền đến tiếng kêu chém giết thảm thiết, bên trong đại sảnh mọi người cảm nhận thấy một luồng sát khí bức người hướng đại sảnh chính thẳng tắp mà đến.

Giang Thạch hoảng sợ, vung tay lên, lập tức mười tên hộ vệ bày ra trận pháp phòng ngự, vây quanh bốn phía Bạc Thiếu Quân cùng Tiểu Cửu.

“Nơi này có người chết sao? Khiến cho không khí trầm lắng thiếu sức sống như vậy.” theo âm thanh châm chọc, bóng đen với khuôn mặt tuần tú cao lớn sải bước vững chãi bước vào đại sảnh.

Từ đầu đến chân một màu hắc tuyền, trong tay còn cầm hồ điệp đao dính đầy máu tươi, ngoài miệng lộ ra mỉm cười lãnh khốc.

Kiều ngạo cuồng vọng, giống như không ai bì nổi, diễm quang giống như bắn ra bốn phía.

Đông Phương Tuyết Thế mỗi lần ra ngoài, đều là kinh thiên động địa như vậy, hẳn, cho tới bây giờ sẽ không hiểu được cái gì là cúi đầu.

“Thật sự làm cho tôi phải kinh ngạc đấy! Đông Phương Tuyết Thế, bị trúng độc môn tử phù rửa thuật mà tinh thần lại có thể sáng láng bình an vô sự như vậy, ngươi là người đầu tiên đấy.” Bạc Thiếu Quân thì thào trừng mắt nhìn vị khách không mời mà đến này.

“Trên đời này, kẻ dám mạo phạm Đông Phương Lang, chọc vào đại gia Đông Phương Tuyết Thế tôi khó chịu đến mức phải tự mình động thủ, anh cũng là người đầu tiên.” Đông Phương Tuyết Thế đi trước một bước.

“Đứng lại, Đông Phương Tuyết Thế!” Giang Thạch cùng bọn hộ vệ đồng thời chĩa súng về phía hắn, tức giận quát to ra lệnh.

Đông Phương Tuyết Thế lại ngang nhiên khinh miệt, hoàn toàn không thèm để ý tới, vẫn đi nhanh đến gần Bạc Thiếu Quân cùng Tiểu Cửu.

“Giết hắn!” Giang Thạch rống to.

Thập Nhất phút chốc mắt thấy khẩu súng sẽ biến đầu Đông Phương Tuyết Thế thành tổ ong, mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt, một trận khí thế áp đảo nháy mắt ở trong đại sảnh chấn động mở ra. Tiếp theo toàn

bộ khẩu súng trong tay mười tên hộ vệ Bạc gia đều rơi xuống đất, cánh tay Giang Thạch thậm chí cũng bị người phản đòn xoay cổ tay, hơn nữa còn bị tước súng.

Biến hoá này, làm cho già trẻ Bạc gia đều bị dọa ngây người, đến ngay cả Bạc Thiếu Quân cũng phải thay đổi sắc mặt.

Năm tên hắc y nam tử đứng sừng sững ở trong đại sảnh, dễ dàng hoàn toàn không chế cục diện.

Không cần đoán ra, hắc cũng biết bọn họ là ai, đi theo Lang Vương hiện thân, đương nhiên chính là Đông Phương gia – Đông Phương Lang.

Xem ra, viện quân của Đông Phương Tuyết Thế đã đến.

“Đông Phương Tuyết Thế, cho dù cậu có mang toàn bộ Đông Phương Lang, cậu cũng giết không được tôi đâu.” Hắc khiêu khích nói.

“Không phải tôi muốn giết anh, tôi chỉ muốn là chém mấy đao cho hả giận.” Đông Phương Tuyết Thế cười lạnh, cước bộ không ngừng, Văn Trí Lai ngàn vạn nói tuyệt đối không thể giết Bạc Thiếu Quân, nói là tử phù là do hắc thao túng, hắc mà chết, tử phù biến thành quỷ phù, càng khó giải hơn.

Tất nhiên có thể không giết, chỉ là khảm mấy đao rồi tống đi? Chỉ cần lưu cho hắc một hơi, đừng làm cho hắc tắt thở là tốt rồi, về điểm này, hắc hoàn toàn tự tin không hề đắn đo.

“Cậu cho là cậu có thể làm tôi bị thương được?” hắc nói xong khoé miệng gợi lên.

“Đương nhiên.” Đông Phương Tuyết Thế diễm lệ chợt loé sát khí, một bước xa, đầu ngón tay hồ điệp đao đã bổ về cổ Bạc Thiếu Quân.

Ngay tại một cái chớp mắt này, vẫn đứng bên cạnh Bạc Thiếu Quân, Tiểu Cửu không nhúc nhích chém ra tay áo bào trắng, quần lầy thanh hồ điệp đao kia, trở lại bên sườn, quét về phía trước mặt Đông Phương Tuyết Thế, quát chói tai: “Không cho phép làm vị hôn phu của tôi bị thương.”

Đông Phương Tuyết Thế kinh hãi, nhanh chóng lui về phía sau, bước ba bước rồi mới chấn tĩnh, hai mắt trừng lớn.

Tiểu Cửu! Cô...ra tay với hắc?

“Dám đến hôn lễ của tôi quấy rối, các người thật sự to gan lớn mật!” Tiểu Cửu nói xong thả người lùi ra xa hắc, toàn thân tràn ngập địch ý, nắm tay đánh mạnh.

“Tiểu Cửu!” Đông Phương Lang đều khiếp sợ.

Đông Phương Tuyết Thế kinh ngạc phần nộ, rất nhanh hoá giải được đòn tấn công ác liệt của cô, mạnh mẽ chế trụ cổ tay cô, cơn bạo tức hướng :

“Này! Cô làm cái gì đấy?” Cô bị làm sao vậy? Vì sao lại che chở Bạc Thiếu Quân? Vì sao đối đồng cùng hắc? hắc nhện hai ngày, tránh thoát khỏi cơ sở ngầm của Bạc gia, mới đợi được bọn Thập Lục mang Văn Trí Lai đến giải bùa chú, tạm thời áp chế tử phù của Bạc Thiếu Quân, vì cô mà trở về, không nghĩ tới, cô lại đối hắc như vậy...

“Lớn mật ngông cuồng, muốn chết!” Tiểu Cửu dễ dàng xoay cổ tay, thân hình tránh thoát khỏi khoá tay của hắc, ngay sau đó chân dài hướng sườn thất lưng hắc đá tới.

Hắc giật mình, mỗi chiêu Tiểu Cửu xuất ra đều là những chiêu cô am hiểu âm ngoan nhất, đây là cô chuyên dùng để đối phó với địch nhân...

Địch nhân? Cô...lại đem hắc biến thành địch nhân?

“Tứ thiếu gia!” Thập Lục thấy hắc ngây ngốc, xông đến nhận lấy cước đá của Tiểu Cửu, cũng dùng một quyền bức lui cô, khẩn cấp kêu:

“Tiểu Cửu, cô điên rồi sao?”

Tiểu Cửu trừng mắt nhìn Thập Lục, hừ lạnh:

“Nhóm người điên này, mau cút ra ngoài, nếu không tôi sẽ không khách khí.”

“Cô...” Thập Lục ngẩn ngơ, Tiểu Cửu trước mắt, quả thực là người xa lạ!

Nhìn Tiểu Cửu bảo hộ Bạc Thiếu Quân, nhìn thấy cô dùng thái độ đối mặt với kẻ thù để đáp trả Đông Phương Lang, Đông Phương Tuyết Thế đã nghiêm túc hiểu được, nhất định Bạc Thiếu Quân đã dùng yêu pháp!

“Anh đối Tiểu Cửu làm cái gì?” hần cuồng nộ nhìn thẳng Bạc Thiếu Quân. Bạc Thiếu Quân đắc ý đứng ở phía sau, nắm tay cô, cười nói:

“Cô ấy đã là vợ của tôi, từ giờ trở đi, trong mắt của cô ấy, trong lòng, cũng không có người nào là Đông Phương Tuyết Thế. Thế này thật tốt, thậm chí, tất cả những gì liên quan đến Đông Phương gia cô ấy cũng không nhớ rõ, cô ấy vĩnh viễn chỉ yêu một mình ta, cũng chỉ bảo vệ một mình ta, cô ấy...đã hoàn toàn trở thành người của tôi.”

Sắc mặt Đông Phương Tuyết Thế lạnh lạnh chợt biến, trái tim bị lòng đỏ kị cuồng thiêu.

Vốn tưởng rằng, sẽ không có chuyện gì khiến hần đau đớn so với đau đớn năm mười ba tuổi, nhưng liên tiếp hai ngày, hần lại một lần nữa càng thêm đau lòng, một lần so với một lần càng hiểu được ý nghĩa của Tiểu Cửu đối với hần.

Ngày trước, ngoài miệng hần thường thường khinh miệt nói đem Tiểu Cửu biến mất khỏi không khí, nhưng mẹ từng cười hần, không khí đối với một người có bao nhiêu quan trọng, chờ khi hần mất đi sẽ hiểu được.

Đúng, hần rốt cuộc cũng đã hiểu, mất đi không khí, hần căn bản không thể hô hấp, từ lúc Tiểu Cửu rời khỏi khách sạn, cả người hần cơ hồ hít thở không thông.

Hiện tại, nhìn cô đứng cạnh bên người nam nhân khác, bảo vệ người khác, trái tim hần tựa hồ như bị móng vuốt sắc bén vô hình nắm chặt, mỗi khi đập một lần, so với năm mười ba tuổi ấy, còn đau gấp vạn lần.

“Thật đáng thương, anh cũng chỉ có thể dùng thủ đoạn buồn cười này để được Tiểu Cửu yêu.” Hần âm trầm châm chọc Bạc Thiếu Quân, ánh mắt lại nhìn chằm chằm lên mặt Tiểu Cửu.

Khuôn mặt kia, không quen thuộc hần khẽ cười khinh miệt, không có thói quen tin tưởng đi theo hần, khuôn mặt này, đang dùng một loại biểu tình chán ghét cùng đề phòng, trừng mắt hần. đáng giận...Bạc Thiếu Quân lại đem Tiểu Cửu biến thành như vậy!

“Mặc kệ dùng thủ đoạn gì, kết quả là tôi vẫn chiếm được cô ấy, chỉ cần vậy là đủ.” Bạc Thiếu Quân tà ác cười.

“Chiếm được cô ấy? Hừ, còn quá sớm.” Đông Phương Tuyết Thế gương mặt nháy mắt trở nên gian ác mê hoặc lòng người, bàn tay như quỷ đánh úp về phía Bạc Thiếu Quân.

Tiểu Cửu cơ hồ lập tức đánh trả, hai người đối phó xong xuôi, hoả khí bốc lên tận đầu, sức lực một quyền đánh ra ngày càng nặng, cô thì lại điên cuồng liên tiếp tấn công, hai người một trận kịch chiến, lại do trước đây phối hợp khá ăn ý, ai cũng không thắng được ai.

Đám người Thập Lục cùng Thập Thất xem người một nhà hồ đấu, nhất thời không biết nên làm như thế nào cho phải, Bạc Thiếu Quân thừa dịp bọn họ phân tâm, chậm rãi ngồi xổm xuống, viết trong lòng bàn tay, miệng lầm nhảm đọc chú văn.

Nhất thời, nhóm hộ vệ Bạc gia như nhận được lực lượng thần bí, trở nên dũng mãnh bạo ngược, tránh được sự khống chế của họ, lại lần nữa phản kích.

Thập Lục cùng Thập Thất đều kinh ngạc không thôi, dùng sức đối chọi lại.

Nguyên lai Tiểu Cửu đánh khó hoà giải, Đông Phương Tuyết Thế cũng phát hiện sức lực của Tiểu Cửu bạo tăng, đáng sợ hơn rất nhiều, một chiêu đánh lui Tiểu Cửu, thừa dịp hưởng Bạc Thiếu Quân bắn ra ngân đao, chỉ cần trừ bỏ Bạc Thiếu Quân, toàn bộ hỗn loạn này sẽ ngừng lại.

“Cẩn thận!” Tiểu Cửu khấn cấp hô, mũi nhân điểm nhẹ, lù qua cản lại, thấy cô vì Bạc Thiếu Quân lo lắng, Đông Phương Tuyệt Thế vừa tức vừa hận, ấn nhấn toàn bộ cảm xúc sắp bùng nổ, xuống tay càng thêm cuồng sát sắc bén, liên tục đánh lui Tiểu Cửu, sát đến gần Bạc Thiếu Quân.

“Tứ thiếu gia, không thể! Văn tiểu thư đã dặn dò, tuyệt không thể giết hân!” Thập Thất gấp rút nhắc nhở.

“Đưa Tiểu Cửu trở về, đây mới là mục đích chúng ta đến đây.” Thập Lục hô to.

Không thể giết! vì sao không thể giết Bạc Thiếu Quân! Chết tiệt....

Hắn thấp rửa một tiếng, thân hình sắp tiến đến gần, nhưng lại chần chờ, Tiểu Cửu lập tức tấn công, hoàn hảo đá bay hồ điệp đao trong tay hắn, một tay đón được thanh đao, xoay người lại một cước hướng hắn đá đến.

Hắn mạo hiểm nghiêng người tránh né, đao phong lướt qua hai má hắn, lợi hại chặt đứt một đoạn tóc đen, khiến hắn sợ run một giây.

Ngay tại một giây này, Tiểu Cửu khê xoay chuyển hồ điệp đao, xoay ngược cán đao, đao nhỏ cứ như vậy trực tiếp đâm vào ngực hắn! (oh my god!!! Chị giết anh rồi! T^T)

“Tiểu Cửu!”

“Tứ thiếu gia!” Thập Lục cùng Thập Thất cùng kêu rống lên sợ hãi. Đông Phương Tuyệt Thế thân hình bất động, nhú chặt hàng mi, tuyệt đồng băng hàn thâm trầm nhìn Tiểu Cửu, từ khi sáu tuổi Tiểu Cửu đã bắt đầu theo hắn, Tiểu Cửu thủy chung dùng sinh mệnh của mình để bảo vệ hắn, ngay cả một sợi tóc Tiểu Cửu cũng không cho người khác chạm vào hắn...

Không nghĩ tới, người đầu tiên làm hắn bị thương, cũng là cô.

“Haha... Đông Phương Tuyệt Thế, một đao này tư vị như thế nào? Thống khoái sao?” Bạc Thiếu Quân cười to.

Đông Phương Tuyệt Thế căn bản không thèm để ý đến Bạc Thiếu Quân, chính là chậm rãi, bàn tay nắm chặt tay đang cầm thanh đao cắm vào màng tim, đối với Tiểu Cửu cười điểm mị:

“Tốt lắm, đâm vào thật tốt, như vậy, tôi nợ cô, cũng chỉ vừa đủ một đao.”

Thần sắc Tiểu Cửu cổ quái nhìn hắn, ánh mắt hỗn độn, tay không tự chủ được run run.

“Lần sau, cô phải đâm vào sâu thêm một chút, hiểu không? Nhất định phải đâm vào thật sâu, tạo thành vết sẹo...mới có thể đủ dài...đủ lớn...” nói xong, hắn cầm tay cô cùng đao, rút ra.

Máu tươi nhiễm đỏ ngực cô, cũng nhiễm đỏ hồ điệp đao.

Đồng tử mắt Tiểu Cửu nháy mắt co rút lại, trái tim cũng tựa hồ đi theo dòng máu tươi sôi trào, nổ tung.

Cô thở gấp gấp, run rẩy, thống khổ...giống như người vừa mới trúng một đao kia, không phải Đông Phương Tuyệt Thế, mà là cô.

Cuối cùng, hai mắt cô mở to, thống khổ hét ra tiếng:

“A.....”

Bạc Thiếu Quân kinh hãi, vì sao hân gia tăng rửa khoá tâm trên người Tiểu Cửu lại như muốn vỡ tan! Thuật nguyên rửa của hắn, chưa bao giờ gặp sai lầm a! Không được, chứng tỏ khoá tâm của hắn chưa đủ mạnh, đến khi năng lượng của Tiểu Cửu liên bị suy yếu, trước khi khoá được lòng của cô, hắn không thể để Đông Phương Tuyệt Thế ảnh hưởng đến cô, càng không thể để hân mang cô đi....

Hắn cảm thấy phần nộ, thân thủ đem cô kéo lại, nhưng Đông Phương Tuyệt Thế động tác nhanh hơn, lấy môi hôn cô, một tay đem cô gắt gao ôm trong lòng, ôm thật chặt, sau đó đi.

Bạc Thiếu Quân tức giận hét lớn:

“Đông Phương Tuyệt Thế, Tiểu Cửu đã là thê tử của tôi, buông cô ấy ra.”

“Tôi đã nói, những thứ của tôi, ai cũng không thể chạm vào, không thể nhường, không thể động. Tiểu Cửu, vĩnh viễn đều chỉ thuộc về Đông Phương Tuyệt Thế ta, vĩnh viễn!”. hần lạnh lùng thốt.

“Cậu gian ngoan yêu nghiệt, nếu cậu không để cô ấy ở lại, tôi sẽ cho Đông Phương gia các người từ nay về sau đoạn tuyệt vô sau, tuyệt tử tuyệt tôn.” Bạc Thiếu Quân âm ngoan uy hiếp.

“Tốt, có bản lĩnh người thử xem, nếu thực sự có một ngày như vậy, nhớ kỹ, tôi cũng sẽ cho Bạc gia các người trả giá giống như thế.” Hần không hề có ý sợ hãi ác liệt cười, quay đầu hướng Thập Lục quát:

“Chúng ta đi!”

Đông Phương Lang tuân lệnh, liên thủ bức lui Giang Thạch cùng đám hộ vệ Bạc gia, nhất cử nhất động bắn phá xoá sạch nền trắng cùng đèn lồng trắng, bốn phía nhất thời hoá thành một mẩn hắc ám. Ngay tại bên trong tối đen, một đạo lửa hoa dấy lên, ánh lên khuôn mặt Đông Phương Tuyệt Thế yêu tà ma lệ. mọi người đều nhận thấy rõ ràng, hần đang cười. Giang Thạch đã được ném mùi, sắc mặt đại biến, tiến lên giữ chặt Bạc Thiếu Quân chạy ra bên ngoài, hơn nữa khẩn cấp kêu: “mọi người toàn bộ rút lui!”

Thanh âm hần chưa dứt, hoa lửa kia liền hoa thành vài hoả long, ở trong đại sảnh phì phò phun lửa, mọi người sợ tới mức thét chói tai trốn tránh.

“Đông Phương Tuyệt Thế!” Bạc Thiếu Quân rống giận dữ, lại bị một tiếng nổ mạnh cắn nuốt.

Lúc này đây, Đông Phương Tuyệt Thế thật sự phát điên, không chút nương tay đem toàn bộ Bạc trạch san bằng thành bình địa, hơn nữa giữa lúc hỗn loạn, mang tân nương Bạc Thiếu Quân đi.

7. Chương 7

Đông Phương Tuyệt Thế trừng mắt nhìn Tiểu Cửu trước mặt, cơn tức đã bốc thành hoả. Từ Bạc gia rời đi không lâu, truy binh liền xuất hiện, hơn nữa đám người đến bao gồm cả hắc bạch lưỡng đạo (kể cả xã hội đen lẫn cảnh sát chính quy), bất luận là quân cảnh cảnh sát, hay là hắc đạo lộ diện, thế lực của Bạc Thiếu Quân có thể nói kinh người, như mảng đốm trên mình con báo (ý chỉ là đông đảo, số lượng lớn). Nhưng hần đi vội vã, không có tâm tình đánh nhau, hơn nữa ba ngày trước bị tử phù hại cho thể thâm, hần cơ hồ cơm còn chưa ăn, thể lực suy giảm, thật sự lười cùng nhóm người này tốn hơi, vì thế Thập Thất đem bốn Đông Phương Lang đánh lạc hướng truy binh, hần cùng Thập Lục mang theo Tiểu Cửu trở về chi nhánh của Đông Phương Mỹ Nhân ở Bắc Kinh [Đông Phương các].

Bởi vì Đông Phương các chưa thi công xong, mặt tiền cửa hàng hỗn độn, tự nhiên lại trở thành chỗ trốn lý tưởng.

Chính là, khổ khổ sở sở mang Tiểu Cửu về, đợi cô tỉnh ngộ, hần mới phát hiện, người hần cứu trở về không phải là người của Đông Phương, mà là thê tử mới cưới của Bạc Thiếu Quân, Công Tôn Cửu!

Yêu pháp của Bạc Thiếu Quân quả nhiên lợi hại, đem toàn bộ trí nhớ 19 năm của Tiểu Cửu toàn bộ xoá bỏ.

Cô, không nhớ một chút gì về Đông Phương gia. Cũng không nhớ rõ hần. hiện tại, cô chỉ nhớ rõ Bạc Thiếu Quân, chỉ nhớ cô là thê tử Bạc Thiếu Quân. Mẹ nó!

“Tiểu Cửu, cô thật sự không biết tôi là ai?” hần không cam lòng, lại hỏi một lần nữa.

“Hừ, tôi đương nhiên biết, anh là kẻ thù của chồng tôi, tôi nói cho anh biết, đây là trên đất Trung Quốc, chồng tôi đã bày thiên la địa võng, tôi khuyên anh tốt nhất nên nhanh chóng đem tôi trở về.” Tiểu Cửu lạnh lùng trừng mắt hần.

Hần cũng trừng mắt nhìn cô, lửa giận trong đôi mắt đẹp cơ hồ đem toàn bộ thế giới thiêu trụi.

“Cô, chồng?” hần không có nghe sai đi? Cô lại đem ba chữ “chồng của tôi” nói ra dễ dàng như vậy? Như vậy... thật chói tai?

“Đúng, Thiếu Quân tuyệt đối không buông tha cho anh dễ dàng.” Cô hừ lạnh.

Thiếu Quân? Gọi thân thiết như vậy? đó là ai a? ai a?

“Cô không có chồng, nếu cô lấy một người đàn ông, người đàn ông đó cũng chỉ có thể là tôi.” Hấn lạnh lạnh bá đạo nói xong.

“Anh? Vì sao chỉ có thể là anh? Tôi lại không thích anh.” Tiểu Cửu nhíu mày, hoàn toàn không thèm để ý khuôn mặt hấn xám ngoét.

Mặt hấn trầm xuống, nhẹ tay ấn vào miệng vết thương bị cô đâm. Những lời này, so với một đao kia của cô còn lợi hại hơn. Bạc Thiếu Quân rốt cuộc đối cô làm cái gì? Tối hôm qua chứng kiến máu kia, chớp mắt một cái hấn còn tưởng cô đã thức tỉnh, nhưng mà, hiện tại, cô hiển nhiên vẫn chưa khôi phục trí nhớ, đương nhiên...trong mắt, trong lòng, đều không có hấn.

“Mặc kệ cô có thích tôi hay không, cô cũng chỉ có thể thích tôi.” Hấn cắn răng, mặc kệ trong lời nói của mình có bao nhiêu mâu thuẫn.

“người thực sự là kẻ cuồng vọng, vì sao ta chỉ có thể thích người?” cô không hờn giận nói.

“bởi vì cô là của ta, từ đầu đến chân, từ chân tóc đến hơi thở, đều là của ta.” Chớp mắt một cái hấn nhìn chăm chăm vào cô, trong lời nói tràn đầy tính độc chiếm, tư hữu.

Cô sửng sốt một chút, tâm không hiểu kinh hoàng.

“Anh ... Anh nói bậy bạ cái gì đó? Tôi đã lập gia đình....”

“Kia không tính.” Hấn quả quyết phủ định.

Không tính? Người này nghĩ hấn là ai vậy? Hấn nói không tính sẽ không tính sao?

“Anh có tật xấu này sao? Như thế nào vẫn nói những lời vô lễ này với tôi? Anh rất thích tôi có phải hay không?” cô đứng thẳng người, tay chống thắt lưng hỏi.

“Đúng.”

Cô lại ngây ngẩn cả người, lúc này, tâm gắt gao thu lại.

“Chính là rất thích, nên mới có thể khó chịu như vậy.” hấn trong cơn giận dữ, thấp rửa một tiếng, cuống bước tới gần cô.

“Cái gì?”

Cô còn chưa kịp phản ứng, tay hấn đã chế trụ sau gáy cô, mạnh mẽ kéo cô đến gần, cúi đầu chính là một trận mãnh liệt (first kiss!! Hơi muộn nha!)

Nguyên lai trong lòng hấn luôn có một cảm giác giày vò ngoan cổ, chính là thích, vết sẹo lúc 13 tuổi vắt ngang qua ngực, động một chút là đâm vào trái tim hấn, chính là tình yêu nha.

Tình yêu nha, ngây ngô, mang theo cảm giác như cục bông nhỏ, nhọn nhọn, chia cắt, chậm rãi lớn lên, đi từ nửa tim bên trái sang bên phải tâm thất, nhiều loạn nhịp tim hấn đập, trở ngại máu hấn lưu thông, làm hô hấp của hấn tắc nghẽn.

Loại cảm giác không thoải mái này, làm cho hấn ghét cay ghét đắng, hấn muốn kháng cự nó, nhưng càng làm như thế, nó càng lớn mau, càng lớn, cuối cùng, cuốn lấy toàn bộ trái tim hấn!

Chính là, tâm đã hiểu, ý chí vẫn hỗn loạn, chẳng cho đến khi Bạc Thiếu Quân xuất hiện, đem lòng đổ kị hừng hực của hấn làm cháy sạch toàn bộ lý trí còn sót lại.

Nguyên nhân vì chưa từng nghĩ tới sẽ có lúc bị mất đi, cho nên cũng không thèm để ý, hấn nghĩ, Tiểu Cửu vẫn đi theo bên người hấn, làm phiền hấn, âm ỉ hấn, mắng hấn, đi theo hấn, phối hợp hấn, có lẽ hận hấn, có lẽ thương hấn... chính là sẽ không rời khỏi hấn.

Nhưng mà, tên Bạc Thiếu Quân kia lại đem cô mang đi, đem xoá sạch tâm tư trong lòng cô, một chút cũng không để lại. hấn tưởng kia, tự nhiên dám dùng yêu thuật này, để cướp đi Tiểu Cửu bên người hấn.

Chết tiệt!

Hấn phải làm như thế nào mới khiến cô nhớ lại? như thế nào mới có thể khiến cô quay trở về là Tiểu Cửu?

Càng nghĩ càng giận, hân hôn càng kịch liệt, nụ hôn này, mang theo tâm tình hả giận, cũng với sự trừng phạt dành cho cô dám quên hân.

Tiểu Cửu cứng nhắc, cả người khẽ run, hơi thở nam nhân này nóng rực, cuồng phách, kiêu ngạo, không cho cự tuyệt, cứ như vậy xâm nhập vào trong miệng cô.

Cô kinh ngạc vài giây, mới lấy lại tinh thần, tức giận dùng đầu gối thúc mạnh vào bụng hân.

Hân cảnh giác buông cô ra, nghiêng người tránh né, lui sang một bên.

“Anh...Anh ...làm sao ngươi có thể hôn ta?” cô thở gấp gấp ,che miệng, giận dữ trừng mắt hân.

“Đây là dấu ấn, dấu hiệu em là nữ nhân của tôi, hiểu không? Về sau, ai dám tùy tiện hôn em, chính là muốn chết.” hân ác thanh ác khí tuyên bố. (bá đạo)

“Ai là nữ nhân của anh? Anh là đồ điên, xem ra tôi nhân nhượng với anh quá rồi!” cô tức giận, nhắm phía hân, nắm đấm hướng trực tiếp đến mặt hân. Hân cũng triển khai thân thủ đối kháng, cô đánh, hân phòng ngự, vô luận cô ra tay như thế nào, hân đều có thể thủ đúng như vậy, quả thực không giống như đang đánh nhau mà giống như đang tập võ. Tiểu Cửu càng đánh càng kinh ngạc, bất luận cô ra chiêu gì, tên mĩ nam không giống đàn ông này có thể hoàn toàn hoá giải, giống như... giống như hân sớm đối với công phu của cô rõ như lòng bàn tay....

“Muốn đánh thì đánh nhanh lên chứ, tôi mệt chết đi, chiêu tiếp theo muốn đá chân sao? Vẫn nên là dùng quyền thì hơn?” hân kiên nhẫn thúc giục.

Trong lòng cô rùng mình, trong mắt một tia hung ác chợt loé, không đá chân, chợt quét về phía bàn trà bên người, đem bàn trà ngã lăn ra, lại thừa dịp hân tránh qua, phi thân bổ nhào về phía trước, chưởng ngưng đọng toàn bộ sức lực hướng ngực hân.

Hân có thể tránh đi, nhưng hân không muốn, giống như cô đang phát cáu, rõ ràng tùy ý để cô đắc thủ.

Quyền của cô không nhẹ, miệng vết thương vừa được băng bó tốt lại bị rách ra, nhưng hân không nhúc nhích, cũng chỉ nhìn cô.

Thực đáng giận.

Cô cười lạnh, đang muốn đánh thêm một chưởng, đột nhiên cảm thấy lòng bàn tay mình ầm ướt, cúi đầu vừa thấy, toàn bộ sắc mặt trắng bệch.

Đây là...máu của hân...nhất thời, máu trong thân thể cô không hiểu sao nóng lên, trái tim cơ rút lại, giống như ở nơi quan trọng nào đó đang có một lực mạnh mẽ muốn phá vỡ tấm màn đen che lấp, lại không thể thoát ra được.

“Tiểu Cửu?” hân phát hiện ra cô khác thường, vươn tay ra phía trước.

“đừng chạm vào ta!” cô lui lại về phía sau, ôm ngực.

Đau quá...đau quá...

“làm sao vậy?” hân bước về phía trước, dùng sức bắt lấy cô.

Cô trừng mắt nhìn dung nhan tuyết lệ của hân gần trong gang tấc, đột nhiên cảm thấy, chính mình tựa hồ biết tên hân, nhưng mà, lại gọi không được...

Một vật chắn ngang cổ họng, rất muốn gọi ra tên, một cái tên rất đẹp rất đẹp, vì sao cô nghĩ mãi không ra?

“tránh ra! Ngươi tránh ra... ta nhìn thấy ngươi là tâm lại đau, đầu cũng rất đau...” cô thống khổ nhắm mắt lại, một nỗi thấp kêu.

Đông Phương Tuyết Thế nhíu mày, trong lòng thầm nghĩ, lúc trước Tiểu Cửu nhìn thấy máu của hân, cũng tràn ngập sự phức tạp như vậy, chẳng lẽ máu của hân có thể làm cô thức tỉnh sao?

Không, tựa hồ không đơn giản như vậy, nếu là như thế, Tiểu Cửu đã sớm tỉnh táo. Muốn cởi bỏ rửa thuật Bạc Thiệu Quân gia tăng trên người Tiểu Cửu, khả năng vẫn là dựa vào Văn Trí Lai. Hân không có biện pháp... chết tiệt chính là không có biện pháp...

“em tưởng là chỉ có mình em đau đầu, đau lòng sao? Tôi nhìn em như vậy, toàn thân đều đau!” hần bực mình nói.

Tiểu Cửu chậm rãi ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn hần, suy nghĩ vẫn đang hỗn độn mông lung không rõ.

Theo lý nam nhân này phải là địch nhân của cô, nhưng vì sao cô luôn luôn có một cảm giác đã quen biết hần từ rất lâu rất lâu rồi?

Vì sao cô cảm giác mình dường như thực yêu, rất yêu ánh mắt của hần nhìn mình?

“ngươi...rốt cuộc đem ta trở thành ai?” cô thì thào hỏi.

“em cho rằng em là ai?” hần hỏi.

“ta là Công Tôn Cửu...”

“không đúng, em là Đông Phương Cửu! họ kép Đông Phương, tên là một chữ cửu, số lớn nhất, cửu, mới là tên của em.” Hần nắm lấy bả vai cô, quát.

Đông Phương..... Cửu?

Cả người cô chấn động, tâm hồn đang mang một tấm màn đen nặng, tựa hồ vị vén lên một chút, cô có thể cảm giác được, bên trong tấm màn đen kia, có người, một người vô cùng quan trọng...

Công Tôn Cửu, em đã trở thành thê tử Bạc Thiếu Quân ta, vì anh sống, vì anh chết, trung trinh như một... thanh âm Bạc Thiếu Quân như âm hồn đánh vào đầu cô, trong mắt cô ngọn lửa hồng chợt loé, lập tức tránh khỏi hần, giận dữ kêu: “không, ta họ Công Tôn, tên đã có từ lâu, mà ta là thê tử của Bạc Thiếu Quân!”

“em...” Đông Phương Tuyết Thế tức giận đến mức muốn đánh cho cô một quyền bất tỉnh.

Lúc này, Thập Lục cùng Thập Thất gõ cửa đi vào, trên tay cầm theo cơm hộp, vừa thấy bọn họ giằng co nhau, không khí quỷ dị vây chặt, Thập Lục không khỏi hỏi: “mọi người...có khoẻ không?”

“cậu nói cái gì?” Đông Phương Tuyết Thế nhìn một cách xem thường.

Thập Thất vội vàng kéo Thập Lục một chút.

Thật là, Thập Lục đúng là người mù, loại thời điểm này trăm ngàn lần đừng lảm chuyện, bằng không lửa giận của tứ thiếu gia đảm bảo cháy đến đây.

Nhưng mà Thập Lục không chỉ mù, mà còn nhanh mồm nhanh miệng, thoáng nhìn Đông Phương Tuyết Thế ngực chảy ra máu, lại một trận kinh hô: “sao lại thế này? miệng vết thương như thế nào lại chảy máu? Hai người đánh nhau?”

“đánh cái rắm nhà ngươi?” Đông Phương Tuyết Thế mắng.

“thật là... bên ngoài tin tức nhanh nhạy, truy binh nhiều đến bất ngờ, nghe nói Bạc Thiếu Quân vì muốn đoạt lại Tiểu Cửu, hạ lệnh giết chết, ngay cả sân bay cũng bị Bạc gia theo dõi chặt chẽ, hai người như thế nào còn có tâm tình đánh nhau? Văn Trí Lai tiểu thư luôn dẫn dò hai chúng ta trong vòng ba ngày phải đem bọn họ trở về Đài Loan, tình hình hiện tại ra ngoài liên tục gặp vấn đề, như thế nào rời khỏi Bắc Kinh? Văn tiểu thư đưa ột trấn phù chỉ có thể giữ được ba ngày, qua ba ngày, tà thuật trên người tứ thiếu gia sẽ phát tác, Tiểu Cửu lại trở nên kỳ dị, ta đều vội muốn chết, mấy người lại còn như vậy...” Thập Lục sốt ruột nhắc đi nhắc lại một chuỗi dài. Đôi mắt diêm lệ Đông Phương Tuyết Thế đã muốn cháy thêm vài mồi lửa thiêu, Thập Thất vội vàng nói: “Thập Lục, cầm miệng.”

Thanh âm Thập Lục đột ngột dừng lại, lúc này mới hoảng sợ che lại miệng, nhìn Thập Thất cầu cứu.

Hần vừa mới nói cái gì? Không có đi? Hần chính là trong lòng nghĩ, chưa nói ra khỏi mồm đi? Đúng không?

Thập Thất lờm cho hần một cái: “đồ ngốc, ngươi chết chắc rồi!” biểu tình tức giận, rất nhanh thông minh chuyển sang chuyện khác.

“tứ thiếu gia, tôi giúp cậu thay thuốc! vết thương này cần phải nhanh xử lý, đêm nay chúng ta còn phải đi.” Thập Thất bỏ ra thuốc trị thương, hần thật cẩn thận nhìn Đông Phương Tuyết Thế.

Đông Phương Tuyệt Thế nghiêm mặt, trong lòng cũng hiểu được bản khoán của Thập Lục.

Hắn đã xem nhẹ Bạc Thiếu Quân, không nghĩ tới hắn có thể điều động được nhân lực nhiều như vậy, khó trách dám trực tiếp mạo phạm Đông Phương gia, thậm chí hạ lệnh giết chết hắn.

Chắc! một cái tử phù mà khiến cho bốn anh em hắn thất điên bát đảo, thai nhi trong bụng Hắc Tĩnh lại tràn ngập nguy cơ, ngay cả Tiểu Cửu hắn đều muốn đoạt...

Mẹ nó! Hắn sao có thể để cho tên mèo bệnh kia thực hiện được? lần này tình trạng của bọn họ tương đối bất lợi, muốn Tiểu Cửu tỉnh lại phải dựa vào Văn Trí Lai, mà trên người hắn tử phù chưa giải, trần phù của Văn Trí Lai chỉ có thể chống đỡ được hai ngày, nếu không hắn phải trong hai ngày này rời khỏi Trung Quốc, một khi phát tác, cơ hội bọn Thập Lục muốn đưa hắn cùng Tiểu Cửu trở về lại càng thấp. cho nên, hắn nhẫn nại đối với tức giận của Thập Lục, cầm giận cởi áo ra, để cho Thập Thất giúp hắn bôi thuốc.

Ánh sáng tràn ngập trên tấm thân trần trụi, phía trên ngực phải rõ ràng một miệng vết thương mới có, Tiểu Cửu nhìn chăm chăm vào kiệt tác của cô, tâm lại mãnh liệt co rút, cảm thấy, trên ngực của chính mình cũng ở vị trí đó, thấy đau.

Một lần nữa bôi thuốc trị thương, băng bó tốt, Đông Phương Tuyệt Thế thay áo sơ mi, cảm thấy mệt mỏi, vì thế nói: “tôi đói bụng.”

“vâng.” Thập Thất lập tức đem cơm trưa vừa mua để trên bàn.

Hắn nhìn về phía Tiểu Cửu, đối cô nói: “ăn cơm.”

“ta không ăn.” Tiểu Cửu cả giận nói.

“Ăn!”

“Ta nói ta không ăn!”

“Tôi nói em ăn, em phải ăn.”

“ngươi tên hồn đản này...” Tiểu Cửu phẫn nộ từng bước nhảy về phía trước, nhưng cô giật mình, rõ ràng trong tay hắn có một khẩu súng, nhắm đối diện cô.

“Ngồi xuống.” Hắn lạnh lùng thốt.

“Ngươi sẽ không nổ súng.” Nàng cười lạnh, nhưng lời còn chưa dứt, viên đạn không tiếng động găm thẳng vào sô pha bên người cô.

Cô kinh chấn một chút, mặt thay đổi, THập Lục cùng Thập Thất cũng miệng há to, ghen hòng nhìn trần trối.

“chớ chọc tôi, Tiểu Cửu, dùng súng không phải sở trường của tôi, hơn nữa vừa mệt vừa đói vừa tức giận, không cho phép ngắm được chuẩn.” Đông Phương Tuyệt Thế tựa vào lưng ghế sô pha, cảm thấy quá mệt mỏi.

Hắn không biết đối mặt với Tiểu Cửu, so với đánh nhau với hai mươi tên còn muốn mệt hơn.

Tiểu Cửu trừng mắt hắn, chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi xuống.

“đã qua 19 năm, chỉ cần tôi đói bụng, em đều giúp tôi cùng nhau ăn.” Hắn nói xong, liền nhớ tới những lúc Tiểu Cửu ăn cơm bên cạnh hắn lúc nào cũng dài dòng tranh cãi, hiện tại hắn mới biết được, kỳ thật là cô giúp hắn, cũng nhắc nhở không ăn cơm đúng giờ, lại thích đồ ăn rác...

Cô, luôn cùng hắn...

“đưa cho tôi hộp cơm.” Hắn ra lệnh.

Cô nhìn các hộp cơm để trên mặt bàn, chọn một hộp không có ớt xanh, thuận tiện đem một sợi dây thun màu đen buộc cổ tay, đưa cho hắn. ánh mắt hắn mâu thuẫn, nhìn chăm chăm vào động tác từ nhỏ của cô, tâm căng thẳng.

Khi ta đánh người muốn buộc tóc, hơn nữa chỉ buộc màu đen, người phải tùy lúc thay ta chuẩn bị.

Bảy tuổi đưa ra yêu cầu vô lý, làm cho Tiểu Cửu từ lúc bảy tuổi, thủy chung cổ tay lúc nào cũng mang dây buộc màu đen, nếu không có dây buộc màu đen, cô cũng sẽ tìm một dây thun màu đen mang theo.

Liền vì hấn... tâm tư dao động, hấn tiếp nhận hộp cơm, yên lặng nhìn chằm chằm cô: “vì sao chọn cái này cho tôi?”

“ta tùy tiện chọn.” cô nhú mi, lại liếc liếc coca cùng khoai tây chiên trên bàn, cũng không có hỏi hấn, liền trực tiếp đem hai loại này đưa đến trước mặt hấn.

Hấn nín thở, không kiềm chế được hơi nóng tràn ngập trên ngực. cho dù rửa thuật cường thịnh trở lại, cũng không ngăn cản được Tiểu Cửu hiểu thói quen của hấn sao?

Cô biết hấn thích ăn cái gì, không thích ăn cái gì, cô nhớ kỹ thói quen của hấn, cũng là thói quen theo thói quen của hấn.....

“loại đồ ăn rác này, năng lượng cao lại không dinh dưỡng, thực không hiểu vì sao có người thích ăn.” Cô không chú ý tới sự khác thường của hấn, bật thốt lên nói. Hấn ngẩn ngơ, đột nhiên cười to ra tiếng: “ha ha ha...”

Tiểu Cửu kinh ngạc, Thập Lục cùng Thập Thất cũng không hiểu tại sao. Đông Phương Tuyệt Thế vẫn cười, vẫn cười, cười đến ... nước mắt muốn chảy ra.

Tiểu Cửu ghét nhất là hấn ăn đồ ăn rác, luôn thích nói lảm nhảm, trước đây hấn cảm thấy cô thật phiền, hiện tại, nghe những lời này hấn lại cảm thấy yên ổn.

Bất luận Tiểu Cửu biến thành thế nào, đều là Tiểu Cửu của hấn.

“Người cười cái gì?” Tiểu Cửu giận dữ hỏi.

“Không có gì, mọi người ăn no một chút, đêm nay chúng ta bước đi.” Hấn nói xong mồm to cuồng ăn.

Bạc Thiếu Quân bày ra thiên la địa võng như thế nào, cho dù là địa ngục, hấn cũng có biện pháp thoát ra được.

Hấn sẽ mang Tiểu Cửu về Đài Loan, hai người cùng nhau trở về.

Đông Phương Tuyệt Thế nắm lấy tay Tiểu Cửu, chạy như điên giữa đêm khuya sương mù dày đặc, bọn họ cùng Đông Phương Lang bị thất lạc, Thập Lục cùng Thập Thất tuy rằng dẫn phần tử hắc bang rời khỏi Trung Quốc, nhưng vẫn có một đám cao thủ hình như là xuất thân từ quân đội đặc chủng truy đuổi hấn cùng Tiểu Cửu, một đường đuổi theo không bỏ. tình hình này, thật giống như năm hấn 13 tuổi bị bắt cóc. Hấn cùng Tiểu Cửu trốn khỏi bọn bắt cóc trẻ con, đối phương huy động toàn bộ lực lượng truy bắt bọn họ, hấn còn nhớ rõ lúc đó cảm giác sau lưng thấy được từng mũi nhọn bằng hàn đang đâm tới, đêm hôm đó là một đêm rét lạnh, Tiểu Cửu che chắn hấn ở phía sau lưng, không ngừng kêu hấn đi trước, cũng ra lệnh, không được quay đầu...

Lần này, Tiểu Cửu cũng ở phía sau hấn, cũng lôi kéo phía sau hấn, không ngừng cầm chân hấn, muốn kéo dài hấn, làm cho những người đó mau chóng đuổi theo.

“thả ta đi! Thả ta, không phải ngươi càng trốn dễ dàng được sao?” Tiểu Cửu thở phì phò hô to.

“đừng hòng.” Năm đầu ngón tay hấn nắm chặt cổ tay cô, nói cái gì cũng không buông.

Tối này vốn kế hoạch lái xe rời Bắc Kinh trước, sau đó sẽ tìm biện pháp từ Thượng Hải về Đài Loan, chính là tựa hồ Bạc Thiếu Quân có thể dựa vào rửa thuật trên người Tiểu Cửu để tìm ra tung tích của cô, bởi vậy, bọn họ vừa mới xuất phát, đã bị một nhóm người nhìn chằm chằm vào.

Phá vòng vây không khó, chuyện khó là làm sao cắt đuôi được bọn chúng, “lôi hỏa” trên người hấn đã dùng hết, hơn nữa đối với hoàn cảnh lại không quen, nếu hấn chỉ có một mình, rời khỏi đây không thành vấn đề, nhưng có thêm Tiểu Cửu, chính là khó khăn.

Bất quá, đối với Đông Phương Lang mà nói, cho dù chỉ có một cơ hội duy nhất, tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

“ngươi là đồ điên sao, mang theo ta chỉ thêm phiền phức, như vậy ngươi tuyệt đối trốn không thoát.” Tiểu Cửu lại kêu.

“em không phải là trời buộc, em là một bộ phận của tôi, hơn nữa, nếu không thể mang em cùng nhau đi, tôi cũng không đi.” Hấn quay đầu liếc cô một cái, đồng thời thoáng nhìn hai gã đã dần dần tới gần, lập tức kéo cô chuyển hướng vào một cái ngõ nhỏ. Tiểu Cửu không biết tại sao tâm mình lại có phần rối rắm, không biết chuyện gì xảy ra khiến trái tim chưa xót, cô chỉ biết là, cô cũng không hy vọng nam nhân xinh đẹp này chết, nhất là bởi vì cô mà chết.

Vì thế, cô cố ý chen chân vào giữa thùng rác và cột điện, làm cho chính mình nghiêng ngã ngã một phát, thừa cơ xoay cổ tay thoát khỏi trảo thủ của hắn.

Hấn dừng lại cước bộ, xoay người muốn bắt lấy cô, lập tức bị cô ngăn cản.

Hấn giận tái mặt, trừng cô.

“ngươi thật sự phiền, ngươi cũng không thêm để ý xem ta có muốn đi cùng ngươi hay không?” cô ghét giận thấp kêu.

“đừng náo loạn, Tiểu Cửu...” hắn nhin xuống tức giận, đi hướng cô.

“ngươi mới đừng náo loạn! ta và ngươi căn bản không hề có quan hệ, vì sao ngươi càng muốn bám lấy ta không buông?” cô dịch về phía sau tránh né.

“ai nói chúng ta không hề quan hệ? em cùng ta, là cùng sinh mệnh!” âm thanh hấn lạnh lùng nói.

“Đồng Mệnh Nhân?”

“cùng năm cùng tháng cùng ngày, thời gian chúng ta cách nhau chỉ kém đúng 59 giây.”

“lại là như thế nào? không biết có mấy trăm mấy ngàn người trên thế giới này có cùng thời gian sinh như thế.” cô châm biếm.

“Nhưng chúng ta không giống họ, mệnh chúng ta, từ 19 năm trước đã bị cột chặt vào với nhau, tựa như [Đồng Mệnh Điều] (hai con chim giống nhau) trong kinh Phật...”

“ngươi nhìn lầm người rồi, nếu trên đời thật sự có đồng mệnh điều, như vậy, đồng mệnh điều của ta phải là Bạc Thiếu Quân, không phải ngươi, ta cùng Thiếu Quân mới là một đôi.” Cô lãnh xịch.

Đông Phương Tuyệt Thế nhìn chăm chăm cô, đồng tử trong mắt lui lại, lửa giận điên cuồng đốt cháy từng tế bào.

Cô không hiểu! chết tiệt cô chính là không hiểu!

Nếu nguyên lai là Tiểu Cửu, nhất định lập tức hiểu được hàm ý trong lời nói của hắn, hiểu biết cảm tình của hắn đối với cô.

Nhưng hiện tại cô, căn bản tâm không đặt trên người hắn, không phải...

“Đồng Mệnh Điều không phải là một đôi, mà là một con! bọn chúng một thân hai đầu, mặt người hình chim, tuy hai mà một, cùng chung một thân thể, cho nên cùng sinh, cũng cùng chết.” thanh âm hấn lạnh lẽo đến tận xương.

Tiểu Cửu ngẩn ra, bỗng nhiên cảm thấy... hít thở không thông.

Vì sao nam nhân này mỗi lần trong lời nói, đều làm cho cô cảm thấy khó chịu, thật là khó chịu...

Nhưng mà, cô lại nở nụ cười, như là muốn đánh vào lồng ngực kia một trận đau đớn, dùng sức cười to: “ha...đó chính là thần thoại đi! Ngươi thực nghĩ trên đời này có đồng mệnh điều sao? Cười chết người, làm sao ngươi có thể ngây thơ như vậy? thực chịu không nổi.”

Đông Phương Tuyệt Thế cũng cười, cười đến cuồng dã, cười đến diêm mị đoạt người.

Hấn rốt cuộc đang làm cái gì a? một mạch thầm nghĩ đem Tiểu Cửu mang về, thậm chí cho dù có chạy không thoát.... Không, hắn không đi, cũng chạy không thoát.

Cho dù mang Tiểu Cửu trở về thì sao? Lòng của cô vẫn bị Bạc Thiếu Quân nắm trong tay.

Hiện tại việc hấn nên làm nhất, không phải mang Tiểu Cửu trở về Đài Loan, mà là đi tìm Bạc Thiếu Quân, bắt hấn hoàn trả lại tâm tình hoàn chỉnh của Tiểu Cửu!

Vì thế, hấn vươn tay về phía cô.

Tiếng cười của Tiểu Cửu đình chỉ, ninh mi nhìn hấn: “nhìn cái gì?”

“cho tôi một cái dây thun trên tay em.” Hấn nhìn cổ tay cô.

Cô ngẩn ngơ, kỳ thật cũng không nhớ rõ mình mang theo dây thun này, càng không hiểu hấn muốn cái dây thun làm cái gì, bởi vậy buồn bực cúi xuống, đưa cho hấn.

Hấn tiếp nhận, thuận tay đem mái tóc dài buộc thành đuôi ngựa.

Động tác này, làm cho lòng cô chấn động một chút.

“đi thôi!” hấn rút hồ điệp đao ra, xoay vòng trong lòng bàn tay, bước về phía trước.

“đi đến nơi nào?” Tiểu Cửu giật mình kinh ngạc. hấn quay đầu vút cho cô một cái cười lạnh sống lưng: “muốn xem tôi giết người như thế nào không? Trước khi có người nói khi tôi giết người rất tàn bạo, nhưng lại rất hoa lệ xinh đẹp, làm cho cô ấy nhìn không rời tầm mắt...” nói xong, hấn trực tiếp vọt vào đám truy binh đang uy hiếp mình, đại khai sát giới.

Thật sự là một hồi hoa lệ chết chóc.

Đông Phương Tuyệt Thế như gió xoáy màu đen, đơn thương độc mã điên cuồng quét qua đám bộ đội đặc chủng, chỉ thấy thân hình hấn như quỷ mị, chọt trái chọt phải, phàm đã ra tay chắc chắn máu bắn tung toé, hồ điệp đao ngân quang lóng lánh, càng chiếu rọi tư thái công kích của hấn, quả thực hung ác như dã thú, ngôn dụ lại tràn ngập bạo lực mỹ học.

Đẹp quá.....

Tiểu Cửu hoa mắt nhìn hấn, thật sự không thể dời đi ánh mắt, nhìn theo thân ảnh hấn bay lên, đất đá bay loạn xạ, nhưng tầm mắt của cô chỉ có thể dừng trên người hấn, quanh mình hết tất thấy đều trở nên mơ hồ, chỉ có hấn, là nguồn sáng duy nhất.

“thật là, tuy em thể nhưng lại bị hấn mê hoặc...” Bạc Thiếu Quân lạnh lẽo châm chọc xuất hiện ở phía sau cô.

Cô cả kinh, quay đầu nhìn “Trượng phu” chính mình.

“Thiếu quân.....”

Bạc Thiếu Quân xoay mình nắm lấy tay phải của cô, kiểm tra hình xăm trên tay cô, sắc mặt âm bạch mà lãnh khốc. “hình xăm mặc dù vẫn như vậy, nhưng tinh thần em lại ở bên ngoài, mới có thể thấy rõ ràng có cơ hội, lại không giết được hấn.” Hấn trách cứ nhìn khuôn mặt Tiểu Cửu chột dạ, con người phía sau kính đen có kính dị, phần hấn, cùng với lòng đổ kị. Rốt cuộc là lực lượng gì, mới có thể mạnh hơn trời buộc hấn gia tăng trên người Tiểu Cửu? Ngay cả khoá tâm rửa lợi hại nhất của hấn cũng không khoá được lòng của cô!

“em...” Tiểu Cửu á khẩu không trả lời được.

“xem ra, trước mặt em anh phải giết chết hấn, mới có thể loại bỏ được chương khí trong lòng em.” Hấn lạnh lùng nói, ngẩng đầu nhìn Đông Phương Tuyệt Thế một địch hai mươi.

Đông Phương Tuyệt Thế toàn thân là máu tanh, khiêu khích tràn ngập trên mặt, lãnh huyết mà cuồng tiếu, như ma thần ngang nhiên đứng thẳng, ở dưới thân hấn, đám bộ đội đặc chủng kia cơ hồ toàn quân bị diệt.

Tiểu Cửu cảm giác được trên người Bạc Thiếu Quân phát ra ác khí cảm hận, sau đó, chợt nghe thấy hấn lớn tiếng quát: “giết hấn!”

Giang Thạch dẫn mười tên nhân viên cảnh sát cùng nhau hiện thân, mỗi người trong tay đều mang súng, đồng loạt nhắm vào Đông Phương Tuyệt Thế.

Nhưng lúc này, tiếng súng liên tục vang lên khắp mọi nơi, năm người hắc y nhân gia nhập cuộc chiến, nháy mắt đã đánh gục mười tên.

Nguyên lai Thập Lục chờ sau khi Đông Phương Lang giải quyết năm tên hắc bang Trung Quốc, đúng lúc chạy đến, vây quanh Đông Phương Tuyết Thế, cùng hắn kẻ vai chiến đấu, sáu người hành động nhanh như điện, trong lúc đó di chuyển trong lòng kẻ địch, súng cần bắn không thể nhắm, chỉ có thể vật lộn. Một hồi chiến đấu kịch liệt, ở trong sương mù dày đặc diễn ra, Tiểu Cửu nhìn lòng bàn tay đang ẩm ướt của mình, nhưng không cách nào phân tích được đến tột cùng cô đang lo lắng cái gì.

“hắn sẽ thua!” Bạc Thiếu Quân bỗng nhiên nhìn thấu bên tai Tiểu Cửu cười khẽ.

Tiểu Cửu ngạc nhiên, nam nhân xinh đẹp kia cùng đồng bọn của hắn đang chiếm thượng phong, làm sao có thể...

Cô hoang mang, thân thể Đông Phương Tuyết Thế lại đột nhiên gục xuống một chút.

Cũng chỉ tích tắc như vậy, có kẻ đã nhân cơ hội bắn về phía ngực hắn.

Tiểu Cửu trợn to mắt, tim đập như sấm rền, thùng thùng thùng đồng vang không ngừng, âm ỹ không ngừng.

Thế cục nháy mắt biến đổi đột ngột, Giang Thạch cùng cảnh sát chuyển bại thành thắng, ba gã Đông Phương Lang còn lại nhanh chóng bổ sung vị trí trống, hộ vệ bên người Đông Phương Tuyết Thế, nhưng mà, hắn dù chưa trúng đạn, cả người lại nằm co trên mặt đất, thống khổ kêu rên.

“sao lại thế này? Trán phù của Văn tiểu thư hắn là có thể chống đỡ được hai ngày nữa a!” Thập Lục mặc kệ vết thương trên người mình, giúp đỡ Đông Phương Tuyết Thế vội hỏi.

“a... ‘tiên tri’ của Đông Phương gia cũng thật lợi hại, nhưng nước xa không cứu được lửa gần, ta thật muốn nhìn, người bị quỷ phù của Bạc gia hạ lên người, còn có thể điên cuồng ngang ngược bao nhiêu?” Bạc Thiếu Quân cười lạnh, tay ở trong không khí vẽ phú chú.

“ngô...” cảm nhận đau đớn sâu sắc ở trong cơ thể Đông Phương Tuyết Thế va chạm cực độ, nhưng hắn không yếu thế, cắn răng cố nén, giãy dụa đứng lên, lại đẩy ngã hai người khác.

Đáng chết! Bạc Thiếu Quân hỗn đản này.....

Đông Phương Tuyết Thế trừng mắt Bạc Thiếu Quân, ở trong lòng cuồng mắng, trên mặt, trên người tất cả đều là huyết, làm người ta kinh hãi.

“Thập Lục, các người che dấu ta.” Hắn hạ lệnh.

“dạ.” Thập Lục cùng Thập Thất cho dù đang bị trọng thương, cũng không nói câu thứ hai, mệnh lệnh của Lang Vương, Đông Phương Lang liều chết cũng phải chấp hành.

Vì thế năm người Đông Phương Lang che chắn công kích của kẻ khác, Đông Phương Tuyết Thế nhিপ bước trầm ổn, đi từng bước một đến phía Bạc Thiếu Quân.

Bạc Thiếu Quân trừng mắt hắn, thấy hắn rõ ràng cả người lung lay như sắp đổ, tự nhiên còn có thể cứng rắn chống đỡ, không khỏi hoảng sợ lui về phía sau.

“Giang Thạch, giết hắn!” Bạc Thiếu Quân rống giận.

Giang Thạch cầm trường đao, dẫn ba gã hộ vệ Bạc gia nhắm phía Đông Phương Tuyết Thế, nếu là bình thường, những người này căn bản không phải là đối thủ của Đông Phương Tuyết Thế, nhưng giờ phút này, hắn bị hạ phù chú, sớm lực bất tòng tâm, cố hết sức cùng bọn chúng đối kháng, suýt vài lần không đứng dậy nổi, cuối cùng, khi hắn vất vả đánh ngã hai gã hộ vệ kia, Giang Thạch đứng phía sau nhân cơ hội đánh lên, hắn xoay người, tay chân lại như bị dây thừng vô hình trói buộc, rốt cuộc không thể động đậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn Giang Thạch gơ đao bổ về phía hắn...

“Không!”

Tiểu Cửu nghe thấy một tiếng thét bạo liệt chói tai, sau đó, cô cảm giác được chính mình cử động.

Có người kêu cô, cô không nghe thấy, có người bắt lấy cô, bị cô hất ra; có người ngăn cản đường đi của cô, bị cô đánh bay.

Cô một bước rồi lại hai bước, liều mạng lao về phía trước, đem tất cả khí lực chạy nhanh, một giây cũng không thể kéo dài, cô phải đến trước bả đao kia, cô so với thời gian còn nhanh hơn, bởi vì... cô phải bảo hộ người kia...

Cô phải thay hấn chắn sát, cô phải thay hấn chịu khổ, cô phait chết thay hấn!

Nhưng cô không hối hận, cô cam tâm tình nguyện, vì cái kia... người cô âu yếm nhất!

“Tuyệt Thế!”

Một tiếng long trời lở đất nổ ra, xuyên phá khoá tâm linh hồn kia, theo yết hầu của cô, một tiếng phát ra.

Khoá tâm rủa bị phá, Bạc Thiếu Quân kinh hãi, thân mình run lấy bầy, phun ra một ngụm máu to, rồi ngã về phía sau.

Đông Phương Tuyệt Thế nghe thấy rốt cuộc cô cũng gọi tên hấn, vui vẻ quay đầu, nhưng khi hấn nhìn hướng cô chạy tới, sắc mặt nháy mắt đại biến. Cảnh này sao lại quen thuộc như thế, quen thuộc đến mức làm cho trái tim hấn lại lần nữa bị xé rách! Không cần! Tiểu Cửu! Không được lại đây! Không cho phép lại đây!

Hấn hoảng sợ trừng lớn hai mắt, muốn quát bảo cô ngừng lại, nhưng ngay giây tiếp theo, cô đã đến gần hấn, dùng thân thể của cô, lưng của cô, bảo vệ hấn.

Lưỡi đao hạ.

Thời gian, ở trong khoảnh khắc này mà đông lại.

Ác mộng của hấn, lại lần nữa diễn ra...

8. Chương 8

Nếu sự việc lại diễn ra như thế, em sẽ làm như vậy.

Đông Phương Tuyệt Thế kỳ thật phi thường thông hận Tiểu Cửu nói nhưng lời này, ai muốn cô bảo hộ? Cô thật ngu ngốc, chẳng lẽ cô không hiểu được, hấn không cần kẻ chết thay, hấn không cần cô che chắn phía trước hấn, hoặc là canh giữ phía sau hấn, hấn lại càng không muốn cô lúc nào cũng liều mình, hấn chỉ cần cô ở bên cạnh hấn, thật tốt thật tốt, bên cạnh hấn.

Lực đạo va chạm mãnh liệt, trong mũi tràn ngập hơi thở trên người cô, là mùi hương hấn đã quen thuộc trong mười chín năm, một chút cũng không nồng, ngược lại còn có chút thần nhiên đương nhiên, hấn không thích mùi hương nhân tạo, hơn nữa, không bao giờ thích mùi này lẫn với mùi máu tanh.

Chết cũng không thay đổi.

Vì thế, trước khi thanh đao hạ xuống lưng một giây, hấn dùng lực lượng còn sót lại ôm lấy Tiểu Cửu, mạnh mẽ cuốn, đem cô đặt dưới thân. Trảm đao vừa hạ, Tiểu Cửu mở lớn miệng, thanh âm lại như bị khoá chặt, không nói thành lời.. phút chốc, hai viên đạn từ trong bóng tối bắn tới, một viên nhắm thẳng mi tâm Giang Thạch, một viên khác nhắm chuẩn thanh trường đao, thân đao keeu keng một cái.

Thân mình Giang Thạch chấn động, ngã xuống về phía sau, ánh đao xoẹt qua cánh tay Đông Phương Tuyệt Thế, đi lạc sang một bên.

Sắc mặt Bạc Thiếu Quân âm tư xanh mét được hộ vệ phía sau bảo hộ, quay đầu nhìn chỗ viên đạn vừa tới, một nam tử đã lẹ (đẹp kiểu cuồng dã) cùng một nữ tử áo trắng chậm rãi hiện thân, phía sau bọn họ, năm bóng đen cũng đi sát theo.

Là lão tam của Đông Phương cùng bảy sói của hấn!

Về phần nữ tử kia, chính là “tiên tri” từng có thiên nhãn Văn Trí Lai đi!

Nữ nhân này quả nhiên muốn làm bóng đèn cản trở, tới thật đúng lúc, Bạc Thiếu Quân ở trong lòng giận nghĩ kĩ.

Đông Phương Khuynh Quốc cùng Văn Trí Lai đi đến bên cạnh Đông Phương Tuyết Thế, Văn Trí Lai giúp hấn trấn trụ quỹ phù, nhất thời cả người Đông Phương Tuyết Thế giống như được giải huyết đạo, thoải mái hơn.

“Thật là, muốn tới thì sao không tới sớm hơn một chút, cứ kéo dài.” Đông Phương Tuyết Thế thầm oán trừng mắt nhìn anh ba của mình.

“Em cho rằng nhập cảnh thật dễ dàng sao? Thế lực của họ Bạc cũng không nhỏ, bọn anh muốn vào cũng mất không ít khí lực đâu.” Đông Phương Khuynh Quốc hừ nói.

“Tiểu Cửu, em có khoẻ không?” Văn Trí Lai thân thiết nói hỏi Tiểu Cửu sắc mặt tái nhợt.

Tiểu Cửu đầu óc hỗn loạn không thôi, vừa rồi mạo hiểm còn tràn ngập trong lòng cô, chuyện năm 13 tuổi giờ phút này như hiện ra trong đầu cô, tất cả hoàn toàn lẫn lộn với nhau, nhưng trong đầu tựa hồ có chỗ trống quỹ dị, hoàn không thể nhớ ra nổi.

“Em... làm sao vậy?” cô kinh ngạc hỏi lại.

“Em làm sao vậy? Ngu ngốc này! Em nhào tới đây làm cái gì? Ai cần em lao tới?” Đông Phương Tuyết Thế không để ý cánh tay phải đang bị đao làm thương, khởi động thân trên, cúi đầu nhìn Tiểu Cửu bị đặt ở trên, chữ ằm lên.

Cô trợn to mắt, đầu óc nhất thời nhớ rõ những hình ảnh trước đây.

Một đao kia, cô nên thay Đông Phương Tuyết Thế chắn, rõ ràng cô tự nhận đao thay hấn...

Nhưng Tuyết Thế ngược lại lại dùng thân thể hấn bảo vệ cô, hấn... tự nhiên bảo vệ cô...

Cô nhìn thấy đao kia bổ xuống người hấn... dùng sức nhào về phía hấn.

“Sớm bị em làm tức chết rồi! Em dám không nghe lời tôi nói? Em nghĩ tôi là đứa trẻ lên ba không hiểu chuyện sao? Ngu ngốc!” hấn nhìn về mặt cô còn ngốc, âm thanh lớn hơn nữa.

Cô trừng mắt nhìn, nhiệt khí xông lên hốc mắt, toàn bộ lực phủ ngũ tạng rối rắm.

Tuyết Thế toàn thân đều là máu, nhưng mà.. nhưng mà hấn còn sống, còn có thể mắng chửi người, còn có thể trừng mắt, còn có thể hung hăng như vậy... thật tốt quá...

“Về sau, không cho phép, tuyệt đối không cho phép lại làm như vậy nữa, có nghe hay không!” hấn tiếp tục mắng điên cuồng, bạo phát để phát tiết những hoảng sợ trong lòng, nhưng còn chưa mắng xong, đột nhiên ngẩn ngơ.

Tiểu Cửu vươn tay, ôm chặt lấy hấn, hai tay cô vì bị kinh sợ quá mức mà run run, ôm lấy thân hình cũng bị kinh hách mà run run của hấn.

“Tuyết Thế... anh không có việc gì... Người không có việc gì người không có việc gì người không có việc gì.....” cô kích động thấp kêu.

Mặt hấn cuồn cuộn nổi giận, thoáng chốc hoá thành đau đớn quanh lòng, mạnh mẽ đem cô ôm chặt lấy.

Hung hăng ôm sát.

Tiểu Cửu của hấn rất cục cựa cũng trở lại.

Bạc Thiếu Quân nhìn hai người bọn họ ôm nhau tình cảm, sắc mặt xám như tro tàn.

Vì Đông Phương Tuyết Thế, Tiểu Cửu ngay cả tính mạng cũng không cần sao?

Ngay cả vị trí thê tử của Bạc gia tông chủ, cũng muốn bỏ qua sao?

Đông Phương Tuyết Thế ngẩng đầu, tầm mắt cuồn cuộn cùng hấn chống lại ánh mắt, một đao hoả hoa vô hình trong lúc đó toé lửa.

“Đông Phương Tuyệt Thế, buông vợ của ta ra!” Bạc Thiếu Quân quát.

“Vợ? Người cưới Tiểu Cửu nhà chúng ta lúc nào? Đông Phương gia chúng ta tại sao lại không biết?” Đông Phương Khuynh Quốc lạnh lùng trừng mắt hắn, đối diện chỉ vào họng hắn.

“Nghĩ thức đã hoàn thành, ai cũng không thay đổi được sự thật.” Bạc Thiếu Quân đoán chắc hắn sẽ không dám nổ súng, trận này người thắng vẫn sẽ là hắn.

Văn Trí Lai nhìn Bạc Thiếu Quân, khuôn mặt nhỏ nhắn bình tĩnh, ánh mắt đầu tiên khi nhìn thấy hắn liên hơi hơi nhúu mày.

Trừ ách sư này thật sự khó giải! Đông Phương gia lần này, thật sự không có phần thắng.

“Đối mặt sự thật đi, ém bùa chú lên người Tiểu Cửu, lại lén lút làm ra cái nghi thức quỷ quái, liền dám tuyên bố Tiểu Cửu là vợ của người? Thật sự

“Mặc kệ như thế nào, Tiểu Cửu từ lâu đã là người của Bạc gia chúng ta.” Nói xong, Bạc Thiếu Quân chuyển hướng Tiểu Cửu kêu gọi:

“Công Tôn Cửu, lại đây, em còn chưa quên lời nói của mình chứ? Em cũng rõ ràng, mạng của anh, mạng của Đông Phương gia, đều nằm trong tay em.”

Tiểu Cửu quay đầu nhìn hắn, sắc mặt trắng xanh.

Cô nghĩ tới, cô không thể để Bạc Thiếu Quân chết, hắn mà chết, toàn bộ Đông Phương gia cũng không cứu được, cho nên, cô phải trở về bên cạnh hắn, trở về...

“Đủ, đừng nghĩ có thể tiếp tục uy hiếp Tiểu Cửu, người chính là một cái quỷ phù, người cho rằng bọn ta sợ người sao?” Đông Phương Tuyệt Thế giữ chặt Tiểu Cửu, phần nộ hết lớn.

“Người thật sự không sợ sao? Đông Phương gia bị nguyên rửa gần trăm năm, cái các người muốn nhất chính là giải rửa lời nguyên đi? Chính là, mắt thấy giải rửa ngay trước mắt, mà lăng tẩm kia còn bị ta cố tình dùng quỷ phù làm tăng thêm phần oán khí, chỉ cần quỷ phù chưa trừ một ngày, các người chỉ sợ ngay cả một bước đi cũng diệt sạch cả nhà, như vậy, vẫn là không sợ sao?” Bạc Thiếu Quân cười âm hiểm.

“Người thật phiền phức.” Đông Phương Khuynh Quốc diêm mâu loè loè, ngón trỏ đặt vào cò súng.

Văn Trí Lai nhẹ nhàng đưa tay đặt trên khẩu súng, hướng Đông Phương Khuynh Quốc lắc đầu, thở dài: “không thể giết hắn, Khuynh Quốc, kết quả của ngày hôm nay, là do ngàn năm trước, năm đó Công Tượng thiếu một phần ân tình của Bạc gia, cho nên hôm nay mới có thể như thế này.”

Như thế nào lại liên quan đến Công Tượng?

Đông Phương Khuynh Quốc cùng Đông Phương Tuyệt Thế đồng thời rùng mình.

“Năm đó, Công Tượng lấy thân tuần táng, người dạy hắn lời nguyên Mỹ nhân từ, chính là rửa thuật sư họ Bạc.” Văn Trí Lai nhúu chân mày, Bạc gia đời Tống, lấy rửa thuật mà nổi tiếng, không nghĩ tới huyết mạch của bộ tộc này lại có thể kéo dài đến ngàn năm, lưu truyền tới nay.

Mọi người Đông Phương gia ngây dại, nhất là Tiểu Cửu, hoàn toàn không nghĩ tới song phương sẽ có một tầng nhân duyên này.

Bạc Thiếu Quân cũng có chút kinh dị, đối với chuyện ngàn năm trước đã qua, hắn không thể biết hết, nhưng mà, bên trong khu lăng tẩm của công chúa kia có một cỗ rửa khí quen thuộc, lại cùng sức mạnh trên người hắn cộng hưởng, đây là sự thật.

“Biết thế, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Đông Phương Khuynh Quốc nhúu mày.

“Bạc gia ở đời Tống chính là gia tộc cổ thuật âm dương dân gian, đối với chính biến cung đình quốc sư cũng không tha, cũng có được tiềm lực cường đại, Công Tượng là một thảo dân, cũng chỉ có thể nhờ thuật sư dân gian xin giúp đỡ, người thuật sư họ Bạc hoàn thành tâm nguyện, giúp hắn đưa Mỹ nhân chú cùng hồn phách công chúa gắn bó một chỗ với nhau.” Văn Trí Lai chậm rãi nói.

“Kia cũng là Công Tượng thiếu nợ ân tình của nhà họ Bạc, vì sao lại muốn chúng ta trả nợ thay?” Đông Phương Tuyết Thế cả giận nói.

“Ngàn năm sau, hậu thế của người Công Tượng kia trở thành con cháu của Đông Phương gia, trong khi Bạc gia lại gặp phải nỗi lo lắng hương khói đoạn tuyệt, nợ này, đương nhiên Đông Phương gia phải trả.” Văn Trí Lai thực bất đắc dĩ. Sinh mệnh nhân quả tuần hoàn, người thường không thể kháng cự sửa đổi.

“Hương khói đoạn tuyệt?” Đông Phương Khuynh Quốc vi giạt mình.

“Ý tứ chính là họ Bạc sắp chết.” Đông Phương Tuyết Thế hừ lạnh.

“Trừ ách sư Bạc gia đều là người dùng dương mệnh của bản thân để trừ đi tai hoạ, kết quả là bị âm tà phản phệ, bởi vậy không thể tránh khỏi mệnh yếu chết sớm, thật lại nói tiếp, Bạc gia cùng Đông Phương gia đều phức tạp giống nhau.” Văn Trí Lai nhìn Bạc Thiếu Quân, cảm khái không thôi.

Bạc Thiếu Quân âm thầm kinh hãi, Văn Trí Lai quả nhiên không phải hạng người hời hợt, năng lực của cô vượt xa tưởng tượng của hắn.

“Thế này, Văn Trí Lai, người lập tức có thể nhìn ra mấu chốt của Bạc gia chúng ta, nhưng mà, Bạc gia cũng vẫn có biện pháp giải quyết vấn đề này, chỉ cần tìm được người có vượng phúc làm thế tử, âm dương bổ tương, chúng ta có thể trường thọ kéo dài trăm tuổi.” hắn nói xong, ánh mắt nhìn thẳng Tiểu Cửu.

“Nữ tử khu sát vượng phúc (phúc khí dồi dào. Có lẽ thế), chỉ có thể ngộ (gặp gỡ) không thể cầu, Tiểu Cửu âm trung mang dương, là mục tiêu mang phúc khí của trời có thể trấn tà ác, là người mang cát vượng trăm năm khó gặp, chỉ tiếc người cùng cô ấy vô duyên.” Văn Trí Lai nghiêm mặt nói.

“Vô duyên? Hừ, vô duyên ta có thể cầu duyên.” Bạc Thiếu Quân cười lạnh.

“Cường cầu đến duyên, không phải duyên, mà là nghiệt, thân là âm dương cổ thuật sư, hắn người so với người khác phải rõ ràng hơn a!” Văn Trí Lai than nhẹ.

“Ta có thể hoá nghiệt thành duyên...” Bạc Thiếu Quân nói xong đột nhiên hai tay giải phóng, lấy máu tươi của chính mình ở không trung kết ấn (vẽ phong ấn), nhất thời, Đông Phương Khuynh Quốc cùng Đông Phương Tuyết Thế sắc mặt đều đột biến, thống khổ ôm ngực.

“Tuyết Thế!” Tiểu Cửu kinh hô.

““Khuynh Quốc.....” Văn Trí Lai lo lắng lập tức vẽ bùa ngăn cản, nhưng cô bản thân đang mang trọng thương, thể lực cùng năng lực đều bị giảm mạnh, căn bản không thể ngăn cản được ác rửa độc địa của Bạc Thiếu Quân.

“Hừ, Văn Trí Lai, người cho là người đã đến đây rồi có thể giải quyết được vấn đề sao? Quá ngây thơ rồi, nếu Mỹ nhân chú thật sự là từ Bạc gia ta mà ra, như vậy, trừ bỏ ta, ai cũng không thể cứu Đông Phương gia các người.” Bạc Thiếu Quân đắc ý nói.

Về mặt Văn Trí Lai vô cùng lo lắng, nguyên nhân vì trong lòng hoảng loạn, cô mới cùng Đông Phương Khuynh Quốc tới nơi này, hiện tại biết được sự kiện tiền căn hậu quả, kỳ thật trong lòng cô cũng biết rõ chuyện gì sẽ phát sinh. Cô cùng Đông Phương Khuynh Quốc đều chỉ có mười năm chung sống, giả thiết đó nếu một khi không thay đổi, như vậy, Đông Phương gia muốn vượt qua cửa ải khó khăn này, tất sẽ phải có người đứng ra giải quyết.

Bởi vậy, cô nhìn Tiểu Cửu.

Quả nhiên, Tiểu Cửu đứng lên, nhìn chằm chằm Bạc Thiếu Quân, cao giọng hô to: “dừng tay, Bạc Thiếu Quân, ta nguyện ý làm vợ người, người hãy bỏ qua cho Đông Phương gia đi!”

“Tiểu Cửu!” Đông Phương Tuyết Thế kinh hoàng hét lên.

“từ đầu tới cuối người người muốn, chỉ có ta mà thôi, không phải sao?” Tiểu Cửu lạnh lùng thốt.

“đúng vậy, anh cũng không muốn làm sự tình náo loạn lên, chỉ cần em trở thành vợ anh, vì anh sinh con dưỡng cái, hứa hẹn với anh, Bạc gia cùng Đông Phương gia liền chấm dứt liên quan.” Bạc Thiếu Quân mỉm cười nói.

“được, người nói phải giữ lấy lời.” Tiểu Cửu nói xong nhẹ nhàng tránh khỏi Đông Phương Tuyết Thế đang đau đớn mà suy yếu, hướng đến Bạc Thiếu Quân.

“không được! anh không cho phép! Tiểu Cửu, em phải theo anh trở về! trở về! ” Đông Phương Tuyết Thế thở phì phò, thân dài bắt lấy tay cô, gương mặt tuyệt diệu vì hận ý mà vằn vẹo. hắn vì sao không thể giữ cô lại? chết tiệt vì sao không thể.

Tiểu Cửu đứng im, quay đầu lại, vẻ mặt bình tĩnh mà nhận mệnh nhìn hắn. “Tuyết Thế, Đông Phương Lang có ba điều cấm kị, không thể xử trí theo cảm tính, phải lấy đại cục làm trọng, anh không nhớ rõ sao?”

“không nhớ rõ, con mẹ nó lấy đại cục làm trọng, anh cái gì cũng không nhớ!” hắn điên cuồng hét lên, quay đầu nhắm hướng Đông Phương Lang hét to: “các người đứng đó làm cái gì? Đem Tiểu Cửu bắt lại, mau!”

Đông Phương Lang đang muốn ra tay, Tiểu Cửu liền nghiêm khắc quát: “ai cũng không cho phép ngăn cản ta, ngăn cả ta là khiến Lang Vương chết, các người không hiểu sao?”

“đừng nghe cô ấy, ta nói các người bắt cô ấy lại!” Đông Phương Tuyết Thế khàn khàn hô to.

Nhóm người Đông Phương Lang đứng yên bất động, bởi vì nguyên tắc thứ nhất của Đông Phương Lang chính là thề sống chết bảo vệ Lang Vương, bởi vậy, bọn họ không thể ngăn cản Tiểu Cửu, về công, về tư, đều không thể.

Nhìn Tiểu Cửu đi từng bước một đến bên Bạc Thiếu Quân đang hướng đôi mắt thẳng lợi mỉm cười. Đông Phương Tuyết Thế chuyển hướng sang Đông Phương Khuynh Quốc, cả giận nói: “tam ca, chẳng lẽ anh cũng không ngăn cản Tiểu Cửu sao? Chẳng lẽ anh cũng trở mặt nhìn cô ấy rồi khỏi chúng ta sao??”

Đông Phương Khuynh Quốc đau đến thấu xương ở bên cạnh Văn Trí Lai, nhìn em trai đang bị vây hãm trong lưới tình, cũng chỉ có thể thấp giọng đánh thức hắn: “Tuyết Thế, em coi như... tỷ tỷ...của em....xuất giá...”

Những lời này như sấm đánh bên tai khiến cho trong lòng Đông Phương Tuyết Thế, chặn hấn hò hét, cũng ngăn chặn hô hấp của hắn. tỷ tỷ! cho nên...

Cho dù Tiểu Cửu ở lại Đông Phương gia, hắn cùng Tiểu Cửu cũng không có khả năng có kết quả? Tam ca là muốn nhắc nhở hắn hay sao? Phải không? Nhắc nhở hắn cùng Tiểu Cửu trên pháp luật thân phận là chị em?

Sắc mặt Tiểu Cửu không thay đổi, chính là cước bộ hơi hơi dừng một chút, chỉ có một chút, lại tiếp tục đi phía trước.

“tỷ tỷ... ha ha.. thật buồn cười... ha ha...” hắn xoay mình lớn tiếng cười, cười giống như Đông Phương Khuynh Quốc đang nói điều gì buồn cười đến cỡ nào.

Hắn càng cười càng điên dại, từng người Đông Phương gia lòng lại trầm trọng thêm, tâm Tiểu Cửu, cũng lại càng đau.

Cuối cùng, hắn cười ngã vào bên cạnh Đông Phương Khuynh Quốc, nhìn như điên cuồng vô độ, nhưng vào lúc này, hắn đột nhiên đoạt được súng lục từ tay Đông Phương Khuynh Quốc, đứng dậy nhắm thẳng Bạc Thiếu Quân, bóp cò súng!

“phăng!”

Viên đạn nhỏ, thẳng tắp bắn vào trái tim Bạc Thiếu Quân!

Biến hoá này, làm cho tất cả mọi người đều sững sờ ngây người.

Không chỉ có hộ vệ của Bạc gia không kịp đề phòng, ngay cả nhóm Đông Phương Lang cũng không kịp ngăn cản, liền nhìn Bạc Thiếu Quân thân mình chấn động, nhìn máu từ trong lồng ngực trào ra nhuộm đỏ áo trắng.

Bạc Thiếu Quân kinh ngạc trừng lớn hai mắt, khoé miệng tươi cười nháy mắt đông lại, hắn vụn vụn lần không nghĩ tới, hắn sẽ chết trong tay Đông Phương Tuyết Thế, không nghĩ tới....hắn thật sự không thể qua mùa xuân năm nay....

“tông chủ!” nhóm hộ vệ Bạc gia ôm lấy Bạc Thiếu Quân, cùng sợ hãi kêu rống lên, tất cả đều tay chân đều loạn.

Tiểu Cửu trở mắt ngây ngốc, chỉ cảm thấy trong lòng từng đợt băng hàn dâng lên.

Sắc mặt Văn Trí Lai tái nhợt, hoảng sợ nói không ra lời.

Một kích này của Đông Phương Tuyết Thế, chẳng những diệt sạch Bạc gia, cũng có khả năng diệt sạch Đông Phương gia!

Rồi Bạc Thiếu Quân ngã xuống, ác rửa tạm trừ, thân thể đau đớn biến mất, Đông Phương Tuyết Thế lập tức xông lên phía trước, bắt lấy cổ tay Tiểu Cửu, lãnh ngạo phẫn hận nhìn Bạc Thiếu Quân.

Hắn chịu đủ rồi, từ nhỏ đã ở dưới “bóng ma tử vong” mà lớn lên, hiện tại ngay cả nữ nhân hắn yêu nhất cũng không giữ lại được, còn phải xem sắc mặt của một tên quỷ bệnh, người cũng không cần phải như thế mới sống, loại uy hiếp chết tiệt như thế, căn bản nên hoàn toàn huỷ diệt!

Cùng với cẩn thận sống tạm, thà rằng hắn thống khoái mà chết còn hơn.

“ta đã sớm nói qua, Tiểu Cửu là của ta, ai dám cướp cô ấy, người đó phải chết.”

Bạc Thiếu Quân trừng mắt nhìn hắn, trong lòng oán, trong lòng hận, trong lòng tiếc nuối cùng không cam lòng, tất cả đều hoá thành một nụ cười thê lương lạnh lùng. “người... sẽ hối hận! hối hận... giết ta...” mặt hắn trắng một cách dị thường dữ tợn.

“ta làm việc không bao giờ hối hận.” Đông Phương Tuyết Thế lãnh tuyệt hé ra lệ dung cuồng điên.

“người nghĩ rằng ta chết... người có thể có được Tiểu Cửu sao? Không, người không có biện pháp chạm vào cô dâu của Bạc gia... cô ấy sinh là người bạc gia, chết cũng là quỷ Bạc gia.... Người... vĩnh viễn không thể chạm vào cô ấy... vĩnh viễn đừng nghĩ....”

Bạc Thiếu Quân nói lý chấp nhất làm cho người ta sở cả gai ốc.

“hừ, thực buồn cười, Tiểu Cửu từ đầu đến cuối đều là người Đông Phương gia, cho tới bây giờ cũng không phải là của người.” Đông Phương Tuyết Thế chán ghét trừng mắt hắn.

“người... chờ đấy! các người... tai vạ đã đến nơi.... Ta chết... Đông Phương gia các người... toàn bộ...đều chôn cùng!” lời nói hắn âm ngoan giống như đang nghiền rửa.

Văn Trí Lai, Đông Phương Khuynh Quốc cùng với Tiểu Cửu nghe vậy đều biến sắc, chỉ có Đông Phương Tuyết Thế vẻ mặt khinh miệt coi thường, lười nghe hắn nói, chĩa súng nhắm ngay hắn.

“người nói nhiều lắm, Bạc Thiếu Quân, nhanh sớm xuống địa ngục một chút đi thôi!”

“Tuyết Thế! Dừng tay!” Đông Phương Khuynh Quốc khẩn cấp nói.

“Tuyết Thế! Không cần!” Tiểu Cửu kinh hãi ôm lấy cánh tay Đông Phương Tuyết Thế thủ, ngăn cản hắn nổ súng.

“giết Đông Phương Tuyết Thế! Mọi người giết sạch Đông Phương gia, thay tông chủ báo thù!” nhóm hộ vệ Bạc gia lòng đầy căm phẫn, toàn bộ người đứng lên cầm súng, hướng đến phía Đông Phương Tuyết Thế. Đông Phương Lang thấy thế, lập tức ra tay bảo vệ chủ nhân, song phương lại giao phong, đao súng sống mái với nhau, lại lâm vào tình trạng hỗn loạn. Đông Phương Tuyết Thế lại lười tái chiến, hắn bắn chết vài tên cản đường phía sau, lôi kéo Tiểu Cửu, không nói hai lời, trực tiếp xông ra ngoài.

“Tuyết Thế! Trở về, Tuyết Thế!” Đông Phương Khuynh Quốc thủ Văn Trí Lai, tức giận cấp kêu.

Nhưng Đông Phương Tuyết Thế không quay đầu lại, liền như vậy mang theo Tiểu Cửu biến mất vào bên trong sương mù dày đặc .

Biến mất trong tầm mắt Bạc Thiếu Quân đang dần dần hôn mê.

Bạc Thiếu Quân oán hận trừng mắt, cuối cùng phun ra một ngụm máu to, chặt đứt khí.

Những thở nhưng hai mắt vẫn mở to trừng lớn, chết cũng nguyện không nhắm mắt.

Gió đêm nổi lên, sương mù dày đặc che phủ, âm khí đột nhiên tăng lên, tại đây một mảnh chém giết đầm máu, Văn Trí Lai nhìn chăm chăm vào khuôn mặt trắng bệch của Bạc Thiếu Quân, không khỏi rùng mình một cái.

Bạc Thiếu Quân vừa chết, quỷ phù biến thành tử phù, sẽ bắt đầu lấy mạng, di ngôn của hắn giờ khắc này bắt đầu có hiệu lực, mà Đông Phương gia, chạy trời không khỏi nắng...

ở một gian mật thất cổ xưa nằm lẫn trong khu dân cư, Đông Phương Tuyệt Thế rửa sạch một thân toàn máu, để nửa thân trên ở trần ngồi mép giường, nhìn chăm chăm vào Tiểu Cửu, cô đang giúp hắn bôi thuốc, miệng cũng không ngừng thao thao nói, mắng, mà thanh âm run rẩy.

“anh là đồ ngu ngốc sao? Thằng ngu ngốc sao? Anh có biết làm như thế là sao không? Anh cứ giết Bạc Thiếu Quân như vậy, giống như giết tất cả mọi người Đông Phương gia, đến lúc đó, mỹ nhân chú không giải được, con cháu Đông Phương gia, thậm chí ngay cả đứa bé trong bụng còn chưa ra đời của Hắc Tình, có khả năng chết, bọn anh, có khả năng sẽ chết....”

“em mới là đồ ngu ngốc! là ai khiến em chần một đao đây giúp anh? Khi đó anh nghĩ nếu em chết thì làm sao bây giờ? Nếu em cứ như vậy biến mất phải làm sao bây giờ? Nếu không bao giờ được nghe lời em nói bên tai thì phải làm sao bây giờ? Cho nên anh quyết định, nếu em dám chết, anh liền đuổi đến địa ngục tìm em, bất luận em chạy đi nơi đâu, nhất định anh phải tìm được em, sau đó, đem em gắt gao khoá bên người, vĩnh viễn không rời xa.” Ngữ khí hắn cuồng nộ, nhưng từng câu từng chữ lại chứa chan tình cảm làm cho Tiểu Cửu nghe không khỏi thổ dốc, tim đập nhanh chần động.

Cô nói đông, hắn lại nói tây, nhưng trong lòng sợ hãi đều giống nhau.

Bọn họ để ý lẫn nhau, phi thường để ý.

“loại cảm giác này, anh không muốn trải qua một lần nữa, cho nên, em phải nhớ kỹ, trăm ngàn lần không thể chết sớm hơn anh, nếu không anh tuyệt đối không tha thứ cho em.” Hắn nhìn cô, nghiêm chỉnh cảnh cáo. Hơi nước, đột nhiên tràn ngập hốc mắt cô, cô nghẹn ngào nói không ra lời. Tuyệt Thế nói như thế, cũng tràn ngập phong cách cá nhân của hắn, cường hãn lại chuyên chế, nhưng so với những lời ngon tiếng ngọt lại lay động lòng người.

“nhưng hiện tại khả năng anh còn chết sớm hơn em đó! Bạc Thiếu Quân đã chết, Đông Phương thật sự có thể phải chôn cùng hắn, anh đã quá xúc động....”

Hắn không có hé răng, chính là ác liệt, điên cuồng, nhìn cô.

Tâm Tiểu Cửu căng thẳng, những lời trách cứ bị giữ lại trong yết hầu, rốt cuộc không thể nói thêm một chữ.

Cô làm sao có thể không hiểu? căn bản hắn không phải xúc động, hắn làm như vậy, tất cả đều là vì cô.

Bất luận không để ý đến sinh tử, không cần quan tâm hậu quả như thế nào, hắn chỉ cần cô.

Tuỳ hứng như vậy, chuyên chế như vậy, ích kỷ như vậy, đáng giận như vậy, cuồng phách như vậy... như vậy... yêu cô!

“Em cũng không phải quan trọng như vậy, không cần khiến em trở thành gánh nặng, em chỉ là một người chần sớt, một người hầu, một người bảo vệ... một bóng dáng của Đông Phương gia... một nữ nhi không có cũng không sao...” cô nghẹn ngào nói.

Là cô hại hắn trở thành tội nhân của gia đình, đều là cô sai.

Hắn diêm dung phong sương, cả giận nói:

“Nói đủ chưa?”

Cô nhìn khuôn mặt xinh đẹp của hắn, sâu kín nói tiếp:

“Em vốn nên là người của Bạc gia, gả cho Bạc Thiếu Quân, mới chính là sứ mệnh của em, anh chỉ cần nhìn một chút, qua một thời gian, anh sẽ quên em, mà em, cũng dần dần quên anh....”

“Em sẽ không quên, cho dù em có trúng khoá tâm rửa của Bạc Thiếu Quân, cho dù không nhớ ra anh, tiềm thức của em vẫn nhớ tất cả về anh, thói quen của anh, ham mê của anh, thậm chí, em còn không quên yêu cầu quá đáng của anh...” hần cầm tay cô, trên cổ tay cô, còn có một sợi dây thun màu đen.

Tiểu Cửu kinh ngạc nhìn dây thun kia, sắc mặt ngẩn ngơ, cảm xúc trong nháy mắt mênh mông cuộn cuộn.

Chỗ trống trong trí nhớ khi trúng phải khoá tâm rửa của Bạc Thiếu Quân, đột nhiên từng giọt từng giọt sáng lên, cô nhớ tới mình không nhận ra Tuyết Thế, nhớ tới chính mình đâm hần một đao, nhớ tới hần nổi giận hôn cô, trong lời nói của hần tràn ngập lửa giận, nhớ tới chính mình giúp hần gấp ới xanh khỏi hộp cơm.....

Nhớ tới hần nói, hần cùng cô là “đồng mệnh đیء”, không phải một đôi, mà là một thân một mạng...

Trong mắt cô chứa lệ quang, rung động không hiểu.

Ngay cả khi mất trí nhớ, Tuyết Thế cũng luôn luôn tồn tại trong lòng cô, có lẽ, bọn họ đã là bộ phận của nhau, từ lúc sáu tuổi, cô cùng hần, đã hợp thể, ai cũng không thể tách rời được ai....

“Em là của anh, Tiểu Cửu, em phải ở bên cạnh anh, anh sẽ không làm gì, bất luận kẻ nào cùng không thể tách rời chúng ta.” Hần nghiêm túc nói.

“Toàn bộ Đông Phương gia đều đã phản đối...” tầm mắt cô dừng ở trước ngực hần, phía trên đó còn có vết thương chưa lành do cô gây ra, hô hấp dồn dập.

“Như thế nào?”

“Anh định giết chết toàn bộ Đông Phương gia...”

“Anh mặc kệ.”

“Anh thực xin lỗi bà nội cùng mẹ anh, thực xin lỗi các anh, thực xin lỗi Đông Phương gia liệt tổ liệt tông, anh trở thành tội nhân thiên cổ của Đông Phương gia....”

“Không sao cả.”

Cô nín thở trừng mắt hần, một lòng thất chặt.

Trời sinh tính ương ngạnh, phản nghịch vô đạo, tuyệt đối vì mình, vì chính mình mà yêu, không tiếc thương tổn người khác, đây là Đông Phương Tuyết Thế cô yêu!

“Anh điên rồi!”

“Có lẽ thế!” hần tự giấu khoé miệng nhếch lên. Vẫn nghĩ đến các anh trai bị trúng độc tình yêu, tất cả đều biến thành ngu ngốc, hiện tại hần mới biết được, bốn anh em bọn hần đã sớm trúng độc, cũng cùng một loại độc.

Tiểu Cửu đầu hàng, biết được rằng đây là nam nhân khiến cô yêu sâu sắc, cho dù cùng hần bị mọi người mắng chửi, cho dù có bị đẩy xuống mười tám tầng địa ngục, đều là hạnh phúc.

“Mà ta, nhất định cũng điên rồi... biết rõ không thể, lại vẫn muốn bên cạnh anh...” cô nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt đẹp như điêu khắc của hần, chỉ không tránh được nội tâm bị kích động.

Hần nín thở vài giây, xoay mình kéo cô lại gần, nâng cầm cô lên, mãnh liệt hôn lấy đôi môi đang run rẩy của cô.

Áp lực mười sáu năm qua, kháng cự, tại đây bị nư hôn hoàn toàn giải phóng, lần đầu tiên, họ vượt qua hàng rào trong lòng, bộc lộ tình cảm lẫn nhau.

Tình yêu nảy sinh quá sớm, lại sinh trưởng chậm chạp, bởi vì ngây thơ, phải qua mười sáu năm bọn họ mới có thể nhận ra được tình yêu đích thực, mới trở thành người yêu chân chính...

Bọn họ hôn mãnh liệt mà vội vàng, như muốn bù đắp lại thời gian lãng phí bao nhiêu năm, quyến luyến lẫn nhau, cạ sát lẫn nhau, chiếm giữ lẫn nhau...

Tiểu Cửu thở dốc mở to mắt, nhìn con người đẹp lộng lẫy của Đông Phương Tuyết Thế cùng chớp mũi, cảm nhận được đầu lưỡi của hắn ở trong miệng cô khiêu khích bất nháo, cảm giác hơi thở của hắn đang vây quanh toàn bộ cơ thể cô... cô thoả mãn than nhẹ, nam hài này từ nhỏ chỉ có thể nhìn, không thể đụng vào “đệ đệ” xinh đẹp đời mạng này, nay thật sự thuộc về cô....

Đông Phương Tuyết Thế gắt gao liếm lấy lời lẽ của cô, giống như dã thú đang đói khát, điên cuồng không biết thoả mãn, tựa hồ như đem cô cắn nát không bỏ sót chỗ nào.

Cô bị hắn hôn hai chân như nhũn ra, đứng thẳng không xong, hắn nhân cơ hội lôi kéo cô, đem cô ngã xuống giường, xoay người một cái vây cô xung quanh, môi vẫn dính cô không rời.

Qua hồi lâu, thẳng đến khi hai người đều cảm thấy khó thở, hắn mới ngẩng đầu, ung dung mà tinh tế nhìn cô, đầu ngón tay nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt mịn màng.

“Em thực xấu đi?” cô cố ý hỏi.

“Đúng thật xấu... nhưng anh thích.” Hắn nói xong cúi đầu hôn vết sẹo, dọc theo ánh mắt, từ vết sẹo hôn lên vành tai.

Cô cảm động nhắm lại đôi mắt ẩm ướt, khoé miệng khẽ nhếch.

Nhất định tiểu tử này oán hận chính mình xinh đẹp quý dị quá mức, nên mới có thể yêu thương xấu nữ như cô đi?

“Bất luận lớn lên em trông như thế nào, anh vẫn thích em.” Dứt lời, hắn hôn theo vành tai lại trượt xuống môi cô, giữ lại nụ cười của cô, giữ lại rung động của cô. Một màn hôn kịch liệt lại diễn ra, hơi thở của bọn họ giao hoà, ướt đầm nước bọt, gắn kết chặt chẽ không chia lìa, dần dần, hô hấp hai người trở nên dồn dập, tay hắn trực tiếp tham tiến vào áo trắng của cô, nắm lấy bộ ngực no đủ vươn cao. Thật cả kinh, hắn nhớ tới còn mang theo súng, cô ngăn cấp đẩy hắn ra:

“Tuyết Thế, chờ một chút...”

“Anh không chờ.” Hắn trực tiếp tỏ thái độ, chế trụ lại cánh tay cô, cúi đầu hôn cổ cô, đầu ngón tay theo đỉnh núi vươn à du hành âu yếm xuống phía dưới.

“Tuyết Thế, vết thương của anh...” cô thở gấp một tiếng, lại hỏi.

“Không cần quan tâm.” Hắn khàn khàn giọng, vẫn tiếp tục tiến công cuồng dã.

Mười phần mang tác phong Tuyết Thế, nếu muốn, sẽ không có gì có thể thoái thác hay cự tuyệt hắn.

“Tuyết Thế...” Hắn duỗi chân đè lấy hai tay cô, có điểm xấu hổ.

Hắn ngừng lại, ngẩng đầu nhìn cô, trong mắt loé tia ác liệt bốn cột:

“Như thế nào, em sợ?”

“Anh không sợ sao?” cô hỏi lại.

“Sợ cái gì? Sợ yêu em?” hắn nhú mày.

“Sợ đây thật ra chỉ là một giấc mơ...” cô sợ chính mình không có tư cách có được hắn.

“Lập tức anh sẽ cho anh cảm nhận được chân thật, điều này không phải là một giấc mộng.” hắn khinh khi bảo đảm chứng minh, cúi đầu hàm trụ môi của cô, cả người dán sát vào cô, vì thế, cô không ngăn trở nữa, cũng ngăn cản không được, hai cơ thể khao khát đòi hỏi lẫn nhau, rốt cuộc bức ra một màn hoa lửa, bọn họ vội vàng cởi quần áo đối phương, vội vã muốn có được toàn bộ của đối phương, vội vã trở thành một thể... chính là, xuân tâm Tiểu Cửu lớn hơn bao giờ hết, bỗng nhiên hình xăm nơi cổ tay giống như dầu lửa nóng rực xuyên thấu cơ thể làm cô đau đớn, làm cho cô không nhịn được mà kêu lên.

“A!”

Đông Phương Tuyết Thế sửng sốt một chút, khởi động thân trên, hơi thở hỗn loạn hỏi:

“Làm sao vậy?”

“Tay của em... đau quá...” cô nhăn trán, tay phải đau đến phát run.

Hắn nắm lấy tay phải của cô, chỉ thấy hình xăm không ngừng phát ra ánh lửa xanh.

“Đây là...” sắc mặt hắn khê biến.

“Ngô...” Tiểu Cửu càng thêm đau đớn, thân thể co rút gồng lên rên rỉ.

“Tiểu Cửu...” hắn sốt ruột ôm chặt cô, không nghĩ tới ngược lại khiến cho hình xăm kia phát ra càng nhiều ánh lửa xanh, đem cả người cô bao lấy.

“A!” đau đớn như tiến vào từng té bào, làm cô thét chói tai.

“Tiểu Cửu!” hắn hoảng sợ, giống như bị ánh lửa xanh kia thiêu đốt không thể không lập tức buông cô ra.

Hắn vừa buông tay, đau đớn trên người cô cùng đám lửa xanh kia lập tức chậm lại, ngồi phịch trên giường, há mồm thở dốc.

“Đây là chuyện gì?” hắn trở mắt, thì thào hỏi.

“Đại khái... là Bạc Thiếu Quân rửa đi!” Tiểu Cửu bị thương ngẩng đầu nhìn hắn, trong lòng hắn run sợ, phút chốc nhớ tới lời cảnh cáo của Bạc Thiếu Quân trước khi chết.

Người vĩnh viễn không thể chạm vào tôn nưng Bạc gia... cô ta sinh là người Bạc gia, chết là quý Bạc gia....

“Không! Ta không tin, không tin!” hắn khó thở rống giận, lại ôm lấy cô.

Nhất thời, lửa xanh lại bùng lên, thiêu đốt cả cô cùng hắn, hai người đều đau đến mức phải tách ra, sau đó, khát vọng xen lẫn tuyệt vọng.

“Đùa giỡn cái gì? Cái này tính cái gì? Vì sao không cho anh chạm vào em? Phải không?” hắn thống khổ kêu rên.

“Hiện tại em mới biết được, hình xăm này của em, nguyên lai là hắn vẫn gia tặng phong ấn trên người, không cho phép em cùng người đàn ông khác lên giường...” cô trào phúng cười khổ.

Nguyên lai, từ nhỏ cô đã phải vì Bạc gia thủ thân.

“Thật là ngu ngốc!” hắn cắn răng, nắm lấy tay phải cô liều mạng chà sát nhưng như thế nào cũng không thể xóa mờ được dấu ấn kia.

“Tuyệt Thế...đau...” cô đau đến nhú mảy.

Hắn không nghe, vẫn dùng sức chà sát hình xăm chương mắt kia.

Cô cắn chặt môi, nhịn đau xuống, tùy ý để hắn phát tiết, không hề kêu đau. Mãi cho đến khi toàn bộ chỗ da hình xăm đều ửng xanh sưng đỏ, hắn mới im bất dừng lại, kinh ngạc nhìn cô cùng biểu tình đau lòng. Trái tim hắn căng thẳng, đem cô giam vào trong lòng, thấp giọng nói:

“Anh không cho phép hắn làm như vậy giáo huấn anh, Tiểu Cửu, anh muốn ôm em, anh muốn em, ai cũng không thể ngăn cản anh! Ai cũng không thể! Cho dù là một tên quỷ hồn!”

Ngọn lửa xanh vừa biến mất lại bùng cháy, đốt cháy làn da bọn họ, từng té bào, Tiểu Cửu sợ hắn bị tổn thương, ra sức đẩy hắn, nhảy xuống giường, cùng hắn duy trì khoảng cách, chảy lệ nói:

“Bạc Thiếu Quân trói chặt cơ thể em, nhưng không trói được tâm em, trái tim em vĩnh viễn chỉ thuộc về anh, vĩnh viễn đều là của anh.”

“Không đủ! Như vậy chưa đủ! Anh muốn em, ngay cả thân xác lẫn trái tim! Hắn đi về phía cô, đem cô đặt trên cánh cửa, lớn tiếng điên cuồng gào thét.

Hai mắt cô nhắm lại, nhìn nam nhân xinh đẹp cuồng diễm này.

Cô yêu hắn nhiều lắm! muốn đem tất cả những gì mình có đều cho hắn! thân thể, tâm, ngay cả tính mạng, đều muốn cho hắn...

“Em yêu anh, Tuyết Thế, cho dù không thể được anh ôm vào lòng, em cũng sớm đã là của anh, từ lúc sáu tuổi, từ đầu đến chân, mỗi sợi tóc, đến hơi thở, đều là của anh.”

Nói xong, bước chân cô khập khiễng, nâng khuôn mặt hấn đang nín thở rung động, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên môi hấn.

Ngọn lửa xanh trong nháy mắt bốc cháy rừng rực, so với lúc này còn mãnh liệt hơn, còn muốn lan rộng hơn. Lửa xanh đại biểu lòng của cô, thiêu đốt càng điên cuồng, tượng trưng cho tình yêu sâu đậm của cô. Cô rất nhanh lùi lại, nhịn xuống cơn đau đớn từ hình xăm truyền đến bỏng rát, đối hấn lộ ra nụ cười đẹp nhất, sau đó, ra khỏi phòng.

Đồng Phương Tuyết Thế thấy như vậy kinh ngạc trừng mắt nhìn cánh cửa, nắm chặt quyền, cuồng phẫn mà bất đắc dĩ.

Hấn biết, Tiểu Cửu đứng ngay ngoài cửa, trái tim kinh hoàng cùng hấn, đau đớn cùng hấn, xé rách cùng hấn.

Chẳng lẽ, sau này bọn họ cũng chỉ có thể như vậy?

Đến chết, đều chỉ có thể như vậy.....

9. Chương 9

Đồng Phương Khuynh Quốc ngay từ đầu đã lười không muốn nói thêm gì, bởi vì Tuyết Thế điên cuồng như thế nào, hấn đều biết. Nghỉ ngơi hai ngày, Đồng Phương Tuyết Thế cùng Tiểu Cửu đều biết bọn họ phải trở về đối mặt với bà nội cùng mẹ, Bạc Thiệu Quân vừa chết, nguy hiểm tạm thời buông xuống, bọn họ không thể trì hoãn, càng không thể trốn tránh. Chính là, bọn họ vừa mới xuất phát, di động đã nhận được tin nhắn của đại ca Đồng Phương Phong Hoa. Toàn bộ các thành viên tập hợp, lập tức trở về Đồng Phương các. Ngắn ngủn một câu, làm cho Đồng Phương Tuyết Thế biến sắc.

Toàn bộ các thành viên? Chẳng lẽ..... Bà nội cùng mẹ cũng đến đây?

“Đi thôi! Đại ca đang đợi chúng ta.” Tiểu Cửu nhìn tin nhắn liếc mắt một cái, thản nhiên nói.

Đồng Phương Tuyết Thế quay đầu nhìn Tiểu Cửu, đôi mắt hấn nhìn hiểu cô, 48 tiếng vừa qua hai người đều không thể chớp mắt.

Hấn đau lòng vươn tay, muốn chạm đến hai má tiều tụy của cô, lại dừng lại đúng lúc.

Tiểu Cửu trốn to mắt, lông mi khẽ lay động. không thể đụng vào a! chạm Tiểu Cửu, cô sẽ đau, mà hấn, không nỡ để cô đau... cho nên, hấn chỉ có thể dừng cách một tấc, nhẹ nhẹ vuốt sợi tóc cô, cười khổ: “đúng vậy, tất cả mọi người đang đợi chúng ta, anh lại nghe một đồng ý kiến rồi.”

Tiểu Cửu đau thương nhìn hấn, hấn chưa bao giờ nhẫn nhịn, không đành lòng, không đợi, không sợ, không đồ kị, mới giống Tuyết Thế của cô a!

Bạc Thiệu Quân rốt cuộc đem người cô yêu tra tấn đến mức nào mới bằng lòng bỏ qua?

“đi thôi!” hấn nhẫn nại ôm lấy cô đang xúc động, dẫn đầu đi ra ngoài.

Một giờ sau, bọn họ trở lại Đồng phương các, còn chưa tiến vào đến đại sảnh, Đồng Phương lão phu nhân, Đồng Phương phu nhân, cùng với Đồng Phương Phong Hoa, Triệu Mộ Hiền, còn có Đồng Phương Thiên Kiêu cùng Hắc Tĩnh tất cả đều ở đây, hơn nữa Đồng Phương Khuynh Quốc cùng Văn Trí Lai, Đồng Phương gia nhân, như vậy toàn bộ đều đến đông đủ.

“Tuyết Thế, vì sao cháu lại làm ra chuyện ngốc như vậy? giết Bạc Thiệu Quân, toàn bộ Đồng Phương gia chúng ta phải làm sao bây giờ? Cháu có nghĩ tới hay không hả?” Đồng Phương lão phu nhân thương tâm lên án mạnh mẽ Đồng Phương Tuyết Thế. Một năm nay bà đã trải qua biết bao chuyện, tóc sớm đã bạc trắng, thần sắc gầy gò, thân hình suy yếu, rốt cuộc không chịu nổi đả kích này.

“Bà nội.....” Đồng Phương Tuyết Thế không nói gì mà chống đỡ.

“Tuyệt Thế! Con không sao chứ? Miệng vết thương thế nào? Đã bôi thuốc chưa?” dù sao cũng là mẹ, Đông Phương phu nhân thấy đứa con trai mình mang vết thương mà rầu rĩ, không đành lòng trách móc nặng nề, chỉ lo lắng cho thân thể hần.

“mẹ, con không sao.” Hần nhìn mẹ, trong lòng tự nói lời xin lỗi.

“nó không có việc gì, nhưng tất cả chúng ta đều có chuyện?” Đông Phương Thiên Kiêu lớn tiếng trách mắng.

“Thiên Kiêu, bình tĩnh một chút.” Đông Phương Phong Hoa quát.

“em có thể bình tĩnh được sao? Tiểu tử này đem hy vọng của chúng ta huỷ đi, em cùng Tiểu Tĩnh, thậm chí còn có đứa bé chưa ra đời, đều có khả năng sẽ mất mạng.” Đông Phương Thiên Kiêu thống hận nói.

Hắc Tĩnh tuy rằng sắc mặt tái nhợt, trong lòng vẫn bình tĩnh, cô vỗ vai Đông Phương Thiên Kiêu, nhẹ giọng nói: “đừng khổ sở, Thiên Kiêu, ba người chúng ta có thể cùng nhau đi, như vậy cũng tốt.”

Câu “cùng nhau đi” này, làm cho tất cả mọi người ở đây đều thay đổi sắc mặt.

Triệu Mộ Hiền hốc mắt ửng đỏ, mười ngón tay gắt gao nắm chặt lấy Đông Phương Phong Hoa.

Đông Phương Khuynh Quốc hiểu ý nhìn Văn Trí Lai.

Bọn họ, đều đã từng trải qua tâm trạng như thế! Cùng với sống một mình, không bằng cùng nhau đi...

“cái gì cùng nhau đi? Các người muốn đem ta cùng mẹ các người bỏ lại sao? Con cháu xấu xa!” bà nội đau lòng mắng to.

“thực xin lỗi, bà nội, phu nhân, đại ca, anh hai, anh ba, đây đều là do em sai.” Tiểu Cửu tiến lên, quỳ gối trước mặt lão phu nhân.

Cửu Nghĩa đi theo sau lão phu nhân nhíu lại hàng lông mi đã nhuộm màu thời gian, nhìn đồ nhi của chính mình, cũng chỉ có thể thở dài.

“con a... Tiểu Cửu, vì sao khi đó con không ngăn cản Tuyệt Thế? Vì sao để cho hần làm việc ngu xuẩn...” lão phu nhân trừng mắt Tiểu Cửu, không nói được nữa.

“Tiểu Cửu không có sai, muốn trách thì trách con, là con quá yêu Tiểu Cửu, chịu không nổi cô ấy vì Đông Phương gia chúng ta gả cho Bạc Thiếu Quân, nên mới có thể nổ súng.” Đông Phương Tuyệt Thế động thân che chắn trước Tiểu Cửu.

“câm mồm! không được nói cái gì yêu hay không yêu, Tiểu Cửu mang họ Đông Phương, cô ấy là chị gái con!” bà nội giận dữ.

“cô ấy không phải chị gái con, cô ấy là người con gái con yêu.” Đông Phương Tuyệt Thế nói thẳng.

“con...” Lão phu nhân tức giận đến thân mình gục xuống.

“bà nội!” mọi người vội vàng đỡ lấy bà.

“Tuyệt Thế, không nói nữa!” Tiểu Cửu quát bảo Đông Phương Tuyệt Thế ngưng lại.

“chúng ta yêu nhau, không phải cũng do bà nội cùng mẹ tạo thành hay sao? Đem hai đứa bé không cùng huyết thống cột chung vào với nhau, từ nhỏ sớm chiều ở chung, như hình với bóng, hô hấp, tim đập, mạch đập của chúng con cơ hồ đều giống nhau, bọn họ muốn yêu thương lẫn nhau, thì rất dễ dàng.” Đông Phương Tuyệt Thế nhìn Tiểu Cửu.

Lão phu nhân càng thêm khó thở choáng váng, Đông Phương phu nhân vội vàng trách mắng: “đủ rồi, Tuyệt Thế, con đừng kích động bà nội con nữa!”

“mẹ, con thích Tiểu Cửu, mong hai người tác thành cho chúng con.”

“Tuyệt Thế, em còn không dừng lại?” Đông Phương Phong Hoa cùng Đông Phương Thiên Kiêu cùng giận kêu lên oán trách.

“các anh có tư cách gì mắng em? Không phải khi các anh yêu thương chính người con gái của mình, cũng không phải đều quăng hết vận mệnh của Đông Phương gia chúng ta ra sau đầu sao? Vì sao các anh tài cán đều vì yêu mà bỏ qua hết thấy, em lại không được?” hấn phần nộ chống đối.

“em....” Đông Phương Phong Hoa nhất thời ngậm miệng.

Đông Phương Thiên Kiêu sắc mặt xanh mét.

Đông Phương Khuynh Quốc ngay từ đầu đã lười không muốn nói thêm gì, bởi vì Tuyệt Thế điên cuồng như thế nào, hấn đều biết.

Tiểu Cửu thấy không khí cương lãnh vội đứng lên, giảng hoà nói: “mọi người đừng tức giận nữa, toàn bộ chuyện này đều do em gây ra, bà nội, phu nhân, con đã nói sẽ bảo vệ Đông Phương gia, nhất định sẽ không để ọi người chịu thương tổn gì, nếu thật sự phải hy sinh tính mạng của con, con cũng không oán không hối hận.”

“Tiểu Cửu!” Đông Phương Tuyệt Thế rút một hơi, hấn sợ nhất cô đem bất cứ chuyện gì đều chính mình gánh lấy. Tiểu Cửu dè lại tay hấn, dùng ánh mắt cầu hấn đều gì cũng đừng nói.

Hấn cắn răng một cái, đem những lời muốn nói nuốt vào.

“nhưng mà Bạc Thiếu Quân đã chết, phù chú không thể giải, tất cả đều không cứu được....” lão phu nhân chính mắt nhìn thấy tình trạng thê thảm của đám cháu nội khi bị trúng ta, căn bản không dám tưởng tượng tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì đáng sợ. “bà nội, người đừng vội, con lập tức đi lảng tẩm một chuyến, xem xét tình hình.” Văn Trí Lai ôn nhu trấn an.

“đúng vậy, bà nội, đến đó trước nhìn xem thế nào, biết đâu lại có biện pháp cởi bỏ tử phù.” Đông Phương Khuynh Quốc cũng chỉ có thể an ủi bà nội như vậy.

“bốn anh em chúng ta cùng đi xem!” Đông Phương Phong Hoa đề nghị.

“không được, lảng tẩm giờ phút này đại hung, càng ít người đi càng tốt.” Văn Trí Lai lắc đầu.

“như vậy, em cùng chị đi.” Tiểu Cửu nói.

“anh cũng đi.” Đông Phương Tuyệt Thế lập tức nói.

“không được, con không cần phải đi, để cho Khuynh Quốc cùng Tiểu Cửu đi một chuyến rồi quay lại là được rồi!” lão phu nhân tức giận nói.

Đông Phương Tuyệt Thế nghiêm mặt, lúc này bà nội mới muốn hấn cùng Tiểu Cửu tách nhau ra, không khỏi cảm thấy buồn cười.

“vậy lập tức xuất phát! Tử phù có khả năng tùy thời sẽ bùng nổ...” Văn Trí Lai đột nhiên trong lòng thoáng động, có loại dự cảm bất an.

Lúc này, Thập Tam vội vàng từ bên ngoài chạy vào, sắc mặt kinh hoàng.

“đại thiếu gia, Bạc gia đưa tới bạch thiếp, nói... giờ Dậu hôm nay, Bạc Thiếu Quân sẽ được đem chôn.”

“cái gì?” mọi người sắc mặt đại biến.

Giờ Dậu hôm nay? Bạc Thiếu Quân nhanh như vậy sẽ đưa tang? Tiểu Cửu đi đến phía Thập Tam, nhận lấy tấm bạch thiếp kia, quả nhiên, tên viết trên tấm thiếp là Công Tôn Cửu.

“tấm thiếp này hấn là cho ta, ta đi.” Cô nói.

“không được!” Đông Phương Tuyệt Thế hoảng sợ bắt lấy cô.

“em phải đi, Tuyệt Thế, đây là ân oán trong lúc đó giữa em cùng Bạc Thiếu Quân, nên từ em đến giải quyết.” cô vịn tay thoát ra khỏi sự kiềm chế của hấn.

“muốn đi, cả hai người chúng ta cùng đi.” Hấn kiên trì.

“chỉ sợ em làm sao cũng không đi được, tử phù...” Văn Trí Lai đột nhiên trấn động, khuôn mặt tươi cười lạnh lùng.

Lời cô còn chưa dứt, Hắc Tĩnh là người đầu tiên ngã xuống, tiếp theo, Đông Phương Phong Hoa, Đông Phương Thiên Kiêu, Đông Phương Khuynh Quốc, Đông Phương Tuyết Thế đều hét lên rồi nằm gục, thống khổ rên rỉ.

“Phong Hoa!” Triệu Mộ Hiền khóc không ra nước mắt.

“Khuynh Quốc!” Văn Trí Lai run run ngồi dưới đất ôm lấy Đông Phương Khuynh Quốc.

“Thiên Kiêu, Tiểu Tĩnh!” Đông phương lão phu nhân vội vàng đến phía Hắc Tĩnh.

“trời ơi! Các con...” lão phu nhân hạ giọng run rẩy kêu lên.

10. Chương 10

nó còn 1 đoạn chung khúc nữa, cũng k ảnh hưởng gì đến mạch truyện nên khi nào có ebook ta sẽ đăng luôn 1 thể. bây h thì mọi người chào mừng chương cuối nào. sau bao nhiêu tháng ngày chờ đợi. nhân vật chính lại lên sân.

Ba năm sau

Đoàn người Đông Phương gia xuất hiện ở vùng Tổng lăng Hà Nam, toàn gia siêu phàm lỗi lạc diễm lệ tuyệt sắc, làm cho không ít khách quan nhìn xem mắt choáng váng. Bọn họ người một nhà vây quanh một phế tích bị sụp đổ, giống như bái tế cái gì, dâng hương cầu chúc, còn mang lên một bức họa cổ, cũng một số ít nhìn thấy như là bàn thờ nhỏ.

Người ngoài khó hiểu, nhưng cũng khó có thể lại gần để nhìn trộm, bởi vì, xung quanh bọn họ, có đến mười người hộ vệ, càng tăng thêm vẻ thần bí của bọn họ.

“nơi này thoạt nhìn thực hoang vắng, cũng giống như ta nghĩ.” Đông Phương lão phu nhân nhìn bốn phía.

“đó là bởi vì lăng mộ đều ở dưới!” Đông Phương phu nhân giúp đỡ lão phu nhân, hai người vừa đi vừa tán gẫu.

Đông Phương Phong Hoa cẩn thận đỡ Triệu Mộ Hiền đang có bầu, nghiên cứu quan tài đang nằm trong đồng phế tích. Toàn bộ phế tích lăng tẩm đều bị phá hủy, chỉ có quan tài này thực thần kỳ là không tổn hại gì. “cửa lăng mộ này thật lớn a!” Triệu Mộ Hiền chắc chắn lấy làm kỳ lạ.

“đúng vậy, đây chính là do những người kiếp trước tạo ra!” Đông Phương Phong Hoa vén mấy sợi tóc của cô, ôn nhu nhìn cô.

“xem ra, tâm tư kiếp trước của em thật sự để lại nhiều rắc rối thế nào, ngay cả khi chết cũng có tâm cơ đùa giỡn.” Cô nói thầm.

“nhưng mà ít nhiều cũng là tâm cơ của công chúa a!” hắc thở dài.

“cũng không phải sao.... A!” cô nói xong bước đi về phía trước, dưới chân có nhiều đá vụn, treo chân một chút.

“cẩn thận!” hắc vội vàng ôm lấy cô, nhịn không được khinh trách: “em nhìn xem, sắp làm mẹ rồi mà còn đểnh đoảng!”

“con trai hay con gái, anh muốn người nào?” cô ngửa đầu cố ý hỏi.

“anh chỉ muốn một mình em!” hắc cười hôn nhẹ môi cô.

Nơi này ân ái, một nơi khác cũng không thua kém gì, Đông Phương Thiên Kiêu ôm lấy eo nhỏ của Hắc Tĩnh, anh em em em ngồi ở hòn đá trước lăng tẩm.

“không nghĩ tới, lăng tẩm ngàn năm cứ như vậy biến mất!” Hắc Tĩnh dựa vào vai Đông Phương Thiên Kiêu, cảm khái nói. Tóc của cô đã dài ra, một dòng suối vừa đen lại vừa dài chảy xuống, xem ra thành thực lại xinh đẹp. “đúng vậy! Tên Tuyết Thế táo bạo này, nói động là động luôn, ngay cả sắp chết cũng vậy.” Đông Phương Thiên Kiêu đầu ngón tay chạm lên tóc đen của cô, khinh tụy. “nhưng mà ít nhiều do hắc bùng nổ

lần này, có lẽ bên trong u tối, ông trời đều có an bài, tựa như chúng ta gặp nhau rồi mến nhau.” Cô quay đầu nhìn hắn, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch, quyến rũ động lòng người.

“đúng vậy, hết thấy, đều là trùng mục tiêu đã định trước.” Hắn khàn khàn nói xong, cúi đầu hôn cô thật sâu.

Bên phải phía sau cách bọn họ không xa, Văn Trí Lai cùng Đông Phương Khuynh Quốc chậm rãi đi tới, thấy bọn họ thân mật, không khỏi mỉm cười.

“anh hai cùng chị hai thực sự yêu nhau!” Văn Trí Lai nói.

“em hâm mộ bọn họ?” Đông Phương Khuynh Quốc nhú mi, khẽ liếc cô một cái. Nếu hắn để cho vợ mình hâm mộ người khác ân ái, hắn hẳn nên tỉnh lại.

“không phải, em chỉ là thấy là lúc trước bọn họ vốn thù địch sau lại yêu nhau, liền cảm thấy khó có thể tin được.” cô giải thích.

“thì đó là sức mạnh của tình yêu thôi! Em không phải thường nói, chỉ có tình yêu mới có thể hoá giải oán hận?” hắn đem cô kéo lại gần, nắm lấy bả vai mảnh khảnh.

“đúng vậy! cho dù hận nhiều, oán nhiều, chỉ cần có một chút yêu, cũng có thể giải trừ.” Cô nghĩ về công chúa ngàn năm trước, nghĩ đến oán hận của nàng, nghĩ đến tâm nguyện cuối cùng của nàng.

“tốt lắm, để đầu óc em nghỉ ngơi một chút, khi ở cùng một chỗ với anh, chỉ có thể nhìn thấy anh, nghĩ đến anh.” Hắn nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, hôn ánh mắt của cô, cái mũi của cô, môi của cô. Cô mỉm cười nhắm mắt lại, hưởng thụ sự sủng ái cùng bướng bỉnh của hắn, trong lòng thầm nghĩ, cô phải quý trọng bảy năm còn lại, tuy rằng ngắn ngủi, nhưng cô cùng Đông Phương Khuynh Quốc quyết không sống uổng.

“giờ lành hẳn đã đến? mọi người nghỉ thức có phải hay không nên bắt đầu?” Đông Phương phu nhân hô.

Văn Trí Lai vội vàng đẩy Đông Phương Khuynh Quốc, nhìn sắc trời, gật gật đầu nói: “đúng vậy, nên bắt đầu...”

Hắc Tĩnh vừa nghe cũng lập tức đứng lên, ánh mắt hướng chung quanh tìm kiếm.

“muốn bắt đầu, tiểu gia hoá kia đâu?”

“đừng nóng vội, có Cửu tổng quản trông nó.” Đông Phương Thiên Kiêu cười lười biếng vươn tay thả lỏng thất lưng, la lớn: “Nhật Xuất! Nhật Xuất! mau tới đây, đã đến giờ!”

Lúc này, một đứa trẻ xinh đẹp đậm đậm chân vừa chạy vừa nhảy, thẳng hướng Đông Phương Thiên Kiêu.

Đông Phương Thiên Kiêu khom người, một tay ôm lấy đứa trẻ, hôn khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ bừng.

“đã viếng sao?” Đông Phương Nhật Xuất sắp tròn 3 tuổi thanh âm non nớt dễ nghe, nhưng ánh mắt mang thần sắc có điểm tinh quái nghịch ngợm.

“đúng, chờ đến lúc đó từ trên tay con lấy một giọt máu, con không thể khóc nha!” Đông Phương Thiên Kiêu cảnh cáo nói.

“con không khóc, nam tử hán đại trượng phu, không khóc.” Hài tử nhỏ tuổi nói xong cũng không biết học được từ nơi nào lời nói này, làm cho tất cả mọi người đều cười.

“mới ba tuổi, đã nam tử hán a.” Đông Phương Khuynh Quốc bước tới, cười vò loạn tóc Đông Phương Nhật Xuất.

“Nhật Xuất, chờ một chút ngoan ngoãn nói lại những lời cô nói, biết không?” Hắc Tĩnh không nuông chiều đứa nhỏ, cô là thuộc loại người mẹ nghiêm khắc số một.

“vâng, con sẽ hảo hảo bái lạy chú Tuyệt Thế cùng cô Tiểu Cửu.” Đông Phương Nhật Xuất hai tay vỗ tay, gật đầu.

ở

“bái lạy cái đầu! tiểu quỷ Nhật Xuất, cháu muốn rửa ta chết hả?” một thanh âm vang lên, mọi người cùng nhau quay đầu, chỉ thấy Đông Phương Tuyết Thế cùng Tiểu Cửu đi tới.

“oa! ác thúc thúc đến đây!” Đông Phương Nhật Xuất tuy rằng trong miệng kêu chú ác, nhưng mà lập tức tránh khỏi ba chương, lùi lại xuống dưới, đánh về phía Đông Phương Tuyết Thế.

Đông Phương Tuyết Thế rất nhanh ôm lấy hán quăng ra một bên, chọc vật nhỏ cười khanh khách không ngừng.

Tiểu Cửu nhìn Đông Phương Tuyết Thế tính trẻ con cùng Nhật Xuất vui đùa một chỗ, khoé miệng hiện lên ý cười dịu dàng.

“các con như thế nào lại chậm vậy?” Đông Phương phu nhân hỏi.

“đều tại Tuyết Thế! ầm ĩ mãi ở Thượng Hải muốn thuê máy bay trực thăng, nói cái gì đi xe quá chậm, kết quả nửa ngày còn chưa đi được.” Tiểu Cửu cười giải thích.

“anh nghĩ Tuyết Thế không muốn đến đây đi!” Đông Phương Phong Hoa nói, Tiểu Cửu mỉm cười cho qua, cũng không phủ nhận.

Nơi này đối với cô cùng Tuyết Thế mà nói, là nơi tử vong, cũng là nơi trọng sinh, tuy rằng mang ý nghĩa phi phạm, nhưng dù sao cũng kinh tâm động phách, muốn đi tới phía trước, trong lòng không thể không nói có chút giãy dụa.

“đoạn trí nhớ này đối với nó, cũng chảy máu đầm đìa đi?” Đông Phương Thiên Kiêu cũng nói.

“khi đó, chúng ta thật sự đã nghĩ cả hai người đều đã chết, bởi vì toàn bộ khu lăng tẩm đều bị phá hủy, căn bản không có khả năng có người còn sống...” Đông Phương Khuynh Quốc lẩm bẩm.

Hồi tưởng lại hôm đó, sau khi bọn họ tới, sắc trời trắng bệch nhìn thấy lăng tẩm công chúa đang chìm vào biển lửa, đã biến thành một đồng gạch ngói vụn, tất cả mọi người đều ngây dại.

“vốn bọn em cũng muốn cùng chết nằm trong quan tài, không nghĩ tới vật liệu làm quan tài kia thật sự đặc biệt, có thể nhận lấy uy lực của đại hỏa cuồng thiêu....”

Đến nay Tiểu Cửu cũng không dám tin tưởng, tại thời khắc sinh tử kia chớp mắt một cái, đúng là quan tài đã cứu bọn họ, càng thần kỳ hơn nữa, sức mạnh của lôi hỏa kia đánh bay cả quan tài, lật úp quan tài, cũng bảo vệ bọn họ không bị lửa làm bị thương. Chính là lúc ấy, bọn họ đều lâm vào hôn mê, cứ như vậy nằm ở trong quan tài, khi được đào lên, cũng là chuyện của một ngày một đêm sau đó.

“cho dù như thế, tại trận cháy đó vẫn có thể có không khí lưu thông mà không chết ngạt, cũng là kỳ tích.” Hắc Tĩnh nói.

“phải nói là có một lực lượng không thể biết được phù hộ đi!” Văn Trí Lai liếc nhìn Tiểu Cửu một cái, mới có thể mỉm cười nhìn qua quan tài.

Ai mà biết được, tâm cơ sâu nặng của công chúa Tống thị, trước khi chết còn có một tâm nguyện cuối cùng, chính là hy vọng trượng phu cùng nàng chết, cho nên nàng mới có thể bí mật tạo ra một cái “song nhân quan” (quan tài cho 2 người)

Tuy rằng biết rõ cứ chờ đợi chỉ là vô ích, nhưng ý niệm của cô vẫn cùng quan tài tồn tại, song nhân quan này luôn luôn cùng chờ đợi, cùng đợi một đôi yêu nhau vô cùng sâu đậm không sợ chết, cùng nhau tự tử, cùng chết, cùng táng, đồng mệnh tuyệt.

Cho nên, khi Tiểu Cửu cùng Đông Phương Tuyết Thế ôm nhau tìm chết, cùng nằm trong quan tài, tâm nguyện của công chúa trải qua nghìn năm, chớp mắt một cái, tất cả oán hận, tất cả nguyên rủa, đều được hoá giải, tính cả tử phù bị Bạc Thiếu Quân gia tăng cũng bị tiêu trừ...

Bởi vậy, cho dù Tiểu Cửu cùng Đông Phương Tuyết Thế không chết, phù chú cũng không phải cái uy hiếp gì.

“đến đây đi! Nghi thức cuối cùng này cần phải hoàn thành.”

Mọi người cùng tiến lên, đứng trước quan tài. Đông Phương Nhật Xuất chích ra một giọt máu, tiếng tiểu tử kia oa oa khóc lớn, bức hoạ mỹ nhân, mỹ nhân từ, mỹ nhân chú, đã theo ngọn lửa thiêu cháy, hoá thành một làn khói nhẹ, phiêu tán vào không gian rộng lớn. gió xuân thổi qua, mái tóc dài của Đông Phương Tuyết Thế bay lên, lộ ra vết sẹo kỳ dị trên gò má, đó là khi nắp quan tài ở phía trên, nháy mắt nổ mạnh lửa lớn lan toả gây nên dấu vết trên mặt hắn.

Tiểu Cửu biết, khi đó hắn dùng toàn thân ôm lấy cô, đem cô ôm nhanh vào trong lòng, nếu không, mặt của cô cũng sẽ bị bỏng giống như vậy.

Chính là, rõ ràng có thể chữa trị, hắn lại không muốn, nói như vậy thực khốc.

Thật sự là kẻ ngốc!

“nhìn cái gì?” hắn thoáng nhìn thấy ánh mắt cô cười như không cười, hỏi.

“nhìn anh bộ dạng tốt như vậy.” thân thủ cô vỗ về mặt hắn, cố ý nói.

“có bao nhiêu đẹp mặt?” hắn cầm tay cô, vết xăm trên khuỷu tay sớm biến mất, chỉ để lại một vết sẹo do đao.

“mặt đẹp giống nữ nhân!”

Ngày trước, nghe xong câu nói này hắn sớm nổi bão, sớm không hề tốn nhiều lời lẽ tranh cãi, hiện tại hắn có thể trực tiếp dùng lời nói đầy sức thuyết phục để từ từ trừng phạt vợ yêu của hắn.

Sau này, cô là hắn, hắn cũng là cô, bọn họ, chân chính là đồng mệnh nhân, cùng phúc hoạ, gắn bó như môi với răng, đến chết không thôi.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-menh-tuyet>